RADENKO RADOJČIĆ, sin Rade i Barbare, rođ. 09.07.1952.g. u Zagrebu, bez stalnog mjesta prebivališta, prijavljen u Zagrebu, Flajpanova 1, u informativnim razgovorima s djelatnicima SZUP-a MUP-a RH započet 15.03.1994.g., daje sljedeću:

I Z J A V U

Ja sam od 1990.g., kao djelatnik u Stručnim službama bivšeg CK SKH u organiziranom suradničkom odnosu sa službama bezbednosti bivše JNA, sa pseudonimom "Ljudevit". I prije toga bio sam u izvjesnom kontaktu s vojnim i civilnim službama sigurnosti, bivšeg sustava sigurnosti bivše SFRJ.
Od 1990.g., kao organizirani suradnik Odelenja bezbednosti RV i PVO iz Beograda, uključen sam u obavještajne i druge aktivnosti u režiji vojnih službi sigurnosti. Tako sam od 1990.g., bio po ratnom rasporedu, uključen aktivno u rad Komande RV i PVO u okviru Savjeta za informativno - propagandnu djelatnost i tzv. "OPERE" u Beogradu i šire na području bivše SFRJ.
U ožujku 1992.g. u Beogradu bivam lišen slobode po organima sigurnosti bivše JNA, izlazim iz pritvora i tijekom 1993.g. uspostavljam kontakt sa sustavom sigurnosti Slovenije, te preko Makedonije, gdje sam također kontaktirao pripadnike službi sigurnosti Makedonije, u kolovozu 1993.g., dolazim u Ljubljanu.

U Ljubljani, u kontaktu sam s pripadnicima VOMO, da bi se 15.ožujka 1994.g., dobrovoljno predao pripadnicima SZUP-a MUP-a RH.
Iz ovih kratkih naznaka, vidljivo je da sam od početka raspada bivše Jugoslavije, priprema i početka agresije na RH bio u vezi sa sustavom sigurnosti bivše JNA, te su mi poznate činjenice, tj. posjedujem niz saznanja o aktivnostima sustava sigurnosti bivše JNA u pripremama za agresiju i njihovim aktivnostima tijekom agresije.

U informativnim razgovorima sa djelatnicima SZUP-a MUP-a RH, voljan sam i spreman, svjestan svoje odgovornosti, sva meni poznata saznanja od interesa za sigurnost RH, iznijeti potpuno, odgovorno, bez zadrške u svim segmentima, fragmentima, te detaljno, do granice mogućeg sjećanja.
Svjestan sam da će moje kazivanje razjašnjavati i moju, a i protuzakonite djelatnosti drugih osoba, te sam spreman sve te činjenice, za koje se ocjeni potrebnim, iznijeti i pravosudnim organima Republike Hrvatske.

Ovo činim dobrovoljno i sa punom odgovornošću, svjestan da je raspad Jugoslavije ratnom opcijom plaćen s previše ljudskih života, razaranijma i drugim ratnim strahotama, te je to moj prilog što utočnjenijem, istinitijem i pravičnijem rasvjetljavanju, kako osobnih krivnji pojedinaca, tako i cjelokupnog sustava bivše SFRJ.

Iz tih razloga, došao sam i dobrovoljno u doticaj sa djelatnicima SZUP-a MUP-a RH.

Prije nego što započen rekonstrukciju osobnih aktivnosti zajedno sa sustavom sigurnosti bivše JNA, nekoliko biografskih podataka o meni:

Rođen sam 09.07.1952.g. u Zagrebu. Otac Rade bio je podoficir bivše JNA sa službovanjem u Zagrebu,

administrativni službenik pri inžinjeriji. Umirovljen je 01.01.1980.g. živi u Zagrebu s izbivanjem u Vodicama u vikendici.
Majka Barbara, umrla 1984.g. Bila je trgovački pomoćnik.
Osnovnu školu završio sam u Zagrebu. Gimanziju sam također završio u Zagrebu 1971.g. Bio sam upisan na Pravni fakultet do 1973.g., kada sam napustio studij. Vojni rok sam služio u Rogoznici 1975./77.g., u rodu artiljerija, bez čina.
Zaposlio sam se 1978./79.g., u CK SKH u Stručnoj službi.
Bio sam u braku s Rajnom Grđan od 1980. do 1984.g. Ponovo stupam u brak 1984.g. sa Jadrankom, rođ. Pavlinić. Otac sam kćeri Lea, rođ. 03.12.1984.g. i sina Marka rođ. 05.12.1977.g., iz prvog braka.
školu UP RSUP-a RH, upisao sam 1988.g. po sugestiji Slavka Malobabića, a uz pomoć Vladimira Mitića i Modly Dušana. Do diplomiranja ostalo mi je tri ispita.

U radnom odnosu u Stručnim službama CK SKH radio sam do 01.06.1990.g., kada smo Davor Glavaš sa suprugom i ja sa suprugom, osnovali u Zagrebu firmu "Templum", poduzeće za konzalting.
U "Templumu" sam radio do kolovoza 1991.g., kada odlazim u Beograd, i uključujem se po ratnom rasporedu u rad "OPERE", koja je pri Komandi RV-a.

Nakon ovih naznaka o meni, prelazim na prezentiranje sigurnosno interesantnih saznanja.
Da bi se razumjela geneza mog uključivanja i mojih kontakata sa sustavom sigurnosti bivše JNA, moram posegnuti u znatno raniji vremenski period, raniji od 1990.g.
Naime, mogu kazati da su dva bitna razloga što sam od 1990.g. aktivno uključen u rad službi sigurnosti bivše JNA.
Ja sam znatno ranije, posredstvom oca, upoznao neke oficire iz službi sigurnosti bivše JNA, npr. Iliju Čeranića, koji je na kraju vojne karijere bio general, načelnik Uprave bezbjednosti SSNO. Također, još ranije, upoznao sam neke od

oficira službi sigurnosti JNA, npr. Ivu Mavrlju, bio kapetan, pa potpukovnik, Savića, tada kapetana I klase, Marinkovića, tada zastavnik i druge oficire. Ta poznanstva datiraju od 80-tih godina, a poneka i ranije. Nemaju nikakav sigurnosni značaj, već naprosto u meni pobuđuju interes za rad službi, a i osobno su mi koristili za različite usluge u odnosu na vojne vlasti.

Drugi bitniji razlog, zašto sam od 1990.g. u kontaktu sa sustavom sigurnosti bivše JNA, jeste moj rad u Stručnim službama CK SKH.

Ovo zaslužuje detaljniji iskaz i šire obrazloženje, jer u stvari posredstvom takvog rada u CK-au, naprosto, 90-tih godina bivam uključen u to. Stoga ću najprvo pokušati pojasniti taj period s pojašnjenjem aktivnosti, odnosno pojašnjenjem aktivnosti pojedinaca, a koji su me 90-tih godina doveli u situaciju da budem suradnik službi sigurnosti RV i PVO-a.

Naime, negdje oko 1985.g., radi tada prisutnih političkih potreba, a čak bih kazao i grupaških sukoba unutar rukovodstva CK SKH, u to vrijeme predsjednik CK SKH je Mika Špiljak, pri Kabinetu Predsjednika CK SKH počinje se formirati analitičko jezgro sa zadaćom, da iz širokog spektra informacija, sačinjava sažetke, svodne informacije, za bolje informiranje tadašnjeg najužeg partijskog vrha.

U to vrijeme, dakle oko 1985.g., Mika Špiljak u CK SKH dovodi Slavka Malobabića u svojstvu specijalnog savjetnika. Malobabić biva u toj funkciji šef tog analitičkog jezgra. Odmah podvlačim da je Malobabić na rad u CK SKH došao iz GSUP-a Zagreb, a prije toga je bio šef kabineta direktora "Jugoturbine". Međutim, prvo radno mjesto bilo mu je direktor Radio stanice "Petrova Gora", sa sjedištem u Vojniću.

Kada je Stanko Stojčević 1986.g., izabran za predsjednika Predsjedništva CK SKH, imenuje i postavlja Slavka Malobabića za šefa Kabineta. Time Malobabić unutar Stručnih službi dobiva na težini, a samim time i analitičko jezgro na

značaju, pa čak bih rekao i unutarpartijskoj, a i široj društvenoj moći.
Odmah da kažem, ta analitička grupa u stvari, sastajala se od mene, Zorana Daskalovića i jednog djelatnika čijeg se imena ne mogu sjetiti, a znam da je analizirao tisak, a u funkciji nam je kao grupi, bila ukupna Služba za dokumentaciju, Arhiv i Biblioteka CK SKH, te smo mogli posezati u sve materijale.
O djelatnosti ostalih, u analitičkoj grupi, ne mogu govoriti, jer uistinu ne znam sadržaje sažetaka rada Daskalovića i ostalih. Oni su radili po zadacima Malobabića i njemu predavali materijale.
Princip rada bio je prikupljanje informacija, obrada i klasificiranje, u specijalizirani fond unutar Arhiva CK SKH.
Do informacija i dokumenta, barem kad je riječ o mom segmentu rada, dolazio sam na načine, da sam ih osobno prikupljao razgovarajući s interesantnim sugovornicima, dio dokumenata dobivao sam oficijelnim kanalima tadašnjeg informiranja i to iz tadašnje Službe državne sigurnosti, Vojnih službi sigurnosti, Saveznih službi sigurnosti, ali preko Malobabića.
Ovo su bili legalni i oficijelni načini pribavljanja informacija i dokumenata. Ja bi iz njih sačinjavao sažetke, svodno ih analizirao, sve po nalogu Malobabića, davao mu tako prerađene dokumente koje je on davao najvjerojatnije Stanku Stojčeviću, dio ih vraćao, a dio zadržavao.
Međutim, znatni dio informacija i dokumenata dolazio je vaninstitucionalnim kanalima. Mislim da je to i najinteresantnije, pa ću probati to detaljizirati.

Naime, radi prisutnih sukoba i grupašenja unutar partijskog vrha, špiljak - Stojčevićeve grupe protiv šuvarove, cijenim, a to je prosudba, pouzdano znam i Malobabića, da Stojčević nije vjerovao tadašnjem sustavu sigurnosti u Hrvatskoj, a napose Službi državne sigurnosti, te smo mi iz analitičke grupe, a napose Malobabić, vaninstitucionalnim kanalima u

kontaktima s pojedinim djelatnicima sustava sigurnosti, pribavljali usmene informacije i dobivali pisane dokumente iz Službe državne sigurnosti, Policije, Komisije za odnose s vjerskim zajednicama IV Sabora, te iz drugih subjekata tadašnjeg političkog i privrednog sustava. Ovu ocjenu u vremenskom intervalu 1986. - 1989.g., čuo sam u više navrata od Stojčevića, a napose Malobabića.

S obzirom na sigurnosni značaj, zadržat ću se detaljnije na, na taj način organiziranom vaninstitucionalnom pribavljanju informacija i dokumenata iz tadašnjeg sustava sigurnosti.

Postupno, tijekom 1986.g., a napose 1987.g., i kasnije u prostorije CK SKH k Malobabiću, a vjerujem da su se kontakti održavali i drugdje, počeli su dolaziti pojedini djelatnici Centra Službe državne sigurnosti Zagreb, tadašnjeg GSUP-a, drugih Centara SDS-a i Policije.

Ja ću ih pokušati pobrojati po sadašnjem sjećanju. To su bili Platiša Slobodan, Barišić Ante, Rimac Davorin, Božo Kovačević, Škorić Milovan, Đurčević Zlatko, Crevar Rade, Milan Rapajić, a pretpostavljam i neki drugi. Sve su to bili ovlašteni radnici u višim policijskim zvanjima.

U dolascima, ovi djelatnici iznasili su gotovo sva sigurnosna saznanja iz svojih radnih obveza, a postupno najvjerojatnije na zahtjev Malobabića, donosili su i originalne, primarne dokumente tadašnjeg rada iz Centra SDS-a.

Ja se sada ne bih mogao sjetiti što je ponaosob tko iznosio, koje i koliko je dokumenata donio. Međutim, ilustracije radi, pokušat ću naznačit neke detalje o vezanosti tih djelatnika na Malobabića, a djelomično i na mene.

Božo Kovačević, bio načelnik u Centru Službe državne sigurnosti Zagreb, po unutrašnjoj problematici. Dolazio je gotovo isključivo Malobabiću. Početak dolazaka je negdje 1987.g. Ja nisam prisustvovao njihovim razgovorima, ali mi je Malobabić znao ispričati neku informaciju, npr. iz zagrebačkog Zdravstva, o nekim liječnicima, hrvatskim

nacionalistima, ili iz albanskog kompleksa, s naznakom da mu je to ispričao Božo Kovačević.
Također, znam da je Malobabić posredstvom Bože Kovačevića znao u nekim slučajevima intervenirati u smislu anuliranja nekog od policijskih zahvata i sl. Kovačević je, Malobabiću donosio i primarne dokumente iz Centra SDS Zagreb. Tako je, godine se ne sjećam, Kovačević Malobabiću donio dosije suradnika "Rade" (izvjesni Gaži), koji sam ja fotokopirao i on se nalazi, u sada mikrosnimljenoj dokumentaciji, što ću kasnije pojasniti.
Kovačević je donosio i druge materijale, npr. informacije iz tekućih obrada. Sada se sjećam tih formulara npr. informacije pod predmetom; Franjo Tuđman (OO); Stipe Mesić (OO); Marko Veselica (OO); pa slijedi sadržaj, pa izvor, kako su već takve informacije pisane.
Pretpostavljam da je najveći dio materijala koji su dolazili iz Centra SDS Zagreb, donosio Božo Kovačević, ali i drugi djelatnici.

Barišić Ante, bio šef Odsjeka za obradu klera, u Centru SDS Zagreb. Njega je s Malobabićem, tijekom 1987.g. upoznao Milovan Škorić. Dolascima Malobabiću, a i meni, u razgovorima, gotovo redovito je iznosi saznanja do kojih je došao radom na problematici svojih radnih obaveza. U diskusijama s Vitom Unkovićem, tada tajnikom Komisije za odnose s vjerskim zajednicama, iznio je sve detalje iz operativnog rada, pa i tada prisutna ozvučenja npr. da je Centar SDS Zagreb ozvučio i slušao Kokša Đuru, Kustić živka, i Kuharić Franju.
Pretpostavljam da je i dokumente sa tako pribavljenih ozvučenja dostavljao Malobabiću ili Unkoviću, jer ja sam takove dokumente, dobio.
U razgovorima, Ante Barišić je iznosio i suradnike.
I ja se sjećam više dokumenata kojima je izvor suradnik "Oliver", a kojeg je držao Barišić na vezi, te mislim da je kao suradnika na vezi držao i novinara Mali Mladena. Ovo

ističem radi sljedeće činjenice. S oba suradnika, "Oliver" - novinar Inoslav Bešker i Mali Mladenom, bila je u kontaktu i Služba sigurnosti JNA, što sam saznao u vrijeme boravka u Beogradu u razgovoru s Rakočević Slobodanom, načelnikom Odelenja bezbednosti RV i PVO. Ovo ću kasnije detaljizirati.

Ostali djelatnici Centra SDS Zagreb, Crevar Rade, koliko se sada sjećam, iznosio je podatke o Zagrebačkom Sveučilištu, dajući i dokumente, ali je više podataka i usmenih informacija dao Malobabiću sa područja Korduna, od kud je rodom, jer je u kordunaškim strukturama bio znatno etabliran.

Škorić Milovan je u stvari najintenzivnija veza, bio meni, ali i Slavku Malobabiću. U tim razgovorima iznosio je podatke o ŽTP-u, Aerodromu, SPC-u, o situaciju u Benkovcu i Bukovici, gdje je češće ili boravio ili imao uvid u opće stanje u tom dijelu Republike.

Platiša Slobodan i drugi djelatnici koji su na takav način bili u kontaktu s nama iz analitičke grupe, više su iznosili podatke i nama neinteresantne, jer je težište našeg interesa bilo tzv. unutrašnji neprijatelj.

U to vrijeme, dakle u rasponu 1986. - 1990.g., meni je bilo jedino jasno, da je to vaninstitucionalni, neredoviti način informiranja tj. izvještavanja tadašnje Državne sigurnosti užeg rukovodstva CK SKH.
Potrebu takvog odnosa i takvog načina dolaženja do informacija, a napose do dokumenata, Malobabić je objašnjavao tvrdnjama, da je to potrebno, jer on i Stojčević nisu vjerovali tadašnjem rukovodstvu Službe državne sigurnosti, a i Centru SDS Zagreb. Stoga smo mi, na taj način vezali ove pojedince uz nas, a oni su nam tako vaninstitucionalno dostavljali informacije i dokumente.

Čak štoviše u suradnji s tim djelatnicima, išlo se na mijenjanje rukovodstva u Centru SDS Zagreb, jer je Centar SDS Zagreb obnašao 70 % sigurnosne problematike u Hrvatskoj. Za tu potrebu, pojedini djelatnici, a napose Božo Kovačević, davali su i podatke da bi se kompromitiralo rukovodstvo, a time ih smijenilo u Centru SDS Zagreb, odnosno, da bi se u Centar doveli čelni ljudi, kojima se potpuno vjeruje.
Toga radi, je na mjesto načelnika Centra SDS Zagreb, krajem 1987.g. postavljen Kolja Družić, čiji je polubrat Ivo Družić, tada bio na politički i drugi način blizak Stanku Stojčeviću. Dolaskom Kolje Družića u Centar SDS Zagreb, Družić je osobno donosio gotovo najvitalniji dio produkcije Centra, Stanku Stojčeviću i Slavku Malobabiću.
Isto tako, poznate su mi i kalkulacije o potrebi odstranjenja i drugih tadašnjih rukovodećih djelatnika

Službe, kojima se nije vjerovalo, pa čak i formalnim unapređenjima.
Taj intenzitet kontakata ovih djelatnika iz Centra SDS Zagreb, nastavljen je do 1990.g., a s kojima kasnije i kako, ja ne znam.
Radi ovakvih odnosa sa djelatnicima Centra SDS Zagreb, među nama razvio se i specifičan odnos, a ja bih se usudio reći i potreba da se neki od tih djelatnika ugrade u druge institucije. Stoga je, npr. Malobabić pomogao Platiša Slobodanu da promijeni radno mjesto odlaskom u bolnicu "Sveti Duh", a Škorić Milovanu i Đurčević Zlatku, u tadašnju Komisiju za odnose s vjerskim zajednicama IV Sabora.
Barišić Ante je pokušavao koristivši Malobabićeve veze sa Tintorom iz SID-a SSIP-a dobiti posao u jugoslavenskoj diplomaciji. Tu mu je Malobabić obećao ukupnu pomoć.

Unatoč, što su oni tijekom 1987./88.g., otišli na nova radna mjesta, nastavljeni su intenzivni kontakti s njima.

Unutar drugih dijelova tadašnjeg sustava sigurnosti, odnosno Policije, Slavko Malobabić je imao također veze u tadašnjem

GSUP-u Zagreb. Uostalom, on je i došao na dužnost u CK SKH iz GSUP-a Zagreb.
Kao osobe od osobitog značaja u GSUP-u, bili su mu Momčilović Ilija, Vukić Dragan, Kozlica Mladen, Martinović iz saobraćajne policije, Ćuk Jovica, Škorić, ime ne znam, ali znam da je bio zapovjednik PS Centar, Vučanović Sredo, Duško Modly. Ovo su mu bili, da kažem, ključni ljudi u GSUP-u, posredstvom kojih je mogao dobiti svaki podatak koji je htio, a napose iz krim. obrada, što ih je GSUP vodio do nivoa mogućeg utjecaja na rezultate krim. obrada.

Ja sada uistinu ne mogu detaljizirati kome je što, ili za koje se od tih predmeta interesirao, tko je bio kakav izvor podataka iz te strukture, no mogu ustvrditi da su svaki od njih ispunili svaki zahtjev Malobabića.
Diljem Hrvatske, također u sustavu Policije, Centrima SDS-a i tadašnjim SUP-ovima, imao je svoje veze, jer smo isto tako dobivali, odnosno Malobabić je dobivao fotokopije originalnih, primarnih dokumenata iz Centra SDS Rijeka, Osijeka, Siska.
Iz Osijeka, primarne dokumente iz Centra SDS Osijek, dostavljao mu je Strišković Ivica, a još više Ratko Majstorović, koji je ranije radio u politici u Slavoniji, pa bio jedno vrijeme izvršni sekretar u CK SKH, a potom načelnik Centra SDS Osijek.

Također, i u ovoj relaciji veza, ja sada ne mogu detaljizirati nivo informacija i dokumenata koji su takovim, također vaninstitucionalnim kanalima dolazili do Malobabića, a djelomično i do Stanka Stojčevića. No, sjećam se da je tu bilo primarnih dokumenata Centra SDS Osijek, s podacima o Vladimiru šeksu, koji je tada živio u Osijeku.
Bitna veza Malbobabića na području Karlovca bio je Klipa Mile, načelnik u SUP-u Karlovac, koji je također Malobabiću dostavljao sve moguće podatke, pripomagao pri kadroviranju u OUP-u, jer je bio i član CK SKH.

U tom istom vremenskom intervalu od 1986.g., također, Malobabić je, ali mislim i posredstvom Stojčevića, iz Rijeke i Istre dobivao vaninstitucionalnim informiranjem podatke iz Centra SDS Rijeka i područja Istre.
Sjećam se podataka o praćenju djelatnosti Talijanske unije, Panele iz Transnacionalne radikalne stranke i dr. Iz Rijeke, nije mi poznata niti jedna veza Malobabića i Stojčevića, za na ovaj način prikupljanje podataka.

U dosadašnjem iskazu, ja sam pokušao objasniti kontakte, relaciju odnosa, pribavljanje dokumenata, informacija iz tadašnjih policijskih službi.
Zasigurno, tu još ima niza detalja koje sam voljan, ako bude potrebno detaljizirati u potrebnim segmentima. Mislim, da je suština tih odnosa donekle objašnjena.
Pored, na ovaj način prikupljanih dokumentacija i informacija, analitička grupa primala je dokumente i informacije od Stanka Stojčevića, odnosno Slavka Malobabića, koje su oni dobivali redovito iz RSUP-a RH, iz SSUP-a, iz SSIP-a i to SID-ove informacije i informacije Vojne obavještajne službe i Vojne kontraobavještajne službe. To je bio fundus dokumenata koji se slijegao u našu grupu, a iz kojih smo mi pravili, odnosno ja, po nalogu Malobabića, sažetke, svodno analizirali neke od podataka iz različitih izvora, te to dostavljali Stojčeviću posredstvom Malobabića.
U ovom kontekstu, ipak moram izdvojiti neke dokumente i podatke koje smo dobivali od Vojne službe sigurnosti V vojne oblasti.
Naime, ja se točno sjećam nekih od dokumenata, a čije je porijeklo Vojna služba sigurnosti V armije, npr. podaci o obitelji Pipić u Zagrebu, podaci o obradi Vebi Velije, Albanca u Zagrebu, i još nekih drugih dokumenata.
Ja pretpostavljam, na osnovu nekih kazivanja Slavka Malobabića, da je te dokumente vojnog porijekla Stanku Stojčeviću, ustupao Budimir Divljaković, tada načelnik Odelenja bezbednosti V vojne oblasti. Znam opet, po kazivanju Malobabića, da je Stojčevića češće posjećivao

Budimir Divljaković.
Koliko se sada sjećam, Budimir Divljaković je otišao u mirovinu 1988./89.g., ali je sve do 1990.g. posjećivao Stanka Stojčevića. Sjećam se, da me sada pokojni general Ilija Čeranić, jednom zgodom u to vrijeme pitao, da li Divljaković sada vodi Stojčevićevu obavještajnu službu.

Moj posao u toj tzv. analitici pri Kabinetu predsjednika CK SKH bio je prikupljanje informacija iz razgovora s pripadnicima Službe državne sigurnosti i drugim koji su dolazili, a razgovor ili podaci su bili interesantni. Iz tih razgovora, ja sam redovito pravio službenu zabilješku, što sam davao Malobabiću, a on, ako procjeni, Stanku Stojčeviću. Znatni dio vremena utrošio sam na sačinjavanje sažetaka iz, na ilustrirani način pribavljenih dokumenata. Takove sažetke Malobabić je dostavljao, pretpostavljam Stojčeviću, zadržavao ih, što je dalje činio, ne znam.
Slični posao, kao što je bio moj, pisanje različitih sažetaka iz različitih dokumenata, izvršavao je Zoran Daskalović, šef Kabineta sekretara CK SKH, Dmitrović Drage. Sadržaje njegovih sažetaka ja ne znam, ali znam da ih je također predavao Slavku Malobabiću. U sklopu takvog analitičkog jezgra, vršena je i analiza tiska.
Ova tzv. analitika pri Kabinetu predsjednika, zahtjev je i umotvorina Stanka Stojčevića i Slavka Malobabića.
Vidljivo je da su informacije i dokumenti prikupljani vanoficijelnim i legalnim načinima, poluprivatnim kanalima, ali i to, da je tu postojao sistem.
Sve ovo funkcioniralo je do dolaska Ivice Račana na čelo SKH SDP. Što je Stojčević radio sa tako pripremljenim dokumentima i informacijama, ja niti u ovom momentu ne mogu prosuditi.
Na taj način prikupljeno je oko 40.000 dokumenata. Moram istaći da je dio tih dokumenata bio naznačen i sa stupnjem "Državna tajna" i "Strogo povjerljivo".
U takovu analitiku pri Kabinetu predsjednika, sljevali su se dokumenti i saznanja i drugih sadržaja. Pored ovakvih veza,

unutar sustava sigurnosti, Malobabić je imao doticaj i sa drugim lokalnim strukturama dijelm Hrvatske, te je iz tih komunikacija proizlazila i druga dokumentacija. Posebno u tim setovima su različiti projekti, tzv. gospodarskog razvoja. Malobabić, uz političku potporu Stojčevića bio je 1986./87.g., značajnije angažiran u projektu "Ample", a koji se uklapao u strategijske i gospodarske razvoje Hrvatske. Suština projekta "Ample" bilo je iskoristiti komparativne prednosti brdsko - planinskog prostora Hrvatske za ekonomski probitak. Iz tog projekta, Malobabić je uz tada neophodne političke pritiske i podsticaje izgurao, tzv. "Grupu 22" u Glini, neki projekt u Gospiću, te financiranje projekta iz proizvodnje zdrave hrane na području Benkovca - Obrovca kroz minifarme, mljekare, pekare i dr.
Ovo ističem iz razloga, što je kroz guranje takovih projekata Malobabić, na terenu sticao realnu političku moć i ugled i vezivao uz sebe lokalne kadrovske potencijale.
Da pojasnim "Grupu 22" iz Gline, su sačinjavali tada tj. 1988.g., lokalni uglednici na čelu s Vujaklijom, predsjednikom IV SO Glina.
Kroz takav projekt je bilo zamišljeno plasiranje financijskih sredstava, ozdravljenje nekih poduzeća bitnih za općinu i sl. Slična zamisao bila je i u odnosu na Gospić, gdje je u suradnji sa Jovom Plećašem, sekretarom OK SKH, uz koncentraciju lokalnih uglednika, bilo planirano, uz dodatna investicijska sredstva, razvijanje drvno industrijskih potencijala.
Također, na području Benkovca, uz lokalne općinske strukture, trebalo je biti pokretano kreditiranje individualne poljoprivredne proizvodnje.

Ovakvim kontaktiranjem, Malobabić je uistinu sticao ugled kod tih ljudi, vezivao ih uz sebe. Sjećem se, recimo, prilikom dolazaka u Glinu tijekom 1988.g., da je Malobabić uistinu i autoritativno nastupao, ali i bio uvažavan. Stoga se i u toj dokumentaciji dobrim dijelom nalazila i ta dokumentacija.

Početkom 1990.g., veljača - ožujak, datum ne mogu točno kazati, meni je Malobabić kazao da izvršim mikrofilmiranje dokumenata, koji su iz takvog rada i na taj način bili kod mene, da sačuvam mikrofilmove, a dokumente da uništim.
Preciznije, kazao mi je da mikrofilove sklonim van zgrade CK SKH. Mikrofilmiranje tih dokumenata izvršeno je u Odsjeku za mikrofilm CK SKH, gdje je radila moja supruga Jadranka i Ozrenka, ne sjećam se prezimena. Mikrofilmiranje je izvršeno za cca 10 dana, a originalne dokumente uništio sam u mašini za mljevenje papira.

Mikrofilmove, oko 1200 - 1400 đeketa pohranio sam u kutiju od debelog kartona i ponio sebi u stan, pohranivši ih u podrumu.
Ovi filmovi kod mene u podrumu bili su do svibnja 1991.g., kada sam ih prebacio u prostorije II detašmana KOG-a RV i PVO u Maksimirsku 63, da bi bili kasnije u režiji KOG-a, prebačeni u Beograd, a što ću kasnije šire obrazložiti.

Nakon Kongresa SKH - SDP, prosinac 1989.g., novom predsjedniku, Malobabić je bio samo nominalno šef Kabineta. Stoga je Malobabić u prostorijama CK SKH nagje u veljači 1990.g., svu dokumentaciju pakirao u drvene - vojne kovčega. Ja mogu sada procjeniti, da je te dokumentacije u Malobabićevoj prostoji bilo otprilike 15 - 18 dužinskih metara. On je to spakirao, ne znam tko mu je pomoga, no znam da je ta dokumentacija u sanducima u rujnu ili listopadu mjesecu 1991.g. dopremljena u Beograd, u prostorije KOG-a RV i PVO jedan dio, a drugi dio tako izuzete dokumentacije u CK SKH, u prostorije "OPERE" u Domu vazduhoplovstva u Zemun, i to ću kasnije detaljizirati.

U vremenskom intervalu sječanj - svibanj 1990.g., dakle u pripremama višestranačkih izbora u RH, u Stručnim službama CK SKH prije svega mislim na nas, Malobabić, ja i drugi djelatnici u Stručnim službama CK SKH, tj. ukupno društvo u kojem sam se kretao, vladala je prihoza nesigurnosti za

egzistencije, a postupno smo se spremali napustiti posao u CK-u, i osigurati druge izvore egzistencije.
Ja sam zajedno s Glavaš Davorom osnovao firmu "Templum", poduzeće za konzalting i počeli smo pokušati organizirati prodaju i ugradnju tehničkih uređaja za zaštitu prostora.
Tu smo čak i realizirali jedan posao. Posredstvom Hrvoja Grgića, fotoreportera u "Vjesniku", upoznao sam Borivoja Šokčevića, savjetnika za sigurnost "Lutrije" Hrvatske. Sa Šokčevićem smo dogovorili da ćemo sačiniti elaborat o mogućnostima osguranja prostorija "Lutrije" Hrvatske, tj. kockarnica u Zagrebu i Varaždinu. Moram istaći, da je Šokčević za angažman, odnosno protežiranje našeg projekta i posla tražio proviziju za sebe osobno od 10 % na bruto svotu. Mi smo to prihvatili i tako smo realizirali projekt za ugradnju zaštitne tehnike tj. alarmnih uređaj u kockarnice "Lutrije" u Varaždinu i Zagrebu.
Na ime provizije Šokčeviću smo isplatili nekoliko tisuća DEM. Ja sam u tom intervalu povremeno znao doći u CK gdje je vršeno mikrofilmiranje dokumenata kao što sam prije istakao. Tu sam znao sresti Malobabića. Sjećam se da ej neposredno prije izbora, negdje u sječnju ili veljači, Malobabić sačinio svodnu procjensku analizu mogućih rezultata raspisanih izbora. Ta svodna analiza iznosila je cca 50 - 60 stranica teksta, s osnovnom prosudbenom porukom i zaključkom, da će SKH SDP izgubiti izbore, dobiti glasove na prostorima Hrvatske sa većinskim srpskim stanovništvom, i da će na izborima pobijediti HDZ. Takav razultat izbora, izazvat će u Jugoslaviji niz strukturalnih promjena u organima vlasti, a krajnji ishod takovih izbora moguć je i kao oružani sukob.
Ja ne znam za koga je Malobabić sačinjavao takovu analizu, ali znam da za Račana nije.
Negdje sredinom veljače ili ožujka, Malobabić mi je dao te dokumente, s nalogom da ih mikrofilmiram, što sam ja i izvršio. Pored takve svodne informacije - analize, bili su još neki dokumenti, izvještaji s terena općinskih Komiteta, s njihovim procjenama toka izborne kampanje i izbora. Nakon

što sam mikrofilmirao te materijale, isti su uništeni.
U tom intervalu, za jedno vrijeme jenjavali su i osobni kontakti između nas, a tu mislim na relacijama Malobabić sa novinarima, djelatnicima Policije i drugim relacijama.
Znam da je cijelo vrijeme održavao kontakte s Draganom Vukićem, Ilijom Momčilovićem iz GSUP-a i drugima, ali i sa Platišom, Božom Kovačevićem i još nekima iz bivše Službe državne sigurnosti.
Malobabić je zajedno s Platišom oformio nekakvo poduzeće, naziv ne znam.
U to vrijeme Malobabić je intenzivno putovao prema Glini, Baniji i Kordunu. Pravi sadržaj tih odlazaka i njegovih kontakata, u tom trenutku nisam znao.

. / .

Negdje u lipnju 1990.g., ne sjećam se datuma, meni je na Jarunu u gostioni zakazao telefonom sastanak Malobabić, nepomenuvši da je neophodno da dođem, jer da ima nešto važno sa mnom razgovarati. Prihvatio sam i došao sam u naznačenu gostionu.
U zakazano vrijeme, u tu gostionu došao je Malobabić sa malodobnim sinom, ali i čedomirom Kneževićem. Do tog susreta nisam poznavao čedomira Kneževića, ali po načinu kontakta Knežević - Malobabić, a napose što je Knežević bio prisan sa djetetom Malobabića, zaključio sam da se Malobabić već duže poznaje i prisan je s Kneževićem.
Malobabić je predstavio čedomira Kneževića kao oficira sigurnosti JNA i sugerirao mi je da s njim porazgovaram. Knežević se upustio u političku tiradu, objašnjavajući da su na sceni u Jugoslaviji stupile separatističke snage, s ciljem razbijanja Jugoslavije, da to neće JNA dozvoliti, provodit će politiku Predsjedništva SFRJ, obrazlagao je da je Jugoslavija stvorena krvlju i slučno. Pri tome je pitao, da li bi im u takvim nastojanjima pomogli, konkretno ja osobno, s obzirom da raspolažem informacijama, saznanjima i da mogu biti od koristi u uščuvanju Jugoslavije. Ja sam to

prihvatio, jer je u to vrijeme i to bio moj stav. Pri tome, Malobabić je također kazao, da smo se voljni uključiti u takove aktivnosti, ali je istakao i to, da nas kao organ sigurnosti JNA ne zavodi u evidencije suradnika, te da nećemo biti suradnici, puki izvršitelji. Naravno da se Knežević s tim složio, te smo dogovorili naredni kontakt Knežević i ja samostalno. U ovakvom razgovoru zadržali smo se oko sat vremena, s time da je tu bilo i drugih natuknica, o tadašnjoj trenutnoj političkoj zbilji, s naznakom da smo se sva trojica jednodušno slagali s ocjenama stanja.

Drugi kontakt ostvarili smo, nakon oko sedam dana. Kada smo se sastali po prethodnom telefonskom dogovoru, u stanu Čedomira Kneževića u ulici Proleterskih brigada, sadašnja Vukovarska avenija, na križanju s Držićevom.

U razgovoru u stanu, Knežević je tražio da mu iznesem svoja saznanja o čelnim ljudima HDZ-a, odnosno tada formirajućih organa vlasti u RH. Sjećam se točno da je pitao za g. Tuđmana, g. Manolića, g. Mesića, g. Domljana, g. Boljkovca i još pretpostavljam neke osobe.

Ja sam u odgovoru na ta pitanja o svakoj od pomenutih osoba, iznosio saznanja do kojih sam najvećim dijelom došao radivši u CK SKH, a napose u analitičkoj grupi pri Kabinetu predsjednika, a što sam već prije iznosio.

Dakle, u najvećoj mjeri, odgovarajući na takove upite Kneževića, kronologizirao sam i tematizirao saznanja iz dokumenata što smo ih dobivali Malobabić i ja u CK-u od djelatnika Centra SDS Zagreb, ali koristivši i njihove partijske dokumente - partijske dosijee, iz ranijih perioda kada su bili članovi Partije. Tako sam mogao na upite o pojedincima davati dosta opsežne odgovore, na osnovu takvih saznanja.

Ovdje moram napraviti digresiju. Knežević je znao za mikrofilmove i znao je da su materijali o kojima mu ja sad iznosim sažetke po vlastitoj memoriji, mikrofilmirani i da se nalaze kod mene. Ja sam mu to čak i objasnio, da većim dijelom što mu ja govorim, ima na tim mikrofilmovima.

On je kazao, da sada nemaju vremena i tehničkih mogućnosti

konzumirati mikrofilmove. Stoga me i pita, jer sam ja poznavatelj tih materijala.
Da su ti materijali mikrofilmirani, Kneževiću je kazao Malobabić, jer kad sam mu ja to spomenuo Knežević je to već znao. Sve moje odgovore Knežević je zapisivao, a pretpostavljam da je i tajno fonozadokumentirao taj razgovor. Pri kraju razgovora, on je zatražio da, ako dođem do interesantnih saznanja, da mu to javim, kazavši pri tome da ja znam što njih može interesirati, dao mi slobodu prosudbe, jer, a to je i istakao, da ja znam što njih kao službu sigurnosti JNA interesira. Razmijenili smo telefonske brojeve, dao mi je tel.broj sa radnog mjesta i stana, s naznakom da je telefon s radnog mjesta siguran od prisluškivanja, rekao mi je da će on mene tražiti, da se neće predstavljati, te da će zvati iz javnih govornica.

Tijekom lijeta 1990.g., srpanj ili kolovoz mjesec, nije bilo nekih intenzivnijih kontakata između mene i kapetana Kneževića, ili mene i Malobabića, jer bilo je vrijeme godišnjih odmora i vrijeme, prisutnih tenzija i neizvjesnosti. U svezi s time, istakao bih neke fragmente dešavanja iz tog perioda.
Nakon prestanka radnog odnosa u CK-u, Malobabić se vratio ponovno u GSUP gdje je bio raspoređen za inspektora u PS Novi Zagreb. Time je bio nezadovoljan, nije namjeravao prihvatiti takvo radno mjesto. Čak je, po sugestiji Kneževića, išao na to, da tadašnji SUP s njim prekine radni odnos, jer bi mu to bila povoljnost za bolji prijem u Beogradu.
Paralelno time, znam da je Malobabić tražio rješenje za sebe osobno, zaposlenjem u Privrednoj komori Jugoslavije u Beogradu. O tome, pričao mi je jednom zgodom, u tom vremenskom intervalu, da mu u tome pomaže Milan Pavić, predsjednik Privredne komore Jugoslavije. Pavića, Malobabić poznaje vrlo dobro još iz vremena kada je Pavić bio direktor "Jugoturbine" u Karlovcu, a Malobabić šef kabineta direktora.

Pavić i Malobabić su se dakle, vrlo dobro poznavali, te je Malobabić s velikom sigurnošću računao da će dobiti mjesto u Privrednoj komori Jugoslavije.
Inače, Malobabić je taj dio vremena proveo na Kordunu i u Puli. Nije mi poznato što je, i koga je na Kordunu kontaktirao.
Negdje krajem kolovoza mjeseca 1990.g., u Zagrebu sreli smo se Malobabić i ja, te je on, pitajući me prije toga, da li sam u kontaktu s Čedomirom Kneževićem, predložio da se nađemo s Kneževićem. Našli smo se u jednom restoranu na Trešnjevci. Tu je Malobabić izvjestio Kneževića, da će ići u Privrednu komoru Jugoslavije u Beograd, da je bio u Puli, te da je tamo kontaktirao neke ljude iz bivših partijskih struktura, i prenio njihovu prosudbu, da će nove vlasti imati problema na području Istre.
Knežević, je znao da Malobabić odlazi u Beograd, iz čega sam zaključio, da su u međuvremenu kontaktirali.
S Kneževićem sam dogovorio kontakt za nekoliko dana. Kontakt je održan u Domu JNA, početkom rujna 1990.g. Na kontakt je došao i Slavulj Ljubiša, mislim da je bio poručnik po činu. Tijekom večeri najviše je govorio Knežević, iznosivši mi detalje o aktivnosti RV-a, konkretno V VAK-a, na presretanju i zaustavljanju helikoptera MUP-a RH, koji su bili letjeli prema Kninu. Isticao je da je on koordinirao polijetanje MIG-ova razgovarajući s Beogradom. Pri tome potencirao je jedan detalj, da je znao namjene leta helikoptera MUP-a RH, jer je imao informatora u helikopterskoj jedinici MUP-a, ili helikopterskoj bazi MUP-a RH. Tu nije dao naslutiti niti detalj oko identiteta mogućeg suradnika, a ja sam pretpostavljao to kao mogućim, jer mi je bilo normalno da su letaći MUP-ovih helikoptera obučavani, zasigurno u RV-u.

Sredinom rujna 1990.g., Malobabić me pozvao da idemo u prostorije II detašmana KOG-a RV i PVO u Maksimirsku.
Dolaskom tamo, bilo mi je jasno da je kontakt dogovoren, jer smo čekani od Kneževića, što znači da je Malobabić to dogovorio. Tada sam prvi puta ušao u službene prostorije II

detašmana KOG-a RV i PVO. Sjeli smo u Kneževićevu prostoriju, te počeli razgovorom. Malobabić je iznosio prosudbe da su kićma Jugoslavije Srbi u Hrvatskoj, te da po tom pitanju Jugoslavija ostaje ili pada. Tu je detaljno pojašnjavao teritorijalnu disperziju Srba u Hrvatskoj.
Mene je Knežević pitao što znam o lokalnim liderima na tako teritorijalno disperziranom srpskom stanovništvu, ja sam tu iznio neka saznanja o Dušanu Stareviću, Simi Dubajiću i dr., sa Benkovačko - Bukovačkog područja.
Pri tome, elaborirao sam u stvari podatke što sam ih netom dobio od Milovana Škorića, o tim osobama, procjenjujući da je Starević ključni čovjek srpskog nacionalizma na tom području, tj. osoba od autoriteta. Te podatke Škorić mi je dao napismeno, jer je on tamo boravio.
Malobabić je oslikao ključne ljude na području Gline, apostrofirajući tzv. glinsku "Grupu 22", na čelu sa Vujaklijom. Također, naznačio je i grupu oko Jove Plećaša iz Gospića, te Milu Dakića sa Petrove Gore, direktora Spomen područja. Sve ove ljude, iznosio je u kontekstu mogućih oslonaca, na tim područjima.
Ustvari, prema izlaganju Malobabića, na tim područjima tražila se struktura ljudi, na koje će se moći oslanjati JNA, koji su ljudi od povjerenja i sl.
Malobabić i Knežević procjenjivali su, s obzirom na rezultate izbora na tim područjima, da su to ljudi iz SDP-a, koji su na lokalnim funkcijama, ali bez oslonca u širim masama, jer je u to vrijeme počeo jačati SDS, radi politike hrvatskih vlasti.
Stoga je, kazao bih, zaključeno, ondnosno procjenjeno, da bi bilo dobro, da na tim područjima čelni ljudi, članovi SDP-a, uđu u Srpsku demokratsku stranku i na taj način dominiraju SDS-om.
U stvari, ponaosob, napose Malobabić, analizirali su pojedince, ja se tih imena sada ne sjećam, na području Banije, Like i Korduna, kao kadrovsku osnovu na koju će se osloniti JNA. Mene je Knežević pitao, što je relevantno u

tom trenutku unutar srpske pravoslavne crkve, na tim prostorima. Moja je procjena bila, što sam iznio, da je zasad na tim prostorima utjecaj i jačina SPC-a marginalna, izuzev utjecaja Zagrebačko - Ljubljanskog mitropolita Jovana Pavlovića, i gornje - Karlovačkog episkopa Simeona Zlokovića.
Prilikom tog boravka, nakratko me Čedomir Knežević upoznao s potpukovnikom Ivanom Sabolovićem, koji je nakratko ušao u prostoriju. U tom kratkom boravku, obrativši se meni i Malobabiću, pitao nas je za mišljenje o Milanu Grkoviću, što znamo o njemu i kakav je. Sjećam se da nismo iznijeli , napose povoljno mišljenje o Grkoviću. Moja prosudba je bila, da je pričljiv, a Malobabić je dodo da se lažno predstavlja i sl.

Nastavio bih daljnjim opisivanjem mojih kontakata s Čedomirom Kneževićem iz II detašmana KOG-a RV i PVO.
Poslije opisanog kontakta, ja sam do kraja 1990.g., imao možda još jedan ili dva kontakta s kap. Kneževićem. Tu ističem da sam tijekom listopada 1990.g. bio oko mjesec dana u bolnici. Sjećam se jednog kontakta kojeg sam ja inicirao, tražio Kneževića, jer sam mu imao kazati, po mom sudu, interesantne podatke. Ja sam, naime, prije tog kontakta s Kneževićem od željka Katića iz Zagreba, kliničkog psihologa u bolnici "Rebro", čuo da je on s novinarkom Jasnom Babić uspostavio kontakt u Zagrebu, s izvjesnim Grabovcem iz Zagreba, koji se predstavio kao član HDP-a, te su s njim otputovali u Imotski, gdje su ostvarili kontakt sa sestrom od pokojnog Brune Bušića, jednim bivšim policajcem iz PS Imotski, također članom HDP-a. Na osnovu takovih kontakata Jasna Babić i željko Katić su zaključili, a to je i Katić meni kazao, da se na području Hrvatske formira obavještajna služba HDP-a sa širom mrežom. Ja sam taj podatak cijenio interesantnim za Kneževića, tražio kontakt s njim i prenio mu takvu informaciju. Knežević je zatražio da pokušam proširiti ovu informaciju.

Krajem 1990.g., mislim da je bilo u prosincu, pozvao me Čedomir Knežević da dođem u prostorije KOG-a u Maksimirsku ul. u Zagrebu. Ja sam se pozivu odazvao. Došavši u Maksimirsku, Knežević me predstavio pukovniku Slobodanu Rakočeviću, koji je bio u uniformi, i ćuk Tomislavu, pukovniku, koji je bio u civilu. U prostorijama KOG-a već se nalazio i Slavko Malobabić. Kada je došao ne znam, ali istićem da je Malobabić već boravio na radnom mjestu u Beogradu u PKJ, te da je najvjerojatnije došao zajedno s Rakočevićem. Tada nisam znao imena ćuka i Rakočevića i njihove funkcije, a kasnije sam saznao da je Rakočević načelnik Odjeljenja bezbjednosti RV i PVO, a ćuk Tomislav da je načelnik KOG-a u Odjeljenju bezbjednosti. Razgovor s Rakočevićem i ćukom, u prisutnosti Kneževića i Malobabića, nije trajao dugo. Rakočević je priupitao osnovne podatke o meni, tko sam, što sam, čime se bavim, uz neke upite o osobama i situaciji u Hrvatskoj, tražeći moje mišljenje. Sjećam se, da je Rakočević istakao da me je želio osobno upoznati, jer je o meni već dosta čuo, te je htio steći i osobni utisak i prosudbnu o meni. Ja sam otišao iz prostorija opet sam, Malobabić je ostao, jer je imao još obaveza u KOG-u, neke dogovore ili ne znam što. Prigodom tog kontakta, zamijetio sam da Malobabić, unatoč velikoj razlici u godinama, oslovljava Rakočevića i ćuka po imenima, i oslovljava ih sa "ti".

Tijekom siječnja 1991.g., kapetan Knežević mi je u nekoliko navrata isticao, da moram na put u Beograd radi nekakvog važnog zadatka, bez preciziranja o čemu se radi. To dogavaranje trajalo je oko 10-tak dana, da bi se dogovorili da krenemo na put krajem siječnja ili početkom veljače, to sada točno ne znam.
No, na put iz Zagreba u Beograd, krenuli smo kapetan Knežević i ja, osobnim vozilom "Ascona", vojne registracije. Dolaskom u Beograd, odsjeo sam u stanu Slavka Malobabića, adrese se ne sjećam, jer mi je Malobabić trebao dogovoriti

neke kontakte u PKJ i Sekretarijatu za ekonomske odnose s inozemstvom. Ujutro je Malobabić nazvao KOG, po nas je došao šofer u civilu i prebacio nas u prostorije Odelenja bezbednosti RV-a, u Komandu RV-a u Zemunu.

Tu su nas dočekali puk. Rakočević, puk. Ćuk i kapetan Knežević. Nakon kratkog osvježenja, Rakočević nas je pozvao u jednu prostoriju, gdje smo sjeli Malobabić, ja i Ćuk, a priključio se i potpukovnik Radaković, kojeg sam tom prigodom upoznao. Tu je Rakočević počeo kraćim izlaganjem s osnovnim tezama, da JNA neće dozvoliti cijepanje Jugoslavije, ostat će na cjelokupnom teritoriju bivše SFRJ, jer joj je to u stvari ustavna funkcija. Nakon toga, ustvrdio je da se može ipak desiti, da se s nekih dijelova Jugoslavije JNA privremeno povuče. Na toj teritoriji će se smatrati privremeno zaposjednut teritorij, u kojem je obveza pružati otpor u ilegali, po principima ileganog rata. Za takvu mogućnost obveza je da se svi pripreme. Govorio je o principima konspiracije, stvaranju baza za smještaj borbenog materijala i ljudi, te slične principe konspirativnog rada na PZT-u. Takvo izlaganje završilo je zaključkom, da je nužno da se upoznamo sa borbenim sredstvima, naučimo rukovati, pripremati eksplozivne naprave, kako bi takva znanja mogli primjenjivati, ali i obučavati druge osobe.

Nakon takvog teoretiziranja, prešli smo u drugu prostoriju unutar KOG-a, nešto kao priručni kabinet, gdje su bila poredana minsko - eksplozivna sredstva, od eksploziva detonatora različitih vrsti, do potrebnih sredstava komponiranje diverzantskih naprava. U prostoriju su potom ušla dva muškarca u maskirnim uniformama, bez oznaka činova. Ja sam kasnije saznao da su to kap. Avdić zv. "Zoki" i st. vodnik Omerović. Jedan i drugi su iz padobranske jedinice specijalaca iz Niša, i obojica u OB u tim jedinicama.

Avdić i Omerović, su potom pokazivali, uz potrebna objašnjenja, uz vrste eksploziva, detonatora, kako se što efikasno upotrebljava i u kojim prigodama.

Sjećam se da je obuka bila na detonatorima SU-24, mogu u

potpunosti opisati takav detonator, zatim na inercionim detonatorima i svjetlosnim detonatorima. Upoznati smo i s različitim vrstama eksploziva, a Omerović je demonstrirao spajanje eksplozivne naprave u priručnoj kadi napunjenom vodom.
Nakon njihove demonstracije i objašnjenja, Malobabić, ja i Radaković, morali smo osobno spojiti napravu na sve pokazane načine. Ovakva obuka trajala je oko dva i pol sata.
Nakon toga, nama je puk. Rakočević objasnio, jer smo se mi interesirali, da li ćemo biti, ili da li već jesmo, prebačeni na ratni raspored u jedinicu vojne policije pri Komandi RV i PVO u Zemunu.
Također, Rakočević nam je dao objašnjenje, odnosno naredio nam da u slučaju ako dođemo do važnih informacija, a za koju procjenjujemo da je hitna, a važna je, a i nismo sigurni u II detašman KOG-a RV i PVO u Zagrebu, da u tom slučaju javimo na tri tel.broja direktno u Beograd, a koji su u funkciji 24 sata. Izdiktirao nam je te brojeve, mi smo ih zapisali, ja ih se trenutno ne sjećam. Odmah da istaknem, da se niti jednom nisam poslužio tim telefonima iz Zagreba.
Iz Beograda, vratili smo se kasno navečer. Putovali smo "Puchom" vojne reg.oznake, a taj puta s nama iz Beograda putovao je i Slavko Malobabić, st.vodnik Ćosić, te Knežević i ja. Sjećam se da smo svratili u okolinu Dervente, gdje su živjeli roditelji Malobabićeve supruge Inke.
U vezi s obukom u prostorijama KOG-a u Beogradu, podvlačim i sljedeće. Taj priručni kabinet sigurno je korišten za obuku u duljem vremenskom periodu. Omerović i Avdić spavali su u prostorijama KOG-a, te sam stekao dojam, i na način kako su oni provodili obuku, da to vrše kao na tekućoj traci.

Nakon ovog povratka iz Beograda, dakle veljača 1991.g., ja sam postupno počeo dolaziti na poziv Kneževića, gotovo redovito u društvu s Malobabićem, kada je on boravio u Zagrebu, a boravio je često, u prostorije KOG-a u Maksimirskoj ul.

Ne mogu, međutim, detaljizirati svaki od tih dolazaka ili kontakata s pripadnicima KOG-a, Kneževićem i drugima, već ću pokušati po sadašnjem sjećanju iznijeti neke od bitnih činjenica iz sadržaja mog odnosa s pripadnicima KOG-a.
S obzirom na moje dolaske u prostorije KOG-a, ja sam upoznao gotovo sve pripadnike KOG-a, te ću ih i pobrojati. Znam da su u II detašmanu KOG-a Odelenja bezbednosti RV i PVO bili sljedeći oficiri: potpukovnik Mirko Martić, bio je načelnik KOG-a, zaposleni oficiri u KOG-u bili su; Ivan Sabolović, potpukovnik; Čedomir Knežević, kapetan I klase; Juran Miroslav, kapetan; Slavulj Ljubiša, poručnik; Ljubišić Ljubiša, zastavnik; Balan, kapetan; i Ćosić Radojko, stariji vodnik.
Ilustrirao bih i odnose unutar KOG-a, glavnu operativno - rukovodnu funkciju obavljao je, a tako se i ponašao u internim odnosima, kapetan Čedomir Knežević. U niz detalja ispadalo je, da su Martić i Sabolović, unatoč viši po činu, podređeni Kneževiću. Ovo je isto tako bilo evidentno i po komunikacijama prema KOG-u, Odelenju bezbednosti u Beogradu. Naime, Rakočević i drugi ih KOG-a više su komunicirali, a napose u nekim značajnijim operativnim poslovima s Kneževićem, nego s Martićem ili drugim oficirima. Isto tako, po rezultantnosti, st.vodnik Ćosić bio je kvalitetniji i značajnji od nekih viših oficira. Takav je naime, imao status u odnosima.
Odmah tu ističem, da je Malobabić bio sa svima prisan i na "ti", naprosto dominirao je u prijedlozima i međusobnim odnosima, pa čak do nametanja svojih prosudbi, teza i vokabulara oficirima KOG-a. Imao sam dojam da je on na izvjestan način njima nadređen.
Pokušat ću naznačiti neke od događaja, putovanja, sastanaka s pripadnicima KOG-a, u intervalu od veljače do lipnja 1991.g. Od tih događaja i odnosa ističem:
Negdje u veljači 1991.g., da li kod mene, ili u prostorije "Templuma", Kopernikova 128, u Zagrebu, došao je Slavko Malobabić u društvu s jednom osobom. Znam da je rođen u

Topuskom, gdje ima privatnu kuću, doktor je ekonomskih znanosti, radio je u "Jugoturbini" u Karlovcu, od kuda najvjerojatnije poznaje Malobabića, ima privatnu firmu u Švicarskoj, Karlovcu i Rusiji. Došao je s Malobabićem radi dogovora, da li bi ja mogao osigurati sigurni transport "crvene žive", nekoliko kilograma, manje od pet, s aerodroma u Beču do nekog skladišta također u Beču. Za takav posao ponudio je za mene enormnu visoku svotu novaca, npr. po učesniku osiguranja i po nekoliko tisuća DEM, plus naplata firmi "Templum", a sve za posao koji bi trajao dva-tri sata. Ja sam se prepao da nije riječ o drogi, no taj gospodin mi je objasnio da je to strateški vojni materijal, i radi toga je i transport opasan, jer mu je visoka cijena na međunarodnom crnom tržištu. Taj gospodin i Malobabić, nisu objašnjavali daljnji put tako uskladištene "crvene žive", nakon preuzimanja na bečkom aerodromu.
Do ovog posla nije došlo, a niti mi je kasnije Malobabić spominja, a niti sam tog gospodina kasnije vidio.
Ovdje ću odmah napraviti jednu digresiju.
Meni je Malobabić o tom čovjeku, prigodom našeg boravka u Topuskom u svibnju 1991.g., a što ću kasnije opisati, kazao, da je taj gospodin suradnik vojne službe sigurnosti s kojom je u kontaktu dulji vremenski period.
Prilikom tog boravka u Topuskom, pokazivao mi je i njegovu novosagrađenu i raskošnu kuću. Također, ističem, da je sa ovim gospodinom Malobabić bio naglašeno serbilan, što nije inače njegova osobina.

Ja sam već istakao, da sam materijale iz rada u analitičkoj grupi CK SKH mikrofilmirao u veljači 1990.g., da sam đekete, oko 1200 - 1400, odnio sebi kući i pohranio ih u podrumskim prostorijama. Također, iz CK SKH ponio sam i mikročitač, koji sam pohranio u prostorije firme "Templum", među drugu tehničku robu.
Već na prvom kontaktu sa Kneževićem u lipnju 1990.g., ja sam mu kazao da imam te filmove, s kratkom naznakom sadržaja,

što je on uostalom već znao, jer mu je to već prije rekao Malobabić.

Negdje krajem ožujka 1991.g., Knežević je zatražio da mu dam na uvid dio mikrofilmiranog materijala, a napose đekete sa snimkama svodnih analitičkih materijala iz ožujka 1990.g., koje je neposredno prije izbora 1990.g., sačinio Malobabić.

Ja znam, da sam na taj Kneževićev zahtjev, uzeo kod sebe taj dio mikrofilmova, bili su označeni sa "N", te ih donio u prostorije KOG-a. Za potrebe presnimavanja mikrofilmiranih đeketa, iz Beograda je došao sa potrebnom tehnikom kapetan Goran, prezime ne znam. Ja sam tih oko 15-tak punih đeketa dao Kneževiću, odnosno Goranu, koji je izvršio presnimavanje mikrofilmova. Sadržaj tog materijala bio je, kao što sam već ranije kazao, svodna analiza što ju je sačinio Malobabić neposredno prije izbora, ali s primarnim dokumentima, nizom izvještaja sa terena, poneki pisani rukom, dosta telefaxova, o konkretnim ljudima i situacijama, a napose primarni izvještaji pojedinaca sa područja gdje živi srpsko stanovništvo u Hrvatskoj.

Ti izvještaji, koliko se sada sjećam, bili su detaljno operativni o imenima pojedinih ljudi iz MZ, Općina i slično. Procjenjujem da su ti izvještaji trebali Malobabiću i drugim pripadnicima KOG-a ili sustava sigurnosti JNA, da se lakše i brže snađu na tim prostorima.

U vezi s ostalim đeketima koje sam mikrofilmirao i pohranio u podrumu, dešavalo se sljedeće.

Negdje krajem travnja ili početkom svibnja 1991.g., na nekoliko razgovora sa Kneževićem i drugima, bilo je riječi o tome, da u stanovima ne smijemo imati stvari ili materijale, a napose ne oružje, što bi nas moglo kompromitirati u slučaju policijskih pretraga. Stoga je Knežević zatražio da u prostorije KOG-a donesem preostale đekete mikrofilmova, te ako imam i šta od oružja. Ja sam to donio u KOG s time, da sam tih oko 1200-1400 đeketa mikrofilmova, zamotao u kartonsku kutiju, zalijepio sa posebnom vrstom selotejpa po rubovima i vertikali i horiznotali, te to sve još zavezao

jemstvenikom, te pečatnim voskom, povezao, te stavio pečat što sam ga ponio iz CK SKH. Pored toga, u KOG sam donio i pištolj "Vis", vlasništvo mog oca, trofej iz II svjetskog rata. Ove mikrofilmove i pištolj predao sam Kneževiću, što je pohranjeno u kasama. Ističem da sam taj paket, nakon mog odlaska iz Zagreba, tako zapakiran dobio u početku rujna 1991.g., u Beogradu. Kasniju sudbinu i kolanje mikrofilova objasnit ću naknadno.

Mikročitač što sam ga pohranio u prostorijama firme "Templum", dao sam na čuvanje, neposredno prije odlaska iz Zagreba, krajem kolovoza 1991.g., Steli Blanuša, koja se stanovala u Kopernikovoj ulici u Zagrebu, nedaleko prostorija firme "Templum". Njoj sam kazao, da će po to doći jedan moj prijatelj, te da mu preda mikročitač pakiran originalno, u koferu.

Mikročitač je od Stele Blanuša preuzeo Mirko Martić, potpukovnik, a meni je u Beogradu dostavljen početkom rujna 1991.g.

Trebam istaći, da sam prilikom predaje mikrofilmova i pištolja "Vis", u kasama u prostorijama KOG-a, vidio puno oružja, pištolja, revolvera i pušaka. Na svakom od oružja bila je kartica sa imenom i prezimenom vlasnika, po čemu zaključujem da su i drugi od veza oficira KOG-a pohranili na isti način višak oružja u prostorije KOG-a. U isto vrijeme, kada sam ja predavo pištolj "Vis" i mikrofilmove, svoje oružje donio je i Slavko Malobabić. On je donio, u svakom slučaju preko 20 komada, što pištolja, što revolvera, te tri "Karabina" od kojih je jedan bio sa optičkim nišanom. Kasnije u Beogradu, znam da je Malobabić izvršio potragu za tim oružjem što ga je predao u zagrebačkom KOG-u, no koliko znam bezuspješno, jer je oružje bilo ukradeno negdje u transportu.

Početkom svibnja, Malobabić je inzistirao da odemo u prostorije KOG-a, pretpostavljam da je imao dogovoren sastanak, uz poznavanje i razloga za takav sastanak, jer je

naprosto inzistirao da idemo, unatoč toga, što sam ja imao i drugih obaveza. Došavši u KOG, u najvećoj sobi sjedio je cjelokupni sastav KOG-a. Sastankom je rukovodio Martić. Našim ulaskom, dao je direktive; ti izvrši to, prebaciti one materijale na drugo mjesto, uništiti materijale i sl.
Nama je objasnio, da prijeti direktna vojna intervencija, te vojna konfrontacija na području Hrvatske, a nas dvojica da smo isto tako ugroženi, jer hrvatska policija, najvjerojatnije zna za naše, tj. Malobabićeve i moje kontakte i aktivnosti. Stoga se nas dvojica moramo za jedno kraće vrijeme skloniti iz Zagreba. Ja sam bio iznenađen ovako tvrdim odnosom, uz predbacivanje Kneževiću, da je normalno da se za naše aktivnosti i kontakte zna, jer smo ulazili u prostorije KOG-a. Međutim, Malobabić je to prihvatio kao normalnu stvar, te mi predložio, da se ja za jedno vrijeme zajedno s njim sklonim u selo Katinovac na Kordunu.
Ja se točno ne mogu sjetiti datuma tog sastanka. Znam da je bila subota u svibnju. Otišao sam kući i rekao supruzi da moram otići na pra dana. Po mene je došao Malobabić sa svojim osobnim automobilom "Golf", sa suprugom Inkom i sinom. Krenuli smo prema Karlovcu, u Karlovcu, ja adresu točno ne znam, izašao je Malobabić, te pozvao Milu Klipa da izađe. Kratko su razgovarali, da bi i nas supruga od Klipe pozvala u kuću. Ja sam poznavao Klipu površno, kada je on dolazio u CK Malobabiću u ranijim godinama. Nismo se dugo zadržali, a Malobabić mi je kazao da je u kraćem razgovoru ispred kuće obavijestio Klipu, da je i on ugrožen, te da se mora na nekoliko dana i on skoniti iz Karlovca. Produžili smo put u selo Katinovac, na područje Korduna. Dolaskom u selo dočekao nas je, a i smjestili smo se kod Malobabićevog strica, imena se ne sjećam. Neposredno po dolasku, sakupili su se u dvorištu strica Malobabićev bratić, imena ni njegovog se ne sjećam, sin od tog bratića, koji je bio policajac u MUP-u RH - polaznik IV razreda škole unutarnjih poslova u Šimunskoj. Tu su se počeli sakupljati i drugi

mještani. U razgovoru u dvorištu, bilo je već predvečer, Malobabić ih je izvjestio da smo mi pobjegli iz Zagreba, jer je za nas postalo opasno. Ustvrdio je da će najvjerojatnije doći do otvorenog sukoba između snaga MUP-a i srpskog pučanstva, odnosno vojske, jer, kazao je, prema Kordunu nastupaju značajnije snage MUP-a.

Među prisutnima, bilo je primjetno vidno uzbuđenje, i svi su s interesom pratili i očekivali što će Malobabić kazati. Bratić od Malobabića, među mještanima ponašao se kao čovjek koji zapovijeda. Taj bratić od Malobabića održavao je vezu sa okolnim selima. To mi je tijekom večeri kazao sam Malobabić.

Ja sam spavao u kući Malobabića. Tokom večeri i noći čuo sam glasove po dvorištu i kretanje ljudi. Ujutro, Malobabić mi je objasnio, a što sam i sam tijekom dana vidio, da su oformili straže, naoružane tada lovačkim oružjem. Sam sam vidio naoružane mještane koji su se kretali u okolni sela.

Malobabićev bratić mi je objasnio, da su opservirali posredstvom straža na pravcima mogućeg prodora snaga MUP-a prema njihovom selu.

Idući dan, iz Katinovaca Malobabić i ja otišli smo u Veliku Kladušu. Tu je Malobabić kontaktirao direktora, ili neku od rukovodećih osoba Radio stanice, odgovorni urednik ili slično, velikokladuškog radija. Sadržaj razgovora između Malobabića i tog direktora, odnosio se, da direktor ispita mogućnost za dogovor s Fikretom Abdićem, voljnost Fikreta Abdića da stupi u vezu i kontakte sa JNA, prvo na poslovnom planu. Sjećam se, da je Malobabić iznosio, da JNA velikokladuškom Kombinatu može otkupljivati svu hranu za potrebe JNA, a što je za "Agrokomerc" siguran financijski, i na druge načine isplativ posao. Malobabić je pri tome ustvrdio, da takovu režiju JNA - "Agrokomerc", takav financijski anganžman u ime JNA, "Agrokomercu" odnosno, Fikretu Abdiću, može dogovoriti Malobabić, te je bitno da taj direktor odtestira Abdića, da li je voljan za takovu režiju, odnosno, odnos.

Pri tome, Malobabić je to sve umoćio u političku oblatnu, tvrdnjama da JNA jedina nosi jugoslavensku opciju, da je to bitno za ovaj dio Cazinske krajine, te da je napose bitno da se taj dio Krajine osloni na JNA, jer im je to jedino rješenje, garant daljnjeg poslovnog prosperiteta. S ovakvim konstatacijama složio se i direktor te radio stanice. Dogovorili su, da će on osobno poraditi na toj vezi Abdića prema JNA, te da i on uviđa da je to isplativo i za "Agrokomerc" i za Krajinu i sl.

Nakon ovog razgovora u vožnji, ja sam Malobabića pitao kako može ovako suptilnim temama, značajnim aranžmanima suptilne političke prirode razgovarati sa gotovo nepoznatim čovjekom. Na to mi je Malobabić objasnio, da je taj direktor dugogodišnja veza, provjerena veza, koje na tom prostoru koriste Kneževićevi ljudi, da je taj direktor velikih mogućnosti, te da je ovako dogovoren aranžman u potpunosti siguran.

Da u izjavi ispratim ovaj podatak, sprega Abdić - Malobabić - JNA, do kraja.

Naime, ja sam krajem kolovoza 1991.g. otišao iz Zagreba i boravio u jednom vremenskom periodu u Beogradu. U svezi s ovim podatkom, Malobabić - Abdić - JNA, znam još i slijedeće. U rujnu 1991.g., Malobabić je u svezi s ovim kontaktom, s direktorom Radio stanice Velika Kladuša, odnosno o inicijativi kontakta s Fikretom Abdićem, nešto upoznao pukovnika S. Rakočevića, te se Rakočević zainteresirao za tu vezu i mogućnost da se Abdića veze uz JNA. Međutim, Rakočević je bio naglašeno ljut na Malobabića, a što mi je i decidirano kazao, jer ga je Malobabić u građenju veze prema Fikretu Abdiću, u inicijativi o vezivanju Abdića s JNA, preskakao. Koliko sam shvatio Rakočevića, Malobabić je samostalno mimo Rakočevića s drugim visokim oficirima JNA razrađivao i dogovarao relaciju odnosa JNA - Fikret Abdić. U rujnu 1991.g., u nekoliko razgovora sa Rakočevićem osjetio sam da je radi toga Rakočević postupno ljut na Malobabića, jer ga je u tome zaobišao, te je JNA

uspostavila kontakte s Abdićem. Nisam uspio ni od Malobabića, a niti od Rakočevića čuti ili saznati neke detalje iz te relacije JAN - Fikret Abdić - Velika Kladuša.

Kada smo se vraćali iz Velike Kladuše Malobabić i ja, svratili smo na crevarsku stranu do Crevar Rade. To je bio prijedlog Malobabića, da svratimo do Crevara. Crevar je imao gostionu, koju je naslijedio od oca, te smo dolaskom k njemu, sjeli u hlad ispred te gostione. Ja do tada osobno nisam poznavao Crevara. No, znao sam o njemu dosta, iz ranijeg perioda još kad je Crevar bio djelatnik Centra SDS Zagreb, i u toj funkciji bio u kontaktu s Malobabićem, kada je Malobabić bio šef Kabineta u CK SKH. Sjećam se i dokumenata koje je iz tog perioda na vaninstitucionalni način Crevar dostavljao Malobabiću iz Centra SDS Zagreb.
U tom razgovoru ispred gostione Crevara, Crevar je ispričao da se sklonio iz Zagreba ranije, da je preuzeo rukovođenje gostionom, da se dobro snašao i da nema nikakvih većih problema. Malobabić je potencirao, izvjestio Crevara, da smo se on i ja nakratko sklonili iz Zagreba, jer da je i nama prijetila na kratko opasnost, no da će biti sve u redu. Tu se još poveo razgovor o nekim beznačajnijim temama, s time da je Crevar potencirao, kako mu je doboro i da se dobro snašao. U jednom trenutku, Crevar i Malobabić su se digli, s naznakom da imaju popričati nešto u četiri oka. Ja sam ostao ispred gostione, a Crevar i Malobabić povukli su se na razgovor u jednu od prostorija gostione. Taj dio razgovora nije mi poznat. Vratili smo se u Katinovac, kasno u predvečerje.
Sljedeći dan boravka u Katinovcu, ja sam bio sa suprugom od Malobabića na Kupi, povratkom sa Kupe vidio sam da u dvorištu Malobabićevog strica sjede Knežević, Slavulj i Klipa Mile iz Karlovca. Oni su to jutro došli vojnim "Puchom" i tu su već nešto naširoko razglabali. Ja sam se priključio razgovoru. Razgovorom je dominirao Malobabić. U tom dijelu razgovora kojem sam ja prisustvovao, ja izvlačim

sljedeće. Knežević je zatražio od Klipe da sačini spisak vojnih obveznika sa njemu mogućeg područja Korduna. Inzistirao je da taj spisak bude detaljan, da u njemu budu zastupljeni VES-ovi, jer takav im je spisak neophodan za što točnije evidentiranje pojedinaca, koji će primiti, dobiti oružje. Klipa je kazao da će to izvršiti.
U jednom dijelu tog razgovora, Malobabić je iznosio trenutnu političku situaciju na tom prostoru. Tu je činio komparacije sa 1941.g., naglašavajući potrebu, da se na području Banije, Like i Korduna, sva sela sa srpskim stanovništvom što čvršće povežu, da se među svim selima organiziraju pouzdane veze, inzistirajući da čelni ljudi tih sela imaju međusobno organiziranu sigurnu vezu, kako se ne bi ponovila 1941.g. kada se pojedino selo samo za sebe, nepovezano, borilo vlastitim snagama i naravno bivalo poraženo. Znam da je Knežević u nekoliko navrata Klipi ponavljao potrebnu točnost spiska vojnih obveznika po VES-ovima radi zaduženja oružjem, kako bi se spriječilo šverc oružjem, kako bi se znalo gdje je koje oružje u svakom trenutku i radi vojnog planiranja mogućih vojnih operacija.
Taj razgovor trajao je, kad sam ja bio prisutan oko sat vremena, a nakon toga Knežević Slavulj i Klipa su otišli prema Karlovcu. Malobabić i ja, Malobabić je poveo i sina, otišli smo u Topusko, gdje smo se kupali u bazenima kupališta. Sjećam se da je Topusko bilo skoro potpuno prazno, uz prisutnost vojnih transportera i nekoliko oficira koje sam primjetio u blizini kupališta.
U Katinovcu, boravili smo ukupno oko tri dana. Treći dan, koliko se sada sjećam, došao je Knežević isto vojnim "Jeep"-om, koji je bio u prolazu i izvjestio nas da se možemo vratiti u Zagreb, jer je neposredna opasnost po našu sigurnost, prošla.

U tom vremenskom periodu, dakle veljača - svibanj 1991.g., još je nekoliko sigurnosno interesantnih činjenica, odnosa

ili događaja, koje je neophodno detaljizirati. Od tih, ja se u ovom trenutku prisjećam.
U jednom dolasku u prostoriju KOG-a, u prvoj polovici svibnja 1991.g., naravno u društvu sa Slavkom Malobabićem, Knežević je izvadio iz kase jedan snop dokumenata, otprilike 400 stranica. Istakao je da bi iz tog sadržaja čim prije trebalo sačiniti novinarski feljton za javno objavljivanje u štampi. Predložio je da se tog posla prihvatimo Malobabić i ja, istaknuvši pri tome da će to biti honorirano novinarskom tarifom od strane novinskih kuća koje će taj tekst objaviti. Inzistirao je da se tom poslu priđe odmah, jer je bitno da ti sadržaji budu tiskani čim prije. Ja sam već imao dogovoreni put u Holandiju, te sam pitao da li to može pričekati do mog povratka, pa bi onda zajedno sa Malobabićem bio suautor takvog teksta. Knežević se s time nije složio, te je rekao da Malobabić to čini prije sam pripremi za tisak i napomenuo da će biti još takovih zadataka u koje ću se i ja uključiti. Toga radi, ja nisam ni prolistao primarne dokumente koje je trebalo preraditi za objavljivanje u tisku. Stoga ne znam o kojim je sadržajima riječ, ali znam pouzdano da se posla prihvatio Malobabić, i iz tih materijala sačinio tekst koji je objavljen u beogradskoj štampi. Pri tome ističem i to, da je u davanju zadataka Malobabiću podvlačio da su u dokumentima činjenice, ali može i improvizirati u okvirima zadate faktografije.

Ja sam u tom vremenskom intervalu razvijao poslove s "Lutrijom" Hrvatske, uglavnom ugradnja sredstva za osiguranje, kockarnica i centralne zgrade. Tim povodom, upoznao sam se sa direktorom "Lutrije", Bobić Duškom, koji je pored našeg poslovnog razgovora, u više navrata iznosio i za mene interesantna saznanja o dopremanju oružja za potrebe RH. Tako je jednom zgodom, ne mogu pricizirati vrijeme, govorio da se dio oružja za potrebe RH doprema pomorskim putem.

Također, govorio je da to oružje biva nabavljano i za Fikreta Abdića u Krajini, a da je jedan od financijera Ibrahim Dedić, koji je razvijao bankarske poslove u Zagrebu. Također, Bobić je govorio da će on oformiti i naoružati jednu jedinicu ljudi iz "Lutrije" Hrvatske". Ove podatke smatrao sam interesantnim, te sam ih prenio Kneževiću.
Tom prigodom, Kneževiću sam predao ključ poslovnog prostora moje firme "Templum", što je on već ranije inzistirao, govoreći da su mu prostorije potrebne, da ih može koristiti, kada mene nema.
U tom intervalu, dakle veljača - svibanj, Knežević je vrlo često izbivao dulje vremenske intervale iz Zagreba, što je uvjetovalo i na moje kontakte s njim. Knežević mi nije govorio gdje boravi, već sam se zadovoljio objašnjenjem da je na terenu. No, Malobabić mi je u tom vremenskom intervalu rekao, da se Knežević i još neki oficiri nalaze na aerodromu u Bihaću.
Kasnije, i ja sam saznao da je u tom vremenskom intervalu već bio u Bihaću, saznao sam čime se tamo bavio, a što ću kasnije i objasniti.

Isto tako, Malobabić je ušao krajem 1990.g. u radni odnos u PKJ u Beogradu, ali je veliki dio vremena provodio u Zagrebu. Znao je doći kroz vikend, no ostao je gotovo cijeli tijedan, uz putovanja po Krajini.
U tom intervalu, znam pouzdano, jer to mi je Malobabić pričao, kontaktirao je Vukić Dragana, Iliju Momčilovića, i druge iz GSUP-a, a s kojima je od ranije u kontaktu. Također, u tom intervalu, kontaktirao je i sa Koljom Družićem, koji je već bio smijenjen sa mjesta načelnila Centra SDS Zagreb, te Antom Barišićem. Da ih je kontaktirao znam, jer mi je znao iznositi neke detalje iz njihovog privatnog života iz tog vremena. Također, kontaktirao je Slobodana Platišu, Škorić Milovana, i još neke druge. Na primjer, pričao je da je Škorić uključen u rad SNS, potom, sa Platišom je imao zajedničku firmu. Tako, iz tih detalja znam, da su u kontaktu.

Ne mogu šire elaborirati sadržaje tih kontakata, jer mi ih Malobabić nije posebno iznosio.

Od 1982.g., ja poznajem Hendrika Bernarda Jolinka, zv. "Henk", drž. Holandije, koji je oženjen s Dunjom Marušić, bivšom djelatnicom CK SKH. Vjenčani kum bio im je Vjekoslav Koprivnjak. Ja sam upoznao Henka posredstvom Dunje Marušić i Koprivnjaka i s njim se družio u vrijeme dok je boravio u Zagrebu, a i kasnije kada je dolazio u kraće posjete u Zagreb. Kada sam osnovao firmu "Templum", razvijao sam ili planirao neke poslove s Henkom, a i poslovni prostor moje firme bio je u stanu Henka, odnosno Dunje Marušić, Kopernikova 128.
Henka poznaje i Malobabić. Tijekom 1991.g., u dogovoru s Malobabićem, došli smo na ideju da bi posredstvom Henkove firme koju je on imao u Holandiji, iz tadašnje Jugoslavije izvozili rezanu građu ili drvo u trupcima. U vezi s tim poslom, Malobabić bi posredstvom Luke Tanjge, u Saveznom sekretarijatu za ekonomske odnose s inozemstvom, dobio dozvolu za izvoz trupaca, a i izvoznik bila bi Henkova firme "Grafi-line b.v.".
Radi realizacije takvog posla, u svibnju 1991.g. iz Zagreba, na područje Banije i Korduna, putovali smo Malobabić, Henk i Henkov poslovni partner Marcell, i ja. Henk se trebao uvjeriti u kvalitetu drveta. Bili smo u Glini, gdje nam je domaćin bio Vujaklija. Već sam istakao da je Vujaklija dugogodišnja veza Malobabića. Međutim, tom prigodom, Vujaklija je više govorio o organiziranju berbe šumskih plodina i zdrave hrane, te ponudio Henku organiziranje takvog posla.
Također, tom prigodom, bili smo i na Petrovoj Gori, gdje smo kontaktirali Dakić Milu, direktora Spomenutog područja Petrova Gora. Mile Dakić, također od ranije bliska je veza Slavka Malobabića. Nedugo nakon takvog puta s Henkom u Glinu, Bosanski Novi i ne znam još koja mjesta, putovali su Malobabić i Knežević. Tu je Henk htio steći uvid u kvalitetu drveta rezane građe, koja bi bila predmet izvoza. Ja nisam

bio na tom putu, ali mi je Malobabić ispričao da su u Bosanskom Novom bili kod jednog vlasnika pilane, koji je dugogodišnji suradnik Kneževića. Ime tog vlasnika pilane u Bosanskom Novom, ja ne znam, ali znam da je bio suradnik Čedomira Kneževića. Pogledali su još neke pilane, a sve u cilju da se organizira sječa i obrada drveta. Do realizacije ovog poslovnog angažmana nije došlo. Ovo ističem samo kao činjenicu, da je Henk kontaktirao s Malobabićem i Kneževićem, te da su na tom prostoru kontaktirali suradnike službe.

Negdje tijekom svibnja 1991.g., Knežević je dobio čin kapetana I klase. To je bila prigoda za manju proslavu, te smo se našli u prostorijama "Templuma", Malobabić, Platiša, Knežević, Slavulj Ljubiša i ja. Tom prigodom, koliko se sada sjećam, vodile su se u to vrijeme uobičajene diskusije, o potrebi obrane Jugoslavije, te iznosile i slične teze.
Iz tog intervala, a u vezi sa sadržajem mog odnosa sa II detašmana KOG-a, mislim da je protrebno još podvući sljedeće:
Ja sam redovito subotom - nedjeljom, najčešće s Malobabićem, odlazio u prostorije KOG-a. Sjećam se da je u nekoliko navrata, u tim dolascima, Malobabić donio pisani tekst s mašinom i predavao ga.
Prigodom takvih dolazaka, a u društvu Kneževića, Malobabića ili drugih zatečenih oficira, poveli su se razgovori o potrebama aktivnije djelatnosti svih nas, te aktivnijeg djelovanja i bivše JNA. Ja ne mogu sada kronologizirati, a napose ne detaljizirati pojedinačne nečije iskaze, prijedloge ili stavove. Međutim, mogu nečelno pobrojati polazišta, teze, zahtjeve prisutne u tim diskusijama i razgovorima. Tako npr. kontinuirano, ja i Malobabić postavljali smo pitanja i sebi i prisutnima, zašto vojska šuti. Omiljena Malobabićeva konstatacija bila je, da je sad vrijeme izvršiti vojni udar, pohapsiti Vladu, Sabor, jer sad je vrijeme dok je prisutna stara infrastruktura vlasti, jer kasnije, kada nova vlast institucianalizira vlastitu

infrastrukturu, takvi zahvati su teži. Ili npr. Malobabićeva konstatacija bila je, da je moguće sada prisutnim našim snagama, osvojiti MUP iznutra, dok su te snage tamo. Počešće, meditiralo se o potrebi da tadašnja izvršna vlast blokira izgradnju nove vlasti, treba podsticati štrajk državne uprave i sl. Također, pojedinci su predlagali i akciju napada na PS, patrole, u cilju obeshrabljivanja, sijanja panike i slično. Koliko ja znam, to su bile načelne postavke i diskusije.

Krajem lipnja 1991.g., bilo je evidentno da kapetan Knežević sve više izostaje iz Zagreba, da je u Bihaću na aerodromu, na drugim poslovima, te je na jednom sastanku u KOG-u dogovoreno sljedeće: Mene i Malobabića na vezu direktno preuzima p.puk. Mirko Martić. Ja mogu i dalje koristiti telefon Kneževića u KOG-u. S obzirom da smo se pripremali početkom srpnja za ljetovanje, ja sam tom prigodom dao Martiću tel.broj Nikole Maljkovića iz Vodica, susjeda kuće mog oca, gdje sam planirao provesti godišnji odmor.
Također, tom prigodom, dobili smo obvezu Malobabić i ja, da na idući kontakt Martiću donesemo fotografije za izradu lažnih dokumenata. Malobabić je tom prigodom za kontaktiranje, u tada neposrednom intervalu, dao nekoliko tel.brojeva, i to neki broj u Puli, gdje je ljetovao. U Puli ima vikendicu, ali radi konspiracije dao je broj susjeda. Tu smo sa Martićem, u društvu Kneževića dogovorili i druge detalje oko nastavka kontaktiranja.
Nakon tog sastanka u KOG-u, Knežević, Malobabić i ja otišli smo u restoran hotela "Plava laguna", gdje nam je Knežević pojasnio da nas on radi drugih obveza u Bihaću ne može dalje držati na vezi, već će to činiti Martić. Međutim, istakao je, ako imamo neku značajniju informaciju, potrebno je da je javimo njemu u Bihać, te nam dao novi broj tel. svog radnog mjesta u Bihaću. Mi smo zapisali broj tel. To je obrazložio konstatacijom, da je Martić "Svileni", te je radi efikasnosti, potrebno da važnije podatke prezentiramo njemu. Ističem, da tu nije šire elaborirao svoje radne zadatke u

Bihaću, a što sam ja kasnije saznao, ali mi je bilo jasno da u tom trenutku Malobabić, to sve već zna.

Ja sam početkom srpnja 1991.g. sa familijom otišao u Vodice na godišnji odmor. Prije toga, meni je i Malobabić dao broj telefona u Puli, gdje je on namjeravao ići na godišnji odmor.

U Vodicama, ljetovali smo u kući mog oca. Ja sam tamo stupio u vezu s Maljković Nikolom, kojega poznajem već dugi niz godina. On mi je u tim našim razgovorima ispričao da je on član politbiroa CK KPJ, koja egzistira u ilegali i tvrde je boljševičke orijentacije. Tražio je od mene da uđem u CK KPH kao sastavnice KPJ. Inače, o Moljkoviću znam da je odgojitelj, da je bio suđen na kraću vremensku kaznu zatvora, da je tvrdih boljševičko - staljinističkih opredjeljenja, da uistinu KPJ kao ilegalna organizacija egzistira, te da tu postoje nekakve veze. Stoga sam htio da mi da neka imena, tj. veze, koje bih ja mogao koristiti za potrebe svog agenturnog rada za potrebe vojne službe sigurnosti. No, međutim, Moljković je ostao gluh na takav zahtjev, uvjetujući davanje imena mojom privolom ulaska u CK KPH.
Moljković je u to vrijeme imao problema u Vodicama, te je tražio da li mu mogu sačiniti lažne dokumente za njega, suprugu i sina, kojima bi lakše otputovao u Srbiju. Ja sam Moljkoviću kazao, da mu mogu pomoći u pribavljanju lažnih dokumenata, i on mi je dao svoju fotografiju, supruge i sina.
Nakon nekoliko dana boravka u Vodicama, ja sam telefonom razgovarao s Martićem, a potom me on tražio da dođem u Zagreb. Po pozivu Martića, ja sam krenuo u Zagreb, našli smo se u restoranu "Trešnja" na Trešnjevci i razgovarali oko dva sata. Pitao me što sam radio u Dalmaciji. Iznio sam mu svoje opservacije, da se u Vodicama u dva hotela nalaze pripadnici ZNG-a, do se u Vodicama vrši miniranje kuća, da je demoliran dom JNA u Šibeniku i slične opservacije.

Martić mi je tom prigodom kazao, da imaju podatak da se na prostoru srednje Dalmacije nalazi Miro Barišić, da se tu skriva, mijenja kuće, te je zatražio da u povratku pokušam obratiti pažnju na taj podatak.
Iznio je prosudbu da se na Baniji i Kordunu kompletna situacija zaoštrava, uz teze ugroženosti srpskog naroda i slično. Također, potužio se da su mu veze loše, te da teško uspostavlja sigurne kontakte telefonom, te da je zatražio od Rakočevića 50-tak uređaja PX sa sigurnom zaštitom. Također, kazao mi je da telefonski razgovori ne smiju biti duži od 5 min, ako se poruka ne može prenijeti u roku od 5 min, ponovno se mora uspostaviti veza tek nakon točno 2,5 sata. Ja sam na tom kontaktu predao Martiću i svoju fotografiju za izradu lažnih dokumenata, a također i tri fotografije obitelji Moljković, s molbom da se i za njih sačine lažni dokumenti. Pri tome, Martiću sam u potpunosti objasnio tko su Moljkovići, radi čega je Martić prihvatio da im se izrade lažni dokumenti.
Poslije tog kontakta otputovao sam ponovno u Vodice.
Negdje sredinom kolovoza 1991.g. pretpostavljam da je to bio 12. ili 13. kolovoz, nazvao me u Vodice Malobabić iz Pule. Obavijestio me da bi trebali u Zagreb kod "prijatelja" - Martića, jer da je on s njim kontaktirao. S obzirom da nije imao osobni auto, zamolio me da prije polaska za Zagreb, došem kod njega u Pulu, odakle bi zajedno putovali u Zagreb, na kontakt s "prijeteljem". Ja sam to tako i učinio, isti dan, krenuo za Pulu, a tek smo drugi dan ujutro u 06,00 sati, Malobabić, njegov sin i ja krenuli u Zagreb.
Tokom puta Pula - Zagreb, Malobabić mi je ispričao da je u Puli u nekoliko navrata kontaktirao s Kneževićem, koji je došao avionom, te da mu je dao na vezu neke ljude iz Pule. Također, da je iz Pule u Bihać prebacio nekakve Malobabićeve papire, tj. dokumente.

Malobabić i ja planirali smo tijekom kolovoza put u Holandiju k Henku, radi nabavke automobila za Malobabića, a preko firme.

Nastavak Izjave Radenka Radojčića - II dio
od 22. - 25. ožujka 1994. godine

Dolaskom u Zagreb, datum ne mogu precizirati, mislim da je bio 12. ili 13. kolovoz 1991.g., ja sam Malobabića ostavio u njegovom stanu na Jarunu, oko 11 sati. Potom sam otišao kod punice, na Šalatu, da bi zatim otišao u firmu "Templum", Kopernikova 128.
Telefonirao sam Platiši u svezi s planiranim putom, a sa Malobabićem sam dogovorio da me telefonom može dobiti u "Templumu".
Malobabić je stvarno telefonirao u "Templum" i zatražio da ga pokupim kod njegove matere, jer u 17,00 sati imamo sastanak sa Martićem u restoranu "Trešnja" na Trešnjevci.
Došao sam u zakazano vrijeme, 10 minuta prije 17,00 sati. Tu me pričekao Malobabić. U vožnji automobilom, ispričao mi je da je imao kontakt s Martićem, da mu je Martić iz jedne garaže na Jarunu dao dvije jutene vreće, u kojima je eksploziv, te da ih je odveo u garažu kod matere na Trešnjevci, gdje se i sada nalaze u garaži. Dogovorili smo, da ćemo poslije sastanka s Martićem, za mene uzeti jednu vreću s eksplozivom. Oko 17,00 sati u restoranu "Trešnja", susreli smo se s Martićem.

Prema sjećanju iznosim bitne detalje iz razgovora.
U vezi s eksplozivom, mene je Martić zapitao, da li sam preuzeo svoju vreću eksploziva, na što sam ja odgovorio, da ću je uzeti poslije ovog sastanka. Neposredno nakon toga, a u kontekstu eksploziva, pitao je Malobabića, a vjerojatno i mene, za što će se eksploziv upotrijebiti. Na to, odgovorio mu je Malobabić, da je to u skladu s dogovorom za potrebe PZT-a, te da o tome ne zapitkuje, jer kad dođe vrijeme, čut će se. Na taj način smo, vezano uz vreće, završili razgovor.

Ostali dijelovi razgovora odnosili su se na Malobabićevu širu elaboraciju stanja na Kordunu, Baniji i Lici.
Tu je iznosio potrebu da se ubrza naoružanje srpskog stanovništva radi okrupnjavanja jedinica na tim prostorima, jer se ne smije stati samo na nivou straža. Ponavljao je omiljenu postavku, da su Srbi u Hrvatskoj kičma Jugoslavije i na tome Jugoslavija prolazi ili propada.
U tom dijelu razgovora, ja sam participirao saznanja iz Dalmacije, iznosivši podatke o miniranju kuća i slično.
Martić je iznosio prosudbe, da dolazi do sve otvorenijih i tvrđih sukoba, da vojska na tim prostorima drži tampon zone, ali da će doći i do otvorenih sukoba s vojskom. U tom kontaktu, moram podvući i to, dominirao je Malobabić, pa sam imao dojam da Martić traži čak i pomoć od njega. U jednom trenutku, kada je Martić na kratko bio odsutan, Malobabić mi je kazao, da je pred kraće vrijeme bio sa Jovom Plećašem u Lici, koji se slobodno kreće na tom prostoru i da je vrlo aktivan.
Na tom sastanku, Martić nam je, s obzirom da smo mu na ranijem kontaktu dali fotografije, uručio osobne dokumente na druga imena. Meni je u kuverti dao moju osobnu iskaznicu na ime Damir Paurović, rođ. 13.06.1953.g. u Tesliću, i vozačku dozvolu s istim podacima. Također, dao mi je za Maljkoviće tri osobne iskaznice i tri vozačke dozvole s lažnim imenima.
Malobabiću je predao, također, lažne dokumente za njega, osobnu iskaznicu i vozačku dozvolu na ime Sead Kopić, te još izvjestan broj dokumenata, broj ne znam, a niti imena ljudi, za koje su izrađeni, ne znam.
Obavijestili smo Martića da ćemo otputovati u Holandiju i dogovorili smo kontakt po povratku s puta.

Malobabić i ja smo nakon toga sjeli u moj auto, te krenuli u pizzeriju na Trešnjevci, čekajući da se smraći, kako bi mogli iz garaže uzeti moju vreću s eksplozivom.
Dogovorili smo da nećemo ići s mojim autom pred garažu, već će Malobabić otići, uzeti moju vreću i sestrinom "peglicom" dovesti je na parkiralište u blizini pizzerije, gdje je bio parkiran moj auto.
Malobabić je tako i učinio, u dogledno vrijeme kad se smračilo. Vreću s eksplozivom prebacili smo u moj auto. Rastali smo se s dogovorom, da se drugi dan čujemo, dakle, da će me on nazvati telefonom u firmu "Templum".
Sa vrećom, otišao sam autom u svoju firmu "Templum", unio vreću u prostorije, te sadržaj vreće premjestio u sportsku torbu. Ističem, da vreća nije bila zašivena. Ovo ističem radi jednog bitnog detalja. Naime, u Beogradu, kasnije, negdje u ožujku 1993.g., meni je pukovnik Radaković kazao, jer on je transportirao u kolovozu 1991.g., te vreće, da je on pri transportu tih naših vreća iz Beograda u Zagreb, vreće u avionu transportirao zašivene. Kada sam ja u "Templumu" prepakirivao sadržaj vreće u sportsku torbu, vreća nije bila zašivena, nego od ostatka vreće sačinjen uzao.
Sjećam se, da sam iz vreće u torbu prepakirao plastični eksploziv koji je bio u plastičinim folijama, 2 komada, težinu ne znam, upaljača SU-24, 2 ili 3 komada, jedan sa žutom trakom - školski, zatim 4 - 5 detonatora, svjetlosni upaljači - 2 komada, inercioni upaljači - 2 komada, dvije ručne bombe, te dva spreja za onesposobljavanje sa etiketom "samo za upotrebu vojnih organa sigurnosti". Ja sam to sve stavio u torbu, a za sebe zadržao jedan sprej.
Torbu sam ostavio u priručnoj ostavi u prostorijama firme "Templum". To je bila siva torba, više sportski brocak.
Poslije toga, otišao sam kući. Idući dan, ja ga mogu uvjetno locirati kao 13. ili 14. kolovoz, nazvao me telefonom

Malobabić, te zatražio da dođem po njega. To su bili jutarnji sati. On je bio kod matere u stanu na Trešnjevci.
Tu smo nakon kraćeg zadržavanja, iz garaže uzeli njegovu vreću, stavili u moj auto, te me Malobabić zamolio da ga odvezem do Jaruna. Dolaskom na Jarun, krenuli smo sporednom cestom kraj "Jachting Cluba" uz nasip, makadanskim putem, gdje smo parkirali automobil. Na jednom puteljku od ove makadanske ceste, idući ugaženom stazom, 20 - 30 metara, Malobabić je u jednom šupljem drvu, u dijelu korijena, razgrnuo lišće, te u već pripremljenu rupu - skrovište, zavukao ruku i izvadio debeli najlon u kojem je bilo razbijeno stako.
Vreću s eksplozivom, koju je ponio iz automobila, zamotao je u najlon vreću i sve položio u tu rupu. Rupu je zatrpao zemljom, i pri vrhu zatrpane rupe posuo staklom, ponovno stavio zemlji i zamaskirao lišćem. Nakon što je to učinio, odveo me nedaleko odavde, 15 - 20 m, i pokazao mi slično skrovište.
Mislim da bih dolaskom na lice mjesta u Jarunu, uspio prepoznati skrovišta u koja je Malobabić stavio vreću s eksplozivom. Ističem da ne znam sadržaj njegove vreće.
Potom smo sjeli u auto, otišli kod njega u stan, gdje se preskinuo i oprao, nakon čega smo otišli prema hotelu "Plava laguna", tu je, iz telefonske govornice u blizini hotela, obavio neke telefonske razgovore.
Nakon toga došao je k meni do auomobila i kazao da će uspjeti pribaviti potrebne novce za automobil i put u Holandiju, te je inzistirao da čim prije krenemo prema Holandiji. Ja sam predlagao da krenemo drugi dan ujutro, radi izbjegavanja noćne vožnje. No, on je inzistirao, da krenemo što prije. Dogovorili smo da me on nazove u "Templum", gdje ću ja biti, pa ćemo krenuti.
Ja sam otišao u "Templum". Tu je bio već Platiša Slobodan. Pored poslovnog dijela razgovora, zamolio sam ga da preuzme torbu, u koju sam dan ranije stavio opisani sadržaj. Mislio

sam da bi bilo dobro, da u vrijeme moje odsutnosti torba s eksplozivom ne bude u prostorijama firme "Templum".
Platiša je pitao, da li je to nešto što puca, što sam mu potvrdio. Unatoč toga, Platiša je uzeo torbu i odnio ju je u svoj automobil.
U vezi s torbom koju je preuzeo Platiša, krajem kolovoza, u Čateškim toplicama, kada smo razgovarali Platiša, Malobabić i ja, ja sam zatražio od Platiše da torbu preda Malobabiću, koji se sam ponudio da torbu pohrani na sigurno.
Kasnije u Beogradu, kazao mi je, da je torbu spremio na sigurno, u drugo skrovište na Jarunu, koje mi je pokazao kada smo skrivali njegovu vreću.

Oko 14,00 sati tog dana, Malobabić i ja krenuli smo mojim autom iz Zagreba u Holandiju, u Emen, kod Henka.
Ja sam u Emenu imao kontakt u svezi poslovanja s mojom firmom, a za Malobabića, sredili smo kupnju automobila "Opell Kadet" na ime predstavništva "Grafi-linea b.v.".
U vezi s boravkom u Emenu, možda da još istaknem dva momenta. Datum točni ne znam, ali na jutarnjim vijestima Sky Newsa, na televiziji, oko 10,00 sati čuli smo da su se u Zagrebu desile dvije eksplozije, na židovskom groblju i židovskoj općini.
Nedugo nakon toga, u stan Henka, zvao je Čedomir Knežević.
S njim je razgovarao Malobabić. Po dijalogu, zaključio sam da razgovaraju i o eksplozijama.
Malobabić je pitao, da li ima poginulih, uz psovanje ustaša.
Poslije toga smo kratko komentirali eksplozije. Moje mišljenje je, da su to izvršile hrvatske emigrantske strukture.
Malobabić se vratio iz Holandije u zemlju, dan ili dva poslije ovog razgovora o eksploziji. Otputovao je novokupljenim automobilom. Međutim, u svojoj sobi kod Henka, ostavio je torbicu sa svojim lažnim dokumentima, osobnu iskaznicu i vozačku dozvolu, neku čekovnu knjižicu iz beogradske banke, te još neke novce. Ovo je vidio i Henk, da

Malobabić ima dokumente na lažno ime. Ja sam ostao u Holandiji još 2-3 dana, te sam otputovao u zemlju. Putovao sam preko Pule, da bi Malobabiću uručio dokumente koje je ostavio u Holandiji.
Malobabića sam zatekao u Puli u njegovoj vikendici. Kazao mi je da je u međuvremenu bio u Zagrebu. Drugo jutro, sam produžio sam za Vodice, gdje sam ostao dan ili dva. S obzirom da je bio već kraj kolovoza, vratili smo se u Zagreb.

Negdje krajem kolovoza 1991.g., u jutarnjim satima kod mene u firmu, došao je poručnik Slavulj Ljubiša. Kazao mi je da bih trebao obavijestiti Platišu Slobodana i Slavka Malobabića, da se sva trojica izvučemo čim prije iz Zagreba, jer nam prijeti hapšenje po MUP-u RH.
Ja sam Slavulju rekao, neka on izvjesti Platišu i Malobabića. On je kazao, da će pokušati, ali da to učinim i ja, ako to on ne uspije. Slavulj mi je ovo priopćio dosta usplahireno i dramatično, inzistirajući na žurnosti, ali bez širih obrazloženja. Ja sam telefonom kontaktirao Malobabića i Platišu, obavijestio ih, doduše ne otvorenim razgovorom, ali razumljivo za njih, da nam prijeti hapšenje, te smo dogovorili da se to popodne nađemo u Čateškim toplicama u Sloveniji.
Otišao sam kući, uzeo nešto osobnih stvari i novaca, objasnio supruzi da putujem hitno u Holandiju.
Otputovao sam u Čateške toplice. Oko 17,00 sati došli su Platiša i Malobabić. Platiša je kazao, da i on raspolaže informacijama da MUP RH sprema šira hapšenja, ali da će to biti tek kroz nekoliko dana.
Tu smo malo vijećali, što je najbolje učiniti.
Malobabić i Platiša bili su na stajalištu, da je potrebno vratiti se u Zagreb, pozavršavati neke stvari, te potom otputovati za Beograd.

Ja sam ostao pri stajalištu, a obzirom da sam supruzi kazao da idem u Holandiju, da je bolje da preko Mađarske otputujem za Beograd.
Tako smo i napravili. Platiša i Malobabić vratili su se u Zagreb, isto večer. Ja sam prespavao u čateškim toplicama i ujutro, preko Mađarske, otputovao u Beograd.

Kasnije u Beogradu, saznao sam da su i Platiša i Malobabić Zagreb napustili nakon 1-2 dana, i to točno na dan kada je na Zagrebački aerodrom, prisilno po RV-u, prizemljem avion s Kikašem.
Platišu i Malobabića, taj dan, dakle na dan prisilnog prizemljenja Kikaševog aviona, a kada su u stvari oni bježali iz Zagreba, na Zagrebački aerodrom prebacio je potpukovnik, Ivan Sabolović iz zagrebačkog detašmana KOG-a.
U razgovoru s Malobabićem i Sabolovićem, kasnije u Beogradu, prilikom tog puta iz Zagreba, na aerodrom, njih je zaustavila patrola Hrvatske policije. Tom prilikom, Malobabić je u džepu od odjeće imao nekoliko detonatora. Sabolović također. Nakon što su zaustavljeni, legitimirani i propušteni, detonatore su bacili u grmlje.

Radi bolje preglednosti i razumljivosti daljnjeg tijeka mog izlaganja, kroz ovaj iskaz, ja bih vrijeme od 01.09.1991.g. do 15.03.1994.g., uvijetno podijelio na nekoliko karakterističnih vremenskih intervala u kojima su se dešavali specifični događaji, pa ih je lakše i iznijeti, ali i razumjeti.
Kronološki gledano, a u odnosu na specifične događaje za određene vremenske intervale, mislim da bi bilo dobro, to vrijeme podijeli na:

- Rujan 1991.g. - boravak u Beogradu i aktivnosti unutar KOG-a Odelenja bezbednosti RV i PVO;
- Listopad 1991. - ožujak 1992.g. - vrijeme mog angažmana u

tzv. "OPERI", naravno, naslonjenost tih aktivnosti na službe bezbednosti JNA;
- Ožujak 1992. - svibanj 1992.g. - pretresi i hapšenja u Beogradu i u tom kontekstu sigurnosno - interesantni događaji;
- Svibanj 1992. - siječanj 1993.g. - zatvorsko vrijeme;
- Siječanj 1993. - kolovoz 1993.g. - boravak u Beogradu;
- Kolovoz 1993. - kontakti sa službama sigurnosti Makedonije;
- Kolovoz 1993. - ožujak 1994.g. - boravak u Sloveniji, Ljubljani, kontakti sa službom sigurnosti Slovenije.

U svakom od ovih intervala, sudbonosna nit je ipak vezanost uz obavještajno - sigurnosne službe, pojedince iz vojnih i obavještajnih službi, a što ću pokušati u kontinuitetu detaljizirati, po vremenima, mjestima i ljudima.

Mislim da će na taj način biti preglednija, kazao bih korisnija moja kazivanja.

Ipak, s obzirom da sam najveći dio vremena bio vezan uz Odelenje bezbednosti RV i PVO, prezentirao bih meni poznatu strukturu i pojedince iz tog organa bezbednosti bivše JNA.

Načelnik Odelenja bezbednosti RV i PVO bio je puk. SLOBODAN RAKOČEVIĆ.
Zamjenik Rakočeviću, bio je puk. DRAGO BIJEDIĆ.
Načelnik KOG-a u Odelenju bio je ĆUK TOMISLAV, pukovnik.
RADAKOVIĆ RATKO je bio zamjenik načelnika, po problematici Zapada.
BUČAN PAVAO p.puk., radio po tzv. unutarnjoj problematici. Odmah do istaknem, p.puk. Bučan je bio bitna veza Malobabić Slavka, jer su rodom iz istog sela, a u vezi su dugi niz godina, od ranije.
DŽIGURSKI SVETOZAR, p.puk. nadležan za istočne obavještajne službe. Usko je surađivao sa SDB MUP-a Srbije. U toj

suradnji je išao i mimo oficijelnih kanala, na obostranu korist.
MUSTAFA ČANDIĆ, major, bo je zadužen za sjeveroistočnu Bosnu. Bliski u suradnji bio mu je poručnik šumarac. Oboje su putovali po Bosni. Čandić je imao vrlo kvalitetnu operativnu mrežu na području sjeveroistočne Bosne, kvalitetne suradnike unutar SDB-a i Policije.
KARAN LJUBAN, major, zadužen za Slavoniju. S njim u tandemu radili su TIŠMA ZVONKO, kapetan i KATANČIĆ IVICA, poručnik. Ovu Karanovu grupu za istočnu Slavoniju, nije mnogo cijenio Rakočević, jer su se diljem istočne Slavonije povezali sa paravojnim formacijama od Arkana na niže.
Rakočević je bio uvjeren da su uključeni u šverc oružja s mjesnim Srbima.
ĆOSIĆ RADOJKO, st.vodnik, jedan od najinformiranijih djelatnika. Brat mu je bio jedan od šefova III detašmana KOG-a RV i PVO u Sarajevu.
LISICA DARVIN, kapetan, pokrivao Hercegovinu. Supruga mu je Hercegovka.
GLIGORIJEVIĆ, kapetan, bio je šef Operativne tehnike.
BEGO, zastavnik, radio u Operativnoj tehnici.
Izvjesni st.vodnik, mlađi, ne znam ime, radio u Operativnoj tehnici.
UGLJEŠA GVOZDEN, p.puk. - šef Analitike.
Izvjesni GORAN, radio u analitici na kompjuterima.
Jedan st. vodnik, prije bio padobranac.

Ovo su osobe kojih se sjećam i s kojima sam tijekom rada u "OPERI" dolazio u doticaj.

Ja sam ranije u iskazu iznio, da sam posjedovao oko 1200 - 1400 đeketa mikrofilmiranih dokumenata iz CK SKH, koje sam stekao na ranije opisani način. Meni su svi ti mikrofilmovi došli u Beograd neposredno po mom dolasku u Beograd, početkom rujna 1991.g., kako sam već to opisao.

S obzirom na važnost tih materijala, a s obzirom da su me na putu pratili cijelo vrijeme, a napose toga radi što se dio tih filmova - đeketa, nalazi u Srbiji, ja ću u nastavku iskaza oddetaljizirati sve bitne činjenice, vezane uz mikrofilmove.
Filmovi su dakle, svi došli početkom rujna u Beograd. O sadržaju mikrofilmiranih dokumenata, načelno u početku, upoznao sam puk. Rakočevića, koji je materijale procijenio vrlo interesantnim i korisnim.
Po dolasku u Beograd, Rakočević mi je dao zadaću da iznesem podatke, dokumente, saznanja o čelnim ljudima hrvatske politike, gospode Tuđmana, Mesića, Manolića, Boljkovca, Šeksa i još nekih drugih. Ja sam mu tada objasnio, da na mikrofilmovima ima podataka o njihovoj privatnoj i političkoj aktivnosti. On je zatražio da napravim selekciju mikrofilmova s podacima o čelnim ljudima hrvatske politike. Izdvojio sam, po tom kriteriju oko 100 đeketa, koje sam posredstvom Tehnike KOG-a duplicirao.
Ovako preslikana saznanja o tim ljudima, mi smo kasnije koristili u "OPERI", čupajući nekakve detalje iz privatnosti za različite sadržaje, kojima je bio cilj kompromitirati te čelne ljude u sklopu ukupnog subverzivnog - psihološkog rata kroz mas medije i na druge načine.

Dobivši te mikrofilmove iz Zagreba, ja sam ih u prostorijama KOG-a držao u torbi sa šifrom, jer naprosto nisam dozvolio uvid, ili da mi ih ne pokradu.
Kad je formirana "OPERA", u listopadu 1991.g., ukupni set filmova s torbom, prebacio sam u prostorije "OPERE".
Početkom ožujka 1992.g., neposredno prije pretresa vršenog kod mene, ja sam mikrofilmove zajedno s još nekim dokumentima, video-kazetama, prebacio u stan kod VLADE PRALICE. Pralica je radio prije dolaska u "OPERI" i nakon toga u Domu zdravlja, kao stručnjak za kompjutere.

Mikrofilmove je ponio kući krijući ih u stanu. Tako kompletirani u torbi, kod Pralice, nalazili su se do početka svibnja 1992.g.
U svibnju 1992.g., zbog straha da bi i Pralica u sklopu "OPERE", mogao doći pod represivne mjere, preuzeo sam filmove od Pralice.
U to vrijeme, ja sam stanovao kod sestrične Bosiljke Knežević, Zemun, Prvomajska 56, zaposlena kao krojačica, tel: 194-974. Donijevši filmove od Pralice, tu sam izvršio selekciju i grupiranje ukupne kvote mikrofilmova u 3 kategorije.

I kategorija mikrofilmova, oko 120 đeketa, cca 600 - 800 stranica teksta, po važnosti i značaju snimljenih dokumenata i podataka, u toj grupi, je najlošija kvaliteta, tj. kazao bih sadržaji i dokumenti koji sigurnosno nisu interesantni.

II kategorija mikrofilmova, oko 350 - 400 đeketa, cca 6000 - 8000 stranica teksta. Uglavnom se radi o materijalima i dokumentima SDB SSUP-a, a što ih je prije dobivao CK SKH, partijski dosijei pojedinih čelnika, spisi oko privrednih afera kao "Agokomerc", "Đureković", "INA" i slično.

III kategorija mikrofilmova, oko 650 - 750 đeketa, možda i više, cca 13000 - 15000 stranica teksta. Radi se o najkvalitetnijoj vrsti dokumenata. Tu su pretežno dokumenti SDS RSUP RH i to: tekuće informacije i primarni dokumenti iz operativnog rada, dosijei pojedinih osoba, koji su bili u obradi SDS-a, dosijei nekih suradnika i niz drugih dokumenata dobivenih na prije opisani način, vaninstitucionalno, od pojedinih djelatnika SDS-a RSUP-a RH. Također tu sam svrstao i mikrofilove - dokumente SID-a SSIP-a, ali isto koji nisu dobiveni redovitim linijama informiranja, već različitim kanalima, zatim vojnih službi sigurnosti, kako objavještajnih tako i kontraobavještajnih, službi.

U svibnju 1992.g., prije nego što sam ponovno lišen slobode, mikrofilmove I i II kategorije pohranio sam kod Željke Damjanović, dipl. politilog, radila u odvjetničkoj kancelariji u Nušićevoj ulici u Beogradu, sa stanom Medaković 3.
Mikrofilmove III kategorije pohranio sam u vikendici na Avali, kod Dragane Dinić-Jotić, odvjetnice.

Ovi mikrofilmovi, raspoređeni na ovaj način, kod tih osoba, bili su do svibnja 1993.g.

U svibnju 1993.g., II kategoriju mikrofilmova od Željke Damjanović prebacio sam u kuću Radojice Mirkovića, Zemun Polje. Mirković je pomorac u riječnom brodarstvu, u više navrata osuđivan radi nanošenja lakših i težih tjelesnih povreda i pokušaja ubistva. Inače je sportaš borilačkih vještina. Ističem, da Radojica Mirković ne zna, da sam tijekom boravka u njegovoj kući, a stanovao sam kod njega od veljače do sredine svibnja 1992.g., u adaptiranom skrovištu na tavanu, sakrio te mikrofilmove.

III kategorija dokumenata, ostala je i nakon svibnja u vikendici na Avali kod Dragane Dinić-Jotić, sakrivena u podrumskim prostorijama, u jednoj duplji podrumskog zida u adaptiranom tajnom skrovištu.
Ističem, da vlasnica vikendice Dragana Dinić-Jotić ne zna da sam ja, u to vrijeme kad sam koristio vikendicu, u njezinom podrumu sakrio te mikrofilmove.

Kada sam u kolovozu 1993.g., uspostavio kontakte, a što ću kasnije detaljnije elaborirati, predstavnici slovenske službe VOMO i to: PEINKIHAR TONE, NACEVSKI SANDI, i izvjesni BOŽO, s kojima sam kontaktirao u Sloveniji, tijekom tih kontakata i mog odnosa sa njima, kontinirano su inzistirali da im izručim - predam mikrofilmove. Ovo ću malo detaljnije obrazložiti.

Za sada, samo da istaknem.
U kontakt sa slovenskom službom, došao sam posredstvom Čandić Mustafe, koji je već boravio u Ljubljani, inače major bivše JNA, pripadnik KOG-a RV i PVO, koji je Peinkiharu iznio, da ja raspolažem sa izvjesnim mikrofilmiranom dokumentacijom.
Kada sam došao u Ljubljanu u kolovozu 1993.g., u kontakt sa Peinkiharom, on je već znao da imam mikrofilmove, i inzistirao je na tome, da mu ih dostavim.
Da bi udovoljio pritisku, odnosno zahtjevu slovenske VOMO-e, ja sam zatražio od Mladena Kneževića, to mi je rođak, sin od sestrične, RTV tehaničar, nezaposlen, da stupi u vezu sa Željkom Damjanović kod koje se nalazila I kategorija mikrofilmova, da uzme sve, izvrši selekciju, na način, da izdvoji duge dokumente na đeketima, da to skloni, a da sve ostale mikrofilmove preda Jelici Ćulafić, mojoj prijateljici, sa stanom Crnotravska 11, akademska slikarica, a s kojom sam ja kontinuirano u kontaktu.
Jelica Ćulafić je na ovaj način dobivene mikrofilmove donijela, krajem sječnja 1994.g., iz Beograda u Ljubljanu. To sam predao početkom veljače 1994.g. Toniu Peinkiharu, oko 120 đeketa, a izdvojio sam 7 đeketa, što sam sakrio u stanu Rojčeva 22, stan VOMO-a, u dasku za peglanje.

Prema tome, kratka rekapitulacija. Na dva mjesta u Beogradu, vikendica Dragane Dinić-Jotić na Avali, podrumske prostorije, tavan kuće Radojice Mirkovića u Zemunu Polju, nalaze se mikrofilmovi II i III kategorije. Vlasnici objekata ne znaju za skrovišta i za sadržaj skrovišta, te manja grupa, tj. oko 10 đeketa, u vikendici u Zemun Polju kod Bosiljke Knežević, odnosno njezinog sina Knežević Mladena.

Iznosivši ove činjenice o mikrofilmovima nastojao sam ih u globalu i sadržajima ispratiti od 1991.g. do 1994.g., da bi se stekla slika što se s tim dešavalo.

Ja ću se zasigurno u nekim segmentima na detalje dokumenata i mikrofilma vraćati.
Sada bih pokušao detaljizirati činjenice iz perioda mog boravka, kontakata i aktivnosti u Beogradu, tijekom rujna 1991.g., kako sam to, u periodizaciji kontinuiranih vremenskih intervala, naznačio.

U Beograd sam došao početkom rujna 1991.g., na osnovu obavijesti, zahtijeva službe sigurnosti RV i PVO-a, izrečene posredstvom Slavulj Ljubiše u Zagrebu, da nam u Zagrebu, meni, Platiši i Malobabiću prijeti hapšenje.
Nakon već opisanog sastanka u Čateškim toplicama sa Malobabićem i Platišom, ja sam otišao u Beograd s osobnim automobilom.
Dolaskom u Beograd, najvjerojatnije 31.08.1991.g., smjestio sam se kod sestrićne Knežević Bosiljke, Zemun, Prvomajska 65a. Otud sam nazvao broj telefona što sam ga dobio od Rakočevića u veljači 1991.g. Rečeno mi je da se odmorim i da sutra dođem u Komandu RV i PVO u Zemun. S obzirom da se nisam dobro orijentirao i snalazio u Beogradu, toga dana 01. rujna 1991.g., zamolio sam sina od sestrićne da mi pomogne u dolasku u Komandu RV i PVO-a u Zemun. Knežević Mladen je to sa zadovoljstvom izvršio, te mi je pomogao da dođem u Zemun, u Komandu RV i PVO-a. Dolaskom u RV i PVO, Odelenje KOG-a, mene je primio Ćuk Tomislav, pukovnik, načelnik KOG-a.
S njim razgovor nije bio naročito sadržajan, već me najavio načelniku Odelenja, Slobodanu Rakočeviću. Iz razgovora s Ćukom i Rakočevićem izdvajam.
Jedan i drugi znali su da smo mi, Malobabić, Platiša i ja, dobili nalog da se iz Zagreba povučemo, jer nam je uistinu prijetila opasnost da budemo lišeni slobode po organima MUP-a RH.
Ističem, da se Rakočević čudio, po čak i bio zabrinut zašto se Malobabić i Platiša nisu odlučili da odmah napuste Zagreb i da dođu u Beograd, što je u meni stvorilo ubjeđenje i zaključak da sam dobro postupio, što sam napustio Zagreb,

odnosno, da nam je uistinu prijetila opasnost da budemo lišeni slobode, ili još bolje kazano, da su podaci Odelenja bezbednosti RV-a uistinu ukazivali na mogućnost, da će MUP RH poduzeti šire mjere hapšenja u Zagrebu.

U razgovoru, puk. Slobodan Rakočević zatražio je, da iznesem prosudbu i moja saznanja o stanju u RH, na osnovu mojih podataka. Dakle, tražio je izvjestan raport, što ja znam o stanju u RH. Ja sam ponovio neke načelne svoje prosudbe, uz isticanje da u dokumentima koje sam pohranio u II detašmanu KOG-a ima niz korisnih podataka o čelnim ljudima tada konstituirane političke elite u Hrvatskoj.

Rakočević je zatražio, da to, što sam kratko i načelno u tom razgovoru iznio, da to stavim na papir, što je inače bila omiljena poštapalica, odnosno, izričaj zapovijesti kod Rakočevića, kada je diskusiju završavao zahtjevom, "to što si reko, stavi na papir".

Ja sam to shvatio kao nalog, da svoje utiske, zaključke i saznanja iz Zagreba prenesem na papir, s time, što je Rakočević rekao, da za tu potrebu imam na raspolaganju prostoriju, mašinu, papir i druge uvjete za pisanje.

Nakon što sam dobio mikrofilmove, kao što sam napred kazao, prihvatio sam se posla i u narednih 2-3 dana napisao sam raport, izvještaj na zadanu temu, a to su prilike u RH, u vizuri mojih saznanja.

U potpunosti ne mogu sada reinpretirati sadržaj takvog pismena, no podvlačim da je osnovna teza bila, da unutar državno - pravnog sustava u RH postoje paralelizmi vlasti, s jedne strane struktura starog sustava državne uprave, i s druge strane nestrpljivo nastojanje novih nositelja vlasti, da izgrade sebi povjerljiv, efikasan državno - upravni mehanizam vlasti. Takovu osnovnu tezu, koliko se sada sjećam, pokušao sam potkrijepiti nekakvim podacima, prije svega iz Zagreba i Dalmacije.

Na fonu te osnovne teze, u tom pismenu, sjećam se da sam to pokušao potkrijepiti detaljima. Na primjer, Perica Jurič, koji je u to vrijeme bio šef državne sigurnosti, obavlja

posao koji nikada nije radio, trudi se, i zasigurno nema povjerenja u kadar starog sustava vlasti, a još uvijek ne može izgraditi novi sustav, koji bi bio efikasan i nadomjestio potreban instrumentorij na zaštiti novih društvenih odnosa.

Druga osnovna teza, u tom pismenu, bila je, da se u Hrvatskoj postupno artikuliraju regionalizmi kao realna politička stvarnost, unatoč toga, što hrvatsko vodstvo priziva i inzistira na hrvatskom jedinstvu. Tu sam razvio tezu, da će tako prisutni regionalizmi, istarski, dalmatinski i drugih, tražiti svoju sve naglašeniju artikulaciju i političku moć. U isto vrijeme, ustvrdio sam, da će hrvatski državni organi i snagom represije, nastojati obuzdati takove političke tendencije. Stoga je tu realna mogućnost potencijalnih sukoba unutar hrvatskog korpusa, i da je neophodno na tu kartu igrati u odnosu na Hrvatsku.

Ovakovo pismeno, kao moja zapažanja iz Hrvatske, ja sam tematizirao na cca 30 stranica teksta, mašinom pisana.

U pristupu ovim pitanjima i pisanom tekstu, moram istaći, da sam polazio s pozicije da činim korisnu stvar, da će to pomoći u sagledavanju pravih istina, da će to biti doprinos uščuvanju federalnog ustroja Jugoslavije.

To pismeno ponudio sam Ćuk Tomislavu, načelniku KOG-a, Odelenja bezbednosti, koji je međutim, pismeno i mene proslijedio načelniku Slobodanu Rakočeviću, te sam u društvu Ćuka to predao Rakočeviću. Da li ga je taj tekst, prosube i takovi navodi fascinirao, zadovoljio, dao mu nekakvu sliku o meni, ja to ne znam, ali kada je kao navodno opasnost za naša hapšenja u Zagrebu prošla, radi kojih smo i došli u Beograd, Rakočević je bio taj koji je odlučio da za mene nema povratka u Zagreb, već da sam potreban ovdje.

Nekako u to vrijeme, početkom rujna 1991.g., u Odelenje RV i PVO, iz Zagreba u Beograd, došao je i Slavko Malobabić, iz istih razloga kao i ja. Naime, da povežem i pojasnim.

Nakon sastanka u Čateškim toplicama, Malobabića, Platiše i mene, kada sam ja krenuo automobilom preko Austrije i

Mađarske u Beograd, Platiša i Malobabić vratili su se u Zagreb i iz Zagreba, nakon nekoliko dana helikopterom došli su u Bihać, odakle je Malobabić produžio za Beograd, došao u Odelenje RV-a i PVO-a, početkom rujna 1991.g., a Platiša je iz Bihaća krenuo prema Titovoj Korenici, odnosno Lici, na druge zadatke, ali u svakom slučaju, na zadatke u režiji vojske.

Dakle, nakon mog dolaska u Beograd, nakon par dana, došao je na opisani način i Slavko Malobabić. I njega su unutar Odelenja sigurno naprosto očekivali.

Ističem, da je u to vrijeme u Odelenje bezbednosti RV-a došao i Klipa Mile iz Karlovca, te da je tu cirkuliralo niz ljudi koje ja, još u to vrijeme nisam poznavao, a dolazili su u Odelenje iz teritorija RH.

Dolaskom Malobabića u Odelenje, početkom rujna 1991.g., i njemu je Rakočević naredio, od njega zatražio, da napiše zapažanja iz RH. Malobabić je to radio u istoj prostoriji gdje sam i ja, ranije sam istakao, vršio selekciju mikrofilmova što sam ih dobio iz Zagreba. Toga radi, poznat mi je osnovni sadržaj Malobabićevog izvješća o zapažanjima u RH, a što ih je on činio po nalogu Rakočevića. Mogu interpretirati Slavkovo polazište i stajalište, što ga je Malobabić fragmentirao i podacima potkrijepio u tom izvješću. U tom izvješću - procjeni, Malobabić je tematizirao da su Srbi u Hrvatskoj kičma Jugoslavije, čega radi je potrebno, da u područjima Hrvatske sa srpskim stanovništvom ne smije biti raskola po stranačkim opredjeljenjima. Dakle, stanovništvo ne smije biti raspodjeljeno na pristalice SDS-a, SDP-a ili drugih političkih partija, već se mora integrirati na opće - srpskom programu i tako treba tamo prvoditi politiku, uvažavajući osnovni moto "svatko tko može nositi pušku neka ide u četu". Znam da je u tom pismenu, dosta sarkastično i grubo napao političku aktivnost unutar JNA, u kojoj su pripadnici JNA nagovarani, ucjenjivani, da se učlane i djeluju unutar SK - PZJ.

U iznošenju takove teze, u stvari, Malobabić se obračunavao sa dijelom pripadnika JNA, koji su SK - PZJ prihvatili istinskom jugoslavenskom opcijom, dok je on bio stajališta da treba integrirati srpstvo, u jedinstveni front bez potrebe skrivanja iza nekog jugoslavenstva. Stoga je i u tom pismenenu Malobabić protestirao protiv prakse podjele oružja članovima SK - PZJ na tim prostorima, a što je bila ideja Mamule, da oružjem iz JNA naoruža članstvo SK - PZJ, kao čuvar jugoslavenstva, za razliku od Malobabića, koji je potencirao, da je jedini kriterij za podjelu oružja i ukupne aktivnosti, jedinstvo Srba, i oružje samo Srbima.
Ja se sada sjećam, da je u tom pismenu, tu centralnu tezu Malobabić razrađivao na mikrolokaciji uz Kupu, gdje je JNA već u to vrijeme, na tom regionu s mješanim stanovništvom počela dijeliti oružje članovima SK - PZJ, te podijelila oružje pretežno Srbima, ali i tu živućim Muslimanima i Hrvatima, koji su bili članovi SK - PZJ.
Malobabić se s time oštro obračunavao, kao praksom koja nije dobra, jer podjelom oružja nesrpskom stanovništvu, unosi se nesigurnost i strah kod srpskog stanovništva, da će podijeljenim oružjem biti ugroženi Srbi.
Stoga se Malobabić, se takovim kursom obračunavao, oštro zastupajući nužnost, da se pripadnici JNA na tim prostorima - Banija, Kordun, Lika, vežu s narodom, bez polarizacije u nekakve političke stranke. Time se na tim teritorijima mora graditi jedinstveni front za obranu kičme srpstva, kao oslonca "biti ili ne biti Jugoslavije".
Ovakovim osnovnim prosudbenim tezama, izvještaj Malobabića o zapažanjima u RH, bio je potkrijepljen konkretnim imenima, npr. za Liku, Jovo Plećaš, za Kordun, Vujaklija, sa niz drugih imena koji mogu i moraju biti nositelji na regionalnim prostorima takovih zahtjeva i procesa.
Malobabić je također izvještaj o zapažanjima o stanju u Hrvatskoj predao Rakočeviću. Sjećam se, da je radi takovih Malobabićevih prosudbi i teza došlo kasnije do polemike između Malobabića i Rakočevića, jer se Rakočević nije slagao

s takovim ocjenama, te ih je nastojao otkloniti. No, Malobabić je ostao ustrajan.

Nakon što smo Malobabić i ja, na ovaj način napisali izvještaje o zapažanjima iz RH, dakle, početkom rujna 1991.g., te što nam je Rakočević priopćio da nema povratka u Hrvatsku, jer smo ovdje neophodni, postupno kristalizirala se naša zadaća, da radimo na poslovima propagandno - sigurnosnih karaktera. Naime, početkom rujna, bio je jedan sastanak kod Rakočevića, uz prisustvo Ćuka, Malobabića, Bijedića, Radakovića i mene, gdje se poveo razgovor kako koristiti razna saznanja za informativno - subverzivni rat protiv RH.
Na sastanku je iznešeno, da postoji niz indikativnih podataka, u nizu dokumenata, a na osnovu kojih bi se rukovodstvo u RH moglo okarakterizirati i prikazati, da su ti svi pojedinci u funkciji boljševičke Rusije, pa čak da ih je u RH instalirao KGB kao svoju ekspozituru. Dakle, teza je postavljena. Hrvatsko vodstvo treba u nekakvoj publikaciji, napisu, javnosti argumentirano okarakterizirati kao agenturu KGB-a, dokazane boljševike i slično.
Zaključeno je, da se Malobabić i ja primimo posla, prikupimo materijale, dokumente i sačinimo takav, dovoljno uvjerljiv sadržaj. Također, na tom sastanku, zaključeno je, da nam se priključi novinar iz Sarajeva, Ljubiša Šobot, suradnik detašmana KOG-a u Sarajevu, kojeg je na vezi držao kap. Ćosić. Šobotu je pseudonim bio "Drvar". Zaključeno je, da Šobot dođe u Beograd i da se priključi izradi takvih materijala, a on da ih kada budu gotovi, kao autor potpiše i da se pod njegovim imenom to sve objavi u štampi, ali i plasira u inozemstvo.
Nakon toga, pretežno ja, bacio sam se u potragu materijala i dokaza za takovu tezu. Toga radi, zajedno s Malobabićem posjetili smo puk. Gligorević Milenka u Upravi bezbednosti SSNO-a, koji je znao za naš zadatak i koji nam je trebao

dati materijale Uprave bezbednosti SSNO-a, materijale za razradu i dokumentiranje takvih polaznih osnova.
Nedugo nakon toga, došao je Ljubiša Šobot, dugogodišnji suradnik pod pseudonimom "Drvar", i on se uključio u izradu tog teksta.
Gligorević nam je ustupio materijale Uprave bezbednosti SSNO-a, nekakve izvode iz podataka za Josipa Manolića, bio u partizanima od - do, surađivao sa "SMERŠ"-om, Franju Tuđmana, partizan od - do, kontaktirao sa Rusima, Josipa Boljkovca, partizan od - do, surađivao sa "SMERŠ"-om, završio tečajeve NKVD-a, i niz drugih osoba iz vodstva Hrvatske sa sličnim podacima.
Ja sam se prisjetio i podataka iz dosjea suradnika "Rade", a što sam ja imao u mikrofilmovima, gdje je navodno supruga Tuđmana kontaktirala s pripadnikom KGB-a, Dolgorenkom.
Na osnovu tako prikupljenih podataka, Malobabić i ja sačinili smo jedan tekst, od cca 12 stranica. Osnovna poruka bila je, da su čelnici hrvatske vlasti, unatoč nacionalističko - ustaških usmjerenja, trenutno ekspozitora Rusa, te da to vodi u totalitarizam. Ističem, da smo tu naprosto izmislili niz podataka. Važno je bilo da potkrijepljuje tezu.
Kada smo završili ovakav tekst, dali smo ga na uvid Rakočeviću, i Gligoreviću u Upravu bezbednosti SSNO-a. Odlučeno je da se takav tekst objavi kao brošura, ali je potom odlučeno da ga se u javnost prezentira kroz tjednike ili slične profile štampe.
Takav tekst dat je na čitanje Budimiru Košutiću, koji je u to vrijeme obnašao dužnost potpredsjednika vlade Republike Srbije. Njemu je tekst dao na čitanja Ljubiša Šobot - suradnik "Drvar", kao da je on autor. Košutiću se sadržaj vrlo dopao i on je pomogao direktnom intervencijom da tekst bude štampan i da bude visoko honoriran.
Tekst je objavljen u mjesečniku "ON", kao poseban prilog, a mi smo kao autori dobili 10.000 DEM, što smo međusobno podijelili.

Paralelno s ovim tekstom, ili možda nešto ranije, ja sam u dogovoru s Rakočevićem, od Gligorevića u Upravi bezbednosti SSNO-a dobio neke materijale sa video kazeta, od kojih sam napravio jednu 5-minutnu reportažu, a koja je imala osnovnu poruku, kako se hrvatska služba i hrvatska vlast involvira u jedinice JNA. Naime, imao sam materijale nekih pripadnika JNA, a koji su navodno bili vrbovani po hrvatskim službama i hrvatske vlasti, da rade protiv interesa JNA, a da je to sve protuzakonito i direktno vodi u rat u bivšoj Jugoslaviji.

Radivši početkom rujna na takovim i drugim informativno - propagandnim materijalima, kojima je svrha bila napad na hrvatski sustav vlasti, kompromitacija sustava i pojedinaca iz sustava, Rakočević je procjenio, da to ja i Malobabić radimo dobro, te nas je uputio na kontakt s novinarima, napose stranim, da i njih uključimo u propagiranje i sačinjavanje sličnih, tj. antihrvatskih sadržaja. Tako smo s tim ciljem i zadatkom, u rujnu 1991.g., Malobabić, Ćosić i ja krenuli na put zajedno sa novinarkom WTN-a, Violetom Redžepagić u grupi novinara koji su dobili dozvolu da posjete Manjaču u BiH. Manjača je u to vrijeme bila logor. Svrha našeg puta s novinarima bila je, da vidimo, proučimo rad, napose stranih novinara, kako bi ih što efikasnije, kasnije mi mogli izmanipulirati, da šire i prezentiraju podatke u interesu vojske, tj. bivše JNA. Na taj put krenuli smo s Violetom, koja nam je trebala biti paravan da se i nas prihvati kao novinare, te čak, i da oficiri JNA ne osjete da mi nismo novinari.
Taj posao na Manjači trajao je jedan dan, mi smo se infiltrirali među novinare, stekli iskustva.
Sa Manjače, međutim, mi nismo krenuli u Beograd, već smo vojnim "Puchom" preko mjesta Kobaši otputovali u Kotor Varoš. U Kotor Varošu, Malobabić i ja, uz prisustvo Ćosića kontaktirali smo Sredu Vučanovića. U vezi s ovim kontaktom detaljiziram nekoliko činjenica. Malobabić je, što sam ranije kazao, bio vrlo prisan u Zagrebu sa Vučanovićem.

Vučanović je radio u GSUP-u u Zagrebu, kao pirotehničar. Bio je vrlo blizak sa Malobabićem, dok je Malobabić radio u GSUP-u, i kasnije kada je radio u CK SKH. Malobabić mu je bio tvrda veza, koji ga je u niz navrata štitio i vadio iz disciplinskih i drugih prekršaja, što ih je činio Vučanović. Kada smo dolazili u Kotor Varoš, Malobabić je točno znao put do kuće Srede Vučanovića u Kotor Varošu, iz čega zaključujem da su često kontaktirali. Kada smo došli taj puta do kuće Vučanovića, on nije bio kod kuće, ali ga je žena nazvala. Kada je došao, vodio se za mene dosta interesantan razgovor, kojeg ću pokušati detaljizirati. Malobabić i Vučanović evocirali su kako je tko izašao iz Zagreba. Pri tome, Vučanović je pričao da je prebacio ženu i djecu prije iz Zagreba, a on je ostao još u Zagrebu, da je jednom bio, prilikom prelaska iz RH u BiH tijekom 1991.g., lišen slobode i pritvoren, ali da ga prepoznao neki policajac iz GSUP-a Zagreb, posvedočio da je on isto policajac GSUP-a, te su ga pustili iz pritvora.

Uz dosta samohvale, pri tome je istakao, da su znali koga imaju u rukama, oderali bi mu kožu. U ovakvoj upadici, Malobabić je više aluzijama, nego otvorenim pitanjem, pitao Vučanovića, da li je on akter diverzija na Židovskoj općini i groblju u Zagrebu, na što je Vučanović dao nedvojbeno do znanja, pohvalivši se da je on to izvršio, ali da je to sitnica u odnosu na druge akcije koje je on izvršio u Zagrebu. Dalje, tijekom razgovora, pričao je o Rokviću iz Obrazovnog centra MUP-a RH iz Zagreba, kazavši da je Rokvić također prešao na vrijeme, da je u Banja Luci, da je instruktor u specijalnim jedinicama banjalučke policije.

Vučanović je također pitao, gdje se sada nalazi Martinović iz zagrebačkog SUP-a, na što mu je Malobabić kazao, da se i Martinović uspio prebaciti u BiH. Također, Vučanović je pitao za izvjesnog Stanka, isto djelatnika GSUP-a Zagreb. I za njega je Malobabić kazao, da je uspio preći na našu stranu, te mu sređuje zaposlenje u Sremskoj Korenici u Obrazovnom centru RSUP-a Srbije. Vučanović je tom prigodom

kazao i to, da je u TO Kotor Varoši, te je dao vrlo grube prosudbe o situaciji u Kotor Varoši, naglašavajući snagu, organiziranost Srpske demokratske stranke, naglašavajući da je to nedvojbeno nepobjediva snaga.
Nakon toga, Malobabić, ja i Ćosić otišli smo do Romića, ime ne znam, bivšeg djelatnika GSUP-a Zagreb, koji je Zagreb napustio također tijekom 1991.g. U GSUP-u je bio šef kabineta sekretara, u vrijeme dok je Malobabić bio šef Kabineta u CK SKH.
Ja sam Romića također od ranije poznavao, jer sam ga susretao u par navrata kod Malobabića u Kabinetu. U Kotor Varošu, Romić je u vrijeme našeg dolaska bio među srpskim pučanstvom utjecajan čovjek, štoviše, u jednom je intervalu bio i predsjednik SO Kotor Varoš. Sada kad smo bili, imao je nekakvu pilanu i također je bio čovjek od utjecaja.
Iz razgovora Romića sa Malobabićem, stekao sam utisak, da mu je na tom prostoru Romić značajna veza, posredstvom koje provodi određeni politički kurs. Tako je i tom prigodom potencirao Romiću da u Kotor Varošu moraju održati oni, Srbi, prisne odnose s muslimanskim stanovništvom, pridobijati ih uz sebe, ali samo radi sprečavanja hrvatsko-muslimanske suradnje.
Također, Romiću je sugerirao da drži Vučanovića pod kontrolom, kako ne bi Vučanović eskalirao primitivnošću i radikalnošću.
Iz Kotor Varoša otputovali smo za Teslić. Tu je Malobabić kontaktirao "Boru", suradnika kojeg je na vezi držao puk. Radaković iz KOG-a, a kasnije ga na vezu preuzeo p.puk. Džigurski Svetozar. "Boro" je prije bio djelatnik detašmana SDB-a Teslić, a poslije je radio u inspekcijskim službama općine. Posredstvom "Bore", dogovoren je kontakt, odnosno, k "Bori" su došli sekretar SUP-a Teslić i komandir Policije, također suradnici KOG-a, a koje je držao ne vezi p.puk. Džigurski. Ova dva policajca donjela su bjanko osobne iskaznice, vozačke i nekoliko bjanko saobraćajnih dozvola, te registarske tablice osobnih automobila tuzlanske

registarske oznake. Također, sa sobom su donijeli potrebne aparate za izradu dokumenata, te su na licu mjesta sačinili lažne dokumente za mene, Malobabića, a Ćosić je dao na izradu isto dokumente za jedno 15-tak osoba, jer je uz sebe imao fotografije tih ljudi, sa spiskom lažnih imena.
Osoba koja je Malobabića i mene povezala sa ovim suradnicima Odelenja, bio je Ćosić. Ja nisam znao za taj odnos, ali je Malobabić znao, tako da je u stvari Malobabić bio taj koji je s njima u kontaktu bio glavni.
Iz Teslića, otputovali smo preko Tuzle za Beograd.
Prije polaska na ovaj put, ja nisam znao da ćemo ići u Kotor Varoš i u Teslić, već je to znao Malobabić. Mislio sam da je to samo putovanje s novinarima, no čim smo ostavili novinare na Manjači, nastavili smo put kao što sam iznio.

U vezi s raketiranjem Banskih dvora u Zagrebu po RV-u i PVO, meni su poznate sljedeće činjenice, koje ću u daljnjem tijeku iskaza detaljizirati.
Neposredno nakon raketiranja Banskih dvora, ja sam dobio zadatak od generala Mirčetića, da nekim stručnim sugestijama pomognem pripremu konferencije za vojne atašee, koju je organiziralo SSNO, a vodio je puk. Cvijović, dakle da Cvijoviću pomognem u pripremi izlaganja na konferenciji. Naravno, podaci su bili pripremljeni na način, da u potpunosti negiraju bilo kakvu vezu RV-a sa raketiranjem Banskih dvora. Ja sam Cvijanoviću sugerirao kako da iznosi podatke više retorično i dao mu sugestije, a podatke je pripremio SSNO.
Međutim, oko 15 dana nakon toga, u Beograd je doputovao kap. Čedomir Knežević s kojim sam ja tom prigodom dulje razgovarao u prostorijama KOG-a. Knežević je bio pripit, a njegova je karakteristika, da u takvom stanju puno priča. Tom prigodom kroz razgovor, iznio mi je, da je on pripremio raketiranje Banskih dvora, odnoso da je Malobabić Slavko po njegovom zahtjevu sačinio vrlo preciznu skicu Banskih dvora. On, Knežević, da je letio u avionu koji je izvršio

raketiranje, da je u tom letu pilotu služio kao navigator za prepoznavanje objekta, da je on imao točni podatak, da se u to vrijeme u Banskim dvorima nalazi predsjednik Tuđman, tadašnji predsjednik SIV-a Ante Marković i Stipe Mesić, tada predsjednik Predsjedništva SFRJ. Na osnovu tog njegovog podatka, kojeg je on dobio, odabrano je vrijeme kada izvršiti raketiranje. Tko mu je izvor tog podatka, nije dao ni približno naslutiti.

Ovo zasigurno Knežević nije izrekao na mah, već tijekom duljeg razgovora u mojoj sobi u KOG-u.

U vezi s raketiranjem Banskih dvora, kasnije, mislim oko Nove 1992. godine, razgovor vođen u automobilu na putu Beograd - Laibnitz, Malobabić mi je potvrdio, da je on po zahtjevu Kneževića morao sačiniti vrlo preciznu i vrlo detaljnu skicu Banskih dvora. On je poznavao raspored Banskih dvora, jer je u njima češće boravio kada je bio šef Kabineta predsjednika Presjedništva CK SKH, te mu to nije bio naglašen problem.

Također, tijekom sudskog postupka, vođenog pri Vojnom sudu u Beogradu, Malobabić je u dijelu procesa, zatvorenom za javnost, iznio, u vrlo ultimativnom tonu, "ako se me već za nešto sudi, onda idemo razgovarati i o tome što sam radio kad je riječ o napadu na Banske dvore".

Ja sam u Istražno-vojnom zatvoru bio sa Balent Ljubomirom, st. vodnik, pirotehničar, koji mi je isto dao naslutiti da su oni pripremali rakete za napad, da su piloti tražili lakše rakete, što im je i udovoljeno.

To su detalji, koje sam na opisani način saznao o raketiranju Banskih dvora po RV bivše JNA.

Vidljivo je da u slijedu iskaza kronološki nastojim pobrojati i opisati moje aktivnosti i aktivnosti drugih osoba, tijekom mog boravka u Beogradu u rujnu i listopadu 1991.g.

Osim do sada iznešenih činjenica, o aktivnosti odelenja, odnosno KOG-a RV i PVO u Zemunu, a gdje smo boravili Malobabić i ja, iznio bih još neke načelne opservacije.
Ja sam primjetio, da do tada, unutar Odelenja bezbednosti odnosno RV-a, nije postojalo sistema u smislu obrade, a napose ne informativnog korištenja prikupljanih podataka, saznanja, filmiranih materijala i sl. Dakle, nije postojao sistem obrade dokumentiranja, a napose ne korisnog iskorištavanja materijala s kojima je ukupno RV raspolagao. Takove napomene, ja sam tokom rujna i listopada, u nekoliko navrata u razgovoru s Rakočevićem glasno izrekao, a posebno nakon iskustva praćenja posjete novinara Manjači. To je uvažavao Rakočević, složio se s takovim mojim opservacijama, te su postupno nastale ideje o potrebi da se tako prikupljeni materijali organiziranije i svrhovitije iskorištavaju.
Na takvo razmišljanje iniciralo me i to, kada sam vidio kazete sa snimljenim materijalima iz raznih dijelova bivše Jugoslavije, a posebno sa ratišta u Hrvatskoj. Također, radi nepostojanja sistema, tu su bili prisutni i elementi privatizacije takvih materijala od pojedinaca, gdje su pojedinci iskakali s informacijama, saznanjima i dokumentima prema novinarima, TV kućama, a čak ih i prodavali. Uočio sam, da pojedinci radi takvih privatizacija, neke od materijala, filmskih zapisa, prodaju stranim TV postajama.
Npr. Katančić Ivica iz KOG-a, prodao je neke snimke talijanskoj TV, zatim Mladen Savić, prodao je snimke ARD-u, i TV Beograd. Savić je čak imao dogovor o trampljenju sa TV Beogradom. Na osnovu takvih opservacija, ja sam, kao što sam kazao, takove kritičke primjedbe prenio puk. Rakočeviću, a što je došlo i do Mirčetića, tada načelnik Štaba RV, te gen. Radovića, pomoćnika komandanta RV za MPV.
Oni su uzeli u obzir ove moje naznake, te se postupno izrađivala ideja o potrebi osmišljenog prikupljana, dobrog dokumentiranja i obrade, te svrsishodnijeg korištenja prikupljenih podataka, saznanja i dokumenata cijelog RV-a.

Iz ovog perioda, još bi potencirao neke činjenice.
Na primjer, Malobabić koji je došao neposredno poslije mene u Zemun, veliki dio rujna i početkom listopada nije bio u Komandi RV-a. Boravio je pretežito na području Banije, Like i Korduna, te u Bihaću.
Iz tog vremenskog perioda, radi ilustracije aktiviteta Malobabića, ali i radi ilustracije općeg stanja unutar Odelenja bezbednosti, iznio bih neke opservacije i detalje.
S obzirom da je Malobabić od ranije tvrdo bio vezan uz Milu Klipu, a Klipa se već u tom intervalu na području Korduna eksponirao kao nositelj vojničkog radikalizma, nije imao rješena osnovna statusna pitanja, Malobabić se vrlo agilno angažirao da se Klipa aktivira u JNA. Pri tome, preskakao je, ili čak radio iza leđa Rakočevića, samo da bi realizirao rješenje Klipinih statusnih pitanja. Znam da je odlazio u Upravu bezbednosti SSNO-a, samoinicijativno, bez znanja Rakočevića, da bi iskoristio i te poluge, kako bi riješio statusna pitanja Klipe. Konačno, tijekom rujna ili listopada, Klipa je primljen u JNA, dobio čin kapetana, te raspoređen na dužnost u detašman RV i PVO u Banja Luci. Cijelo vrijeme, međutim, ostao je Klipa najprvo vezan za Malobabića. U dolascima u Odelenje bezbednosti RV, najprije se konzultirao s Malobabićem, pa tek onda išao na referat kod Rakočevića, dogovorivši s Malobabićem što i kako će konotirati od podataka i osobnih zapažanja na oficijelnom referatu. Ovakvom ponašanju Klipe i Malobabića, treba dodati i neke detalje.
Na primjer, u dolascima u Beograd iz Banja Luke, Klipa je Malobabiću donosio nekakve pismene poruke na papiričima od Srede Vučanovića iz Kotor Varoša, Romića isto iz Kotor Varoša, te Rokvića iz Banja Luke. Sve su to u stvari bile ranije tvrde Malobabićeve veze.
Isto tako, iz tog vremenskog intervala, znam da je Malobabić i posredstvom Klipe, ali i drugih ljudi, bio u vezi s Crevar Radom, koji se nalazio na crevarskoj strani na Kordunu.

Isto tako, u tom intervalu, a i kasnije, i posredstvom Klipe, ali i drugih osoba, Malobabić je održavao veze sa Milom Dakićem iz Petrove Gore. Iznosio je u kontaktu sa mnom, ali i s drugim oficirima, da se o Dakiću, radi njegovih zasluga u obrani srpskih interesa na Kordunu i Baniji, pjevaju pjesme, da Dakić postaje legenda naroda pod pseudonimom "kapetan Darda".
Također, intezivno je kontaktirao i sa Jovom Plećašem na području Like, dajući i njemu slične epitete zaslužnog borca za srpske interese itd.
Time je Malobabić dizao i osobnu cijenu, dao sebi značaj kako je on, posredstvom svojih veza i ljudi, značajan u oružanoj pobuni protiv RH.
Također, pobočnim vezama, u sadašnjem trenutku, rekao bih vaninstitucionalno, Malobabić je održavao veze sa kapetanom Kneževićem, koji je cijelo vrijeme detaširan u Bihaću na aerodromu, radio tamo poslove za koje je u potpunosti znao Malobabić. Podvlačim, da je Malobabić unutar Odelenja KOG-a bio u vrlo prisnim kontaktima i sa majorom Karan Ljubanom, te p.puk. Bučan Pavlom. S ovima se znao nalaziti van prostorija KOG-a, na dodatnim zatvoreno - povjerljivim razgovorima.
Iz tog vremenskog razdoblja, sjećam se i vrlo zainteresiranog odnosa Malobabića prema izvjesnom Brkiću iz Gline, koji je bio Hrvat, ali tvrdo oslonjen na službu sigurnosti RV-a.
Ja tu moram reći da se puk. Rakočević znao ljutiti na Malobabića, a napose radi Malobabićevih preskakanja njega kao pretpostavljenog, te Malobabićevih pokušaja da posredstvom Uprave bezbednosti SSNO-a rješava neka pitanja, čak bih rekao, približava, te ljude u Upravu bezbednosti SSNO. U tom kontekstu, poznato mi je, da je te ljude u Upravi bezbednosti SSNO-u približavao Bošku Kelečeviću. Ističem, da je puk. Kelečević u to vrijeme bio načelnik Odelenja bezbednosti Zagrebačke vojne oblasti, ali

prelociran van Zagreba, s češćim boravcima u Upravi bezbednosti SSNO-a, kod generala Ace Vasiljevića.
U tom intervalu, također, Malobabić je u Beogradu bio u vezi sa Šijan Dmitrom, koji je iz Zagreba pobjegao, već ranije u Beograd.

Ja bih vrlo rado detaljizirao ove sadržaje kontakata o takvim djelatnostima Malobabića, no, oni mi uistinu nisu poznati u detalje, već ovo iznosim više kao opservaciju stvorenu na osnovu niza sitnih detalja, a s ciljem da oslikam i prezentiran relacije i odnose u RV-u i PVO-u u to vrijeme.
Ovome trebam dodati i činjenicu, da sam ja u to vrijeme također, bio u bližim kontaktima s kap. Juran Miroslavom, kojeg znam iz Zagreba, iz II detašmana KOG-a. Juran mi se činio razboritim i našli smo zajednički jezik, te smo se družili u vrijeme njegovih dolazaka u Odelenje u Beograd.
Juran je bio u to vrijeme detaširan u Bihaću, zajedno sa Kneževićem i njegovom ekipom, te mi je u tim kontaktima u Beogradu, znao isticati da je Knežević prešao u čisto četništvo, da se na području Banije, Like i Korduna uz pomoć pojedinaca iz našeg Odelenja, favorizira četništvo, naoružava Srbe i sl. Pri tome, znao mi je ilustrirati, da su Kneževićevi suradnici na tim prostorima, dakle, Lika, Banije i Kordun, gdje Knežević operira iz Bihaća, sve živi četnici.
Na osnovu ovakvih spoznaja, iz kontakata sa Juranom, Kneževićem i drugima, a napose, na osnovu osobnih opservacija, kada sam dolazio u Bihać, tijekom 1991.g., bio sam u tri navrata, spoznao sam načine i mehanizme, koliko je JNA u tom intervalu organizirano dijelila oružje i ratnu opremu, srpskom pučanstvu na tom području RH i u Bosni. To nisu spoznaje samo iz rujna i listopada 1991.g., već i iz kasnijeg perioda.
Radi razumljivosti i cjeline shvaćanja tog bitnog segmenta, iz aktivnosti pripadnika službi sigurnosti RV i PVO, i JNA ukupno, ja bih pokušao sa meni poznatim saznanjima i

detaljima takove aktivnosti cjelovito razjasniti i detaljizirati.

Tjekom 1991.g., u dolascima u Bihać, tamo sam susreo Čedomira Kneževića, Slavulj Ljubišu, puk. Smiljanića iz OB V Armije, i još neke oficire. Bili su smješteni pored aerodroma u tzv. "Lovačkoj kući", zvali su je "vikendica".
U njihovim međusobnim odnosima, prepoznatljivo je bilo, da je Čedomir Knežević tu dominirajući i sve se radilo pod njegovim rukovođenjem. U stvari, to je bio punkt iz kojeg su oni, oficiri vršili raspodjelu oružja, srpskom stanovništvu na području Like, Banije i Korduna. Tu su u stvari bazirali, od tud su odlazili na teren, na te prostore, dogovarali i organizirali transporte oružja kamionima i helikopterima u pojedina sela, na naznačenom području.
Da su raspolagali znatnim količinama oružja, poznato mi je po činjenici, da je npr. Čedomir Knežević dogovrio s Karan Ljubanom, u prisustvu majora Čandić Mustafe, dva šlepera, teška kamiona oružja, iz Bihaća da se prebaci na područje istočne Slavonije. Znam da su to dogovorili Knežević i Karan uz znanje Čandića, i oružje je u studenom 1991.g., krenulo iz Bihaća u šleperima, došlo u Beograd i trebalo krenuti dalje prema istočnoj Slavoniji, gdje bi ga Karan trebao podijeliti srpskom stanovništvu. Pri tom transportu, u svakom slučaju, to je bilo tijekom studenog 1991.g., Čandić je provalio nehotice dogovoreni transport puk. Rakočeviću, koji je stopirao daljnji transport, naredio istovar oružja u prostorije KOG-a i kaponire na aerodromu Batajnica. Odmah, da u svezi s ovim naznačim i sljedeće.
Za područje istočne Slavonije, u kontaktima s mjesnim srpskim stanovništvom, i to sa zadacima stvaranja agenturne mreže na tim prostorima, ali i podjele oružja iz KOG-a RV-a, radili su tijekom cijele 1991.g., i kasnije, Karan Ljuban, major, Tišma Zvonko, kapetan i Katančić Ivica, poručnik, te Milosavljević, poručnik.

Ova ekipa na području istočne Slavonije, imala je agenturu među srpskim stanovništvom, ali se na terenu povezala s Arkanovcima i drugim paravojnim snagama, "Beli orlovi", na tom prostoru. Također, ova grupa oficira KOG-a, bila je u uskoj vezi sa pripadnicima SDB-a Srbije, koji su također operirali na tim prostorima.

Tu je značajan bio izvjesni Mićo Brujić, a koji je bio radnik Centra SDB, odnosno SZUP-a, Gospić, od davno na vezi Čedomira Kneževića, radio kao suradnik Kneževića, tijekom svibnja 1991.g., pobjegao u Srbiju, zaposlio se u SDB-u MUP-a Srbije, i tijekom 1991.g., u ime SDB-a Srbije operirao na području istočne Slavonije, zajedno sa Karanom i njegovom grupom, da bi kasnije tijekom 1992.g., bio vraćen u Korenicu da oformi SDB Krajine na Korenici.

Meni je poznato, da se na tim prostorima pojavljivao zajedno sa Karanom i Božo Spasić iz SDB-a MUP-a Srbije.

Radi ovih činjenica, ističem, da je puk. Rakočević bio ljut na Karana i njegovu grupu, te nije imao povjerenja u njihov rad, a posebno iz bojazni, da se bave švercom oružja i kriminalom. Toga radi, Rakočević je osobno držao na vezi izvjesnu Veru, gospođu od oko 40.god., čiji je suprug bio vojni službenik, sa stanom u Novom Beogradu. Ova Vera, ugradila se u karitativne organizacije i bila prisutna na područjima istočne Slavonije. Na taj način, pored obavještajnog rada, u smislu prikupljanja podataka o rasporedu jedinica MUP-a RH, imala je ulogu i kontrolirati rad Karana i njegove grupe. Znam da je informacije direktno podnosila Rakočeviću. Sjećam se da je u tim informiranjima apostrofirala suradnju Karana sa Arkanom.

U Karanovoj ekipi, najprvo zastavnik, potom poručnik Katančić, između ostalog, bio je zadužen da TV kamerama dokumentira, navodne zločine Hrvatske policije, nad srpskim pučanstvom i Arkanovim borcima.

Katančić je to snimao za potrebe Arkanovih jedinica, a Arkan ga je i snabdijevao sa nekim snimljenim materijalima. Sve je to trebalo stvoriti dojam o hrvatskim zločinima nad srpskih

stanovništvom u istočnoj Slavoniji. Znam, da je Arkan imao vezu na beogradskoj TV, vojnog komentatora Drecuna, koji je inače bio suradnik načelnika Odelenja bezbednosti kod Stevanovića (komandanta beogradskog VAK-a) u RV-u.
Za tu činjenicu, da je Drecun suradnik vojne službe sigurnosti, znao je Arkan, ali treba podvući činjenicu, da je upravo Drecun favorizirao Arkanove TV snimke u medijskim propagandnim nastupima, u svojstvu vojnog komentatora.

U takovim dolascima u Bihać, ovoj grupi koja je bila smještena u "Lovačkoj kući" u blzini aerodroma, te opservacijama i detaljima koje sam saznao o aktivnostima grupe Karana iz KOG-a, nedvojbeno je da su ove dvije grupe oficira bezbednosti RV i PVO, tijekom 1991.g. organizirano dijelile oružje srpskom stanovništvu na području Banije, Like i Korduna, odnosno, istočne Slavonije. Naravno da su organizaciju podjele oružja vršili posredstvom stvorene agenturne mreže, regrutirane iz SDS-a, ili lokalnih čelnika, tada već formiranih nekakvih srpskih vlasti na tim prostorima.
Da je to tako, znam pouzdano i utočnjeno, da je Goran Hadžić, kasnije tzv. predsjednik Republike Srpske Krajine (RSK), bio suradnik kojeg je na vezi držao Karan Ljuban. Ti kontakti Karana sa Hadžićem, odnosno suradnja, datira iz početka 1991.g., a možda i ranije. Pseudonim Hadžića ne znam pouzdano. Znam da je Karan krajem 1991.g., u prostorije Odelenje bezbednosti u Zemunu, doveo Gorana Hadžića k puk. Rakočeviću. Tu je Hadžić tražio nekakvo oružje i drugu pomoć oficijelno od Rakočevića, što je Rakočevića razljutilo i on je naprosto Hadžića i Karana potjerao iz prostorija Odelenja.
U ovom kontekstu, ja se prisjećam jednog detalja iz tog vremena, konca 1991.g., kojeg mi je iznio puk. Rakočević, da je Jović, komandant "Belih orlova", inače pripadnik "Srpske narodne odbrane", suradnik nekog iz vojnih službi sigurnosti, nije precizirao koje službe, i da se po

instrukcijama te službe, pojavljuje na tim ratištima sa svojim jedinicama, da posredstvom njega i njegovih ljudi vojska, također, dijeli oružje srpskom stanovništvu. Međutim, Jović i njegovi, pri tome, s dijelom oružja švercaju, preprodajući oružje po Srbiji i na tim prostorima, te onda te ljude, kojima su prodali oružje, nasilno mobiliziraju u paravojne jedinice i šalju ih na hrvatsko bojište.

U bihaćkoj grupi oficira KOG-a, u Bosanskom Novom, kao ključni suradnik za raspodjelu oružja srpskom stanovništvu na Baniji, prema Baniji, i u Bosni, bio je suradnik Čedomira Kneževića u Bosanskom Novom. Imena se ne sjećam, znam da je to bogat čovjek, koji je imao pilanu u Bosanskom Novom, i znam da je Malobabić kontaktirao s tim suradnikom, a inače je taj suradnik bio i vodeća firuga u Bosanskom Novom, u SDS-u. Bovio se i trgovinom drveta u režiji Kneževića i Malobabića prema Srbiji, te je tako sticao dodatno bogatstvo.

Količine oružja, koje su na taj način, tijekom 1991.g., podijeljene na tom prostoru, posredstvom tako formiranih timova, meni nisu poznate. No, tu bih podvukao još jednu činjenicu. Ovakav posao, ove grupe oficira sigurnosti skrivale su i pred ostalim oficirima bivše JNA. Sve su to radili u strogoj konspiraciji, bez puno dokumenata, a napose ne redovito propisanih dokumenata, naredbi i sl.
Glavnu evidenciju vodio je, pouzdano znam, za bihaćku grupu, Čedomir Knežević. Naime, u jednom dolasku u prosincu 1991.g., u Odelenje u Zemun, Knežević je imao dva ukoričena snopa dokumenata identičnog sadržaja, jedan za puk. Rakočevića, a drugi za Upravu bezbednosti SSNO, pretpostavljam gen. Vasiljevića. Ovo sam osobno vidio u kancelariji puk. Rakočevića, kad je Knežević došao tom prilikom iz Bihaća u Beograd. Kazao je, da je te dokumente

sređivao 15-tak dana, kako bi imao kakovu-takovu evidenciju izvršenih zadataka.
Naravno, ja nisam prolistavao te dokumente, ali iz razgovora Rakočevića i Kneževića, a i Kneževićevih naznaka meni, nedvojbeno je, da su to u stvari bili svodni izvještaji o izvršenoj podjeli oružja, a pretpostavljam, i svodni izvještaji o operativnim pozicijama, posredstvom kojih je to oružje, na tim prostorima, podijeljeno srpskom stanovništvu.

Kasnije, tijekom istražnog postupka, pri Vojnom sudu u Beogradu, protiv mene, već 1992.g., ja sam iz sudskih spisa, te svjedočenja nekih pojedinaca, saznao da se ova operacija naoružanja srpskog pučanstva u RH i Bosni, u službama bezbednosti bivše JNA, vodila pod pseudonimom "PROBOJ". Osobno nisam vidio primarne dokumente, naredbu, zadatke ili slično.
U svezi s ovim konstatacijama i iznjetim činjenicama, ja mogu poneke još detaljizirati, detaljima o mjestu, vremenu i ponekim od sadržaja. No, to su u načelu moja saznanja u vezi s aktivnošću pripadnika službi sigurnosti oko podjele oružja srpskom stanovništvu.
Ovo utoliko više, što je ipak od rujna 1991.g., moj interes bio usmjeren prema informativno - propagandnim relacijama djelatnosti iz vojnih struktura.

Već sam istakao, da RV nije imao osmišljeni informativno propagandni nastup i koncepciju izlaska sa saznanjima, podacima itd. Nije postojao sistem organiziranog prikupljanja podataka, dobrog obrađivanja, a napose ne osmišljenog informativnog korištenja prisutnih podataka.
Na osnovu takvih mojih zapažanja, Rakočeviću, Mirčetiću i Radoviću, zaključeno je, da se ovom aspektu aktivnosti pristupi organiziranije.
Naime, u ratnoj šemi RV-a postoji Odjel za informativno - političku djelatnost. No, međutim, nije bilo proglašeno ratno stanje, te se takav odjel nije mogao oformiti.

Postojala je, međutim, neka naredba SSNO-a, o mogućnosti, da komandanti armija i rodova oforme nekakvo informativno tijelo za svoje potrebe na nivou svojih jedinica. Stoga je iskorištena ova varijanta za formiranje informativno - političkog tijela, za sistematsko prikupljanje, selekciju, doradu i informativni plasman, tamo prisutnih podataka, naprosto, da se u tom segmentu načini reda i veća funkcionalnost.

Da bi takav tim bio što uspješniji u smislu propagandno - subverzivnih djelatnosti, napose, trebalo je pobjeći od vojske, armije i sakriti se iza paravana nekakvog nezavisnog informacijskog pula.

Iz takovih prosudba i potreba, iz razgovora mene, Rakočevića, Mirčetića, i drugih, oformljena je "OPERA".

Naime, komandant RV i PVO, gen. Zdravko Jurjević, oformio je Savjet za informativno-propagandnu djelatnost pri Komandi RV i PVO. U Savjet su ušli gen. Mirčetić Živan, načelnik Štaba RV i PVO, u svojstvu predsjednika Savjeta, gen. Radović Vojislav, Vučinić, pukovnik, puk. Rakočević, p.puk. Zihrl Marijan, kao sekretar Savjeta, te ja i Malobabić Slavko. Ovaj Savjet komandanta, oformljen je sredinom listopada 1991.g.

Savjet je na konstituirajućoj sjednici, zaključio da oformi operativnu grupu, koja će biti nešto kao nezavisna novinska agencija u plasiranju informacija prema medijskim prostorima, a provodit će odluke Savjeta i na taj način konpenzirati informativno - propagandni rad, koji nije formiran. Da oformim tu operativnu grupu, zadatak sam dobio ja, a ta grupa dobila je kodni naziv "OPERA".

Meni je pukovnik Rakočević kazao, da počinjem prikupljati ljude koji se razumiju u informativno - analitičke - propagandne poslove, koji znaju prikupljati informacije i slično.

Ja uz pomoć drugih, uz Rakočevića, Radovića, Mirčetića, počeo sam sakupljati ekipu, da bi se ta ekipa kompletirala do kraja listopada 1991.g.

U tu ekipu postupno smo ekipirali sljedeće osobe: PRALICA VLADO, informatičar; MLADENOVIĆ ZORAN, geolog po struci, a bavio se i fotografijom, poznavao profesionalnu fotografiju, ranije prodavao fotosnimke stranim novinskim kućama; GRUIĆ LJUBOMIR, arheolog, kustos u muzeju "25. maj"; SAVIĆ MLADEN, major, portparol RV-a; MILEKIĆ ZORAN iz JAT-a, bio zaposlen u JAT-u u "Public relation", inače suradnik vojne službe sigurnosti od ranije, držao ga na vezi puk. Radaković; ŽIVADINOVIĆ VESNA, novinarka RTV Beograd; TANJA BAKIĆ, novinarka "Večernjih novosti", suradnica Sabolović Ivana; GARA BORIS, elektroničar, završio studij na Columbia Universitiy; HONDŽO ADIS, kamerman, završio Akademiju za kazalište, film i TV u Sarajevu; RADUNA GRANSIO, zv. "Duka", sekretarica, govori 7 jezika, suradnica Rakočevića, ranije korištena kao suradnica u Grčkoj i Švedskoj; BAJRAK SLOBODAN, zv "Boban", vlasnik privatne šleperske firme, bio vozač i snimatelj; i izvjesni RALE, vozač.
Ova ekipa postupno se prikupljala i oformljivala, a za sve je vojna služba radila provjere i svi su mobilizirani, osim Živadinović Vesne, koja je ostala u radnom odnosu na RTV-u Beograd, cijelo vrijeme.
Za potrebe "OPERE", nakon što smo se postupno oformili, dobili smo prostorije u Domu armije u Zemunu, potrebnu tehniku, npr. 4 profesionalne kamere, faxove, telefone, montažni stol, radio opremu, i dr.
Organizacija posla unutar "OPERE" bilo je: praćenje svih novine sa medijskog prostora bivše Jugoslavije, napose RH, Slovenije, Makedonije i Bosne. To je dokumentaristički i informatički obrađivano i unašano u sistem. Također, praćeni su radio i TV programi, napose RH i Bosne, s time, da je akcent stavljan na lokalne radio stanice Split, Osijek, Rijeka.

Ovaj dio dokumentaristično - informativnog praćenja i obrade navedenih mas medija, organizirao je Pralica Vlado. U rad je uključio niz djelatnika Odjela za arhivu i biblioteku RV-a,

i tu je koncentriran značajan fondus podataka, kojeg je bilo moguće koristiti u svakom trenutku za potkrepljivanje bilo kakvih propagandnih teza.

Tanja Bakić imala je zadaću kontakta sa međunarodnim Press centrom, gdje je bila u svakodnevnom kontaktu sa stranim novinarima, tako da smo u svakom trenutku o stranim novinarima znali, od osobnih podataka pa do njihovih sklonosti, a napose o njihovom odnosu prema ratu u bivšoj Jugoslaviji, kako koji od njih izvješćuje.
Na taj način, smo imali klasificirane strane novinare u III kategorije - skloni, neskloni i neutralni.
Tanja Bakić je neke od tih novinara dovodila u prostorije "OPERE", ako je trebalo negdje neki podatak plasirati, odnosno staviti ga u neku funkciju.
Na taj način, plasirali smo i video materijale, najčešće snimljene i otkonotirane u funkciji opravdavanja angažmana JNA u ratnoj krizi.
Tu su dolazili gotovo svi novinari stranih dopisništava i kompanija od BBC-a, SKY NEWSA, ARD, TV 5, i drugi.

Živadinović Vesna bila je veza prema TV - Beograd. Posredstvom nje, plasirali smo beogradskim TV - kućama naše snimke, ali je posredstvom beogradskog studija, bilo moguće ući u međunarodnu razmjenu, te smo na taj način plasirali i u međunarodnu razmjenu video materijale. Pri tome, Živadinović Vesni znatno je pomogla urednica inforamtivno - političkog programa TV Beograd, Lidija Dumančić, koja je bila suradnica vojne službe sigurnosti.

Odmah od početka rada, od listopdada 1991.g., "OPERA" je počela izdavati svoj bilten u 7 primjeraka, koji je bio dostavljan, nakon verifikacije i selekcije sadržaja od strane Rakočevića, gen. Jurjeviću, Radoviću, Mirčetiću, 1 primjerak SSNO-u, Rakočeviću i dr.

Od subverzivno - propagandnih zahvata "OPERA" je primjenjivala metode:
Slanje faxova na lažno pripremljenim memorandumima različitih izmišljenih organizacija, pečatiranih lažnim pečatima (pečate i memorandume sačinjavao je Ljubomir Gruić), npr. u ime "Komunističke sekcije HDZ-a" sačinio se adekvatni tekst i na pripremljen memorandum HDZ-a, uputio na različite adrese, ili na memorandume različitih organizacija s tako pripremljenim memorandumom i adekvatnim tekstom slati su telefaxevi u medijske kuće kao razna priopćenja i slično. Isto tako, pripremali smo i pisali pisma, adekvatnih sadržaja u ime organizacija ili pojedinaca i slali na različite adrese.
Izradili smo "Zahvalnice" HDZ-a, na logotipu, uredno i lijepo sačinjene, kojima se HDZ zahvaljuje pojedincima, bjeguncima iz JNA, što ne prihvaćaju, učestvovanje u ratu.
Takve "Zahvalnice" slali smo u jedinice, gdje su određeni ljudi popunjavali imena bjegunaca iz JNA, i slali im te zahvalnice na adrese, a što je bio vid pritisaka u cilju sprečavanja bjegstva iz JNA.

Tijekom rada u "OPERI", dobili smo od puk. Radakovića članske kartice HDZ-a i članarinske knjižice. Bile su pečatirane, a mi smo ih slali u jedinice, gdje su korištene na različite načine, u cilju kompromitacije nekih pojedinaca i sl., te se na taj način vršio pritisak i stvarala psihoza, a pretpostavljam, da su to neki organi sigurnosti u jedinicama koristili kao kompromitirajući materijal.
"OPERA" je pisala sva saopćenja RV-a i PVO-a, kada se se RV obraćao javnosti. Tih priopćenja bilo je puno. Postupak je bio: gen. Radović dao je sadržaj i podatke, mi smo te stilski dotjerali, konotirajući podatak, da se polući osnovna poruka, RV je uvijek u pravu. Za takva saopćenja, mi smo stvarali i slikovnu podlogu na stolu za montiranje, unutar "OPERE", što je pratilo i pokrivalo tekst, kada je tekst čitan na TV.

Prije nego što je saopćenje slato, pregledavao ga je gen. Radović, korigirao ga, po potrebi, nosio ga gen. Jurjeviću, koji je potom odobravao sadržaj i tek je onda išao prema medijskom prostoru.

Postupno, nakon što smo dobili potrebnu video tehniku, "OPERA" se upuštala u vlastita snimanja video - materijala. Od nekih značajnijih video - materijala, ja se u ovom trenutku sjećam;

Naši snimatelji, prvi su snimili iz zraka Vukovar, nakon pada Vukovara. Ta snimka data je u međunarodnu razmjenu kao prva.
Ja sam bio prisutan pri snimanju u Konavli, nakon što je JNA osvojila Konavle.
Potom, dosta smo snimali na VMA, navodno unakažene leševe, ranjenike.
Za potrebe operativnog rada, snimali smo intervju s Kikašem, kada je bio u Istražnom zatvoru u Beogradu. Potom ja sam zajedno sa Tanjom Bakić, snimao intervju s dr. Vesnom Bosanac i dr. Njavrom u zatvoru, u Beogradu. U tom intervjuu predstavili smo se kao novinari nezavisne televizije. Obrađivali smo i pripremali intervjue s komandantima JNA. Ja sam pravio intervjue s generalima Jurjevićem, Mirčetićem i Ratkom Mladićem, te pilotom Stojčinovićem, koji je bio razmijenjen za grupu "Labrador".
Na Plitvicama smo pripremali reportažu o zanavljanju turizma na Plitvičkim jezerima i sl.

Nastavak Izjave Radenka Radojčića - III dio
od 26. - 28. ožujka 1994. godine

Kada je riječ o "OPERI", ono što sam do sada iznio, gruba je skica kadrovskog sastava, osnovnih naznaka tehnologije u radu za potrebe informiranja vrha RV i PVO, podacima i informacijama, do kojih smo i kako dolazili, odnosno kako smo radili unutar "OPERE".
Međutim, znatno sigurnosno - intresantnija je funkcija i namjera "OPERE" u smislu plasiranja dezinformacija i drugih, za ukupni armijski vrh, stavova u medijski prostor, u bivšoj Jugoslaviji, a napose stranim predstavnicima mas medija. Ja bih to pojasnio detaljnije.

Mehanizam plasiranja dizinformacije ili nekog stava, išao je sljedećim postupkom. Na primjer. Rakočević bi odlučio da nam dade poneki interesantni podatak prikupljen i agenturnom mrežom. Na osnovu takvog podatka, uz kompiliranje sličnih saznanja iz drugih izvora, sačinjen je pretežito intrigantan tekst, koji je verificirao ponovno Rakočević. Takav tekst npr. Tanja Bakić, kao autor je potpisala, objavila ga u "Međunarodnim novostima". Na taj način plasiran tekst zaintrigira najčešće nekog od stranih dopisnika, koji nasrće, traživ̌si dodatne podatke, na tako konstruiranu temu. Tu su se onda, davali ili ne davali neki podaci, koji su razrađivali našu početnu tezu, i na taj način proces informiranja krenuo je, u nama željenom pravcu. Ovakav model tendencije i aktivitet "OPERE", mogao bi detaljizirati sa nizom, na taj način pokrenutih, plasiranih, u principu dezinformacija. Npr., posredstvom Tanje Bakić plasirana je informacija da je pri raketiranju borbenog položaja ZNG-a poginulo nekoliko njemačkih instruktora. Tu se davalo jedno ime od njih, Nijemca, bez veze, koji je stvarno poginuo kao dobrovoljac ili slično, sa dovoljno elemenata ili identifikacionih elemnata preuzetih čak ih hrvatske štampe.

Takav podatak zaintrigirao je novinare ARD-a, koji su zagrizli na tezu, te im se tu onda moglo plasirati prohtjevno našim potrebama, jer su stvarno mogli provjeriti, da je taj Nijemac postojao i poginuo.
Sličnih sadržaja, na taj način postavljenih, bilo je znatno više.
Drugi metod uvjetno smo zvali "pita govnara", a sastajo se u kompiliranju djela točnih, sa masom netočnih podataka, da bi se kompromitirao neki pojedinac, ili tjelo, odnosno događaj. Sjećam se, uvjetno rečeno, projekta pod radnim naslovom "Hrvatska u raljama KOS-a". Mi smo, naime, sačinili jedan letak, potpisavši ga u ime "Glavnog stožera HOS-a", koji je bacan u Slavoniji, u Bosni i neznam gdje još. Naime, negdje na bojišnici pronađeni su nekakvi materijali HOS-a, na osnovu kojih smo došli do logotipa slova, te smo koristivši taj logotip, sačinili sadržaj, koji ukazuje, da su glavnokomandujući jedinica ZNG-a, Policije RH, dio državnog aparata, agentura vojnih službi bezbjednosti, te da im zbog toga hrvatski narod ne može vjerovati, a napose ne pripadnici ZNG-a, te oni traže da ta agentura odstupi. Takav letak smo sa drugim originalnim materijalima podijelili u međunarodnom Press centru i novinarskim strukturama Srbije. Nakon toga, činivši tako prisutnim te činjenice, da u strukturama hrvatske vlasti postoji agentura KOS-a, načinjena su dva ili tri inicijalna teksta sa podacima koji su kao bjelodano govorili, da su npr. Imra Agotić, agent KOS-a, neki političari, kao Bernard Jurlina, također, zatim pripadnici sustava sigurnosti, agenti KOS-a, na čemu se posebno inzistiralo itd.
Ovakvi inicijalni tekstovi zarotirali su interes domaćih i stranih novinara, te su se počeli pojavljivati takvi sadržaji, s naznakom, da su novinari gutali gotovo svaki podatak, koji smo tu mogli nakalemiti.
Teško mi je sada sjetiti se drugih detalja, iz ovakvih plasiranja informacija, no moram kazati da smo tu imali

razumjevanja i susretljivost, čak i inicijativu službi sigurnosti bivše JNA.
Na primjer, Slobodan Rakočević davao nam je agenturne izvještaje suradnika iz RH, prisjećam se sadržaja "S"-ova, koje smo u tom kontaktu i na taj način plasirali kroz "OPERU" u medijski prostor Srbije, tada još uvijek Jugoslavije.
Isto tako i Gligorević Milenko, puk. Upravi bezbednosti SSNO, davao nam je isto tako izvode iz suradničkih izvještaja, što je Uprava bezbednosti SSNO-a prikupljala diljem Jugoslavije.

Kroz "OPERU" posebni vid subverzivno - psiholoških djelovanja, bio je, pisanje i rasturanje letaka, koji su trebali izazvati proarmijska raspoloženja, odnosno defetistička raspoloženja u odnosu na hrvatske i bosanske vlasti.
Metod djelovanja s lecima, započeo je u stvari benigno.
Naime, tijekom listopada 1991.g., major Mustafa Čandić došao je sa vrlo kvalitetnm izvještajem o stanju u sjeveroistočnoj Bosni, a u kojem je bilo niz imena i djelatnosti o SDA i pripremama SDA za naoružavanje Muslimana. Da bi to minirali ili spriječili, došli smo na ideju, da se navodi iz izvještaja iskoriste za kompromitaciju tada čelnog aktiviste SDA, Harisa Redžića, uključenog upravo na nabavku oružja. Napisali smo letak, po prilici sa sadržajem, da je Redžić pokupio od naroda novce za oružje, ali da je novac spiskao po kafanama, na pevaljke, i od oružja neće biti ništa. To smo Čandić i ja dijelili ubacivanjem u kasliće, u Zvorniku, u Bratuncu i ostalim mjestima. Glasina je krenula, te odmah potom, Ljubiša Šobot je podupro takovu glasinu objavljivanjem skoro sličnog sadržaja u nekim sarajevskim novinama. Ovo se pokazalo uspješnim, te smo počeli metod letaka šire koristiti.
Od takvih aktivnosti kroz "OPERU" sjećam se letaka namijenjenih Hercegovcima, s porukom "braćo Hercegovci, dok

mi branimo lijepu našu na bojišnicima Hrvatske, Zagrepčani i drugi su pobjegli u inozemstvo ..." i sl., letak je raspačen od strane kapetana Lisice, a također bacan je i iz aviona na području Hercegovine.
Ili, letak namijenjen Splićanima, koji je bacan iz aviona, na varijaciju Dragojevićeve pjesme "Oprosti mi pape", s porukama "rekli su nam bit će puno deviza, rekli su nam ovo ili ono ..., onda su došli Roling Stonesi i Zombiji s planine i zaposjeli naš Split ..." i sl.
Ili letak, potpisan sa "Komunistička sekcija HDZ-a", koji je nosio poruku da cijela Hrvatska krvari, svaka majka jednako plaće i sl., a dok se kroz reprivatizaciju vrši pljačka i stvaraju novi buržuji. Letak je bacan iz aviona i rasturan sa zemlje.
Također, bilo je nekoliko letaka sa najavom ekoloških katastrofa u slučaju napada na jedinice JNA, u to vrijeme još prisutnih na teritoriju RH.
Iz listopada 1991.g., kao jedan od specifičnih letaka, ja se sjećam letka pod naslovom, "Jastrebova optužnica". Ovo bih detaljizirao. Naime, puk. iz Obavještajnog odelenja RV i PVO, mislim da se zove Stamenković, donio je pukovniku Rakočeviću prijepis teksta kontrole telefonskog komuniciranja Mile Dedakovića "Jastreba" iz Vukovara. Da li je to bio telefonski razgovor ili razgovor uhvaćen radio vezom, ili drugačije, ne znam, ali u svakom slučaju, riječ je o integralnom razgovoru Dedakovića s nekim iz Zagreba.
U tom razgovoru Dedaković je tražio pomoć za Vukovar iz Zagreba, optuživši kompletno hrvatsko vrhovništvo, da je prodalo Vukovar. Ja nisam čitao taj razgovor u cjelini. Meni je Rakočević iz rog razgovora napravio jedan izvadak, u kojem su osnovne misli bile, da Vukovar krvari, pijemo vodu iz radijatora i sl., a vi ste u raskošu. Iz ovakvog izvadka sačinili smo tekst, pod nasolovom "Jastrebova optužnica", u kojem smo u potpunosti citirali Dedakovićeve riječi sa, naravno, dodatkom, i potrebnom optužujućom konotacijom. U potpisu smo stavili "Odbor za zaštitu Jastreba". Takav tekst

prošao je proceduru odobravanja, štampan je u letak i bacan iz aviona, ne znam na koja područja.
Ovakav tekst, skoro integralni, s letka, plasiran je u Međunarodni press centar, odakle je replasiran uz prijevode, na engleski, njemački i francuski jeziku, u svijet.

Tehnologija i praksa izrade letaka bila je: Savjet komandanta odluči na koje područje je letak zahtjevan, i koja poruka, zatim mi u "OPERI" sačinimo sadržaj s porukom, što ide natrag na sjednicu Savjeta, koji se slaže ili traži dopunu, Jurjević je potom parafirao, i dalje se ide u štampu ili rasturanje.
Paralelno ovakvom radu unutar "OPERE", ja sam na zahtjeve gen. Radovića iz Savjeta, ili gen. Mirčetića održao instruktivne sastanke sa oficirima RV u Bihaću, Sarajevu i Nišu.
Naime, oficiri RV-a iz struktura zaduženih za MPV, a i za kontraobavještajni rad tih jedinica, osjetilo se, da nisu imali nikakve kulture niti znanja u kontaktima s predstavnicima štampe, tj. novinarima. Stoga se pokazalo za potrebnim, da se tim oficirima daju neka uputstva, instrukcije, da se bolje snađu u sve većoj potrebi da kontaktiraju s novinarima. To je dakle, kraj 1991.g., kada zbog ratnih operacija, strani i domaći novinari treže i od oficirskog kadra različite podatke. Toga radi, dakle, po nalogu Mirčetića i Radovića, i uz znanje gen. Jurjevića, ja sam tim oficirima dao osnovne naznake o metodologiji rada novinara, sugerirajući im načine ponašanja u kontaktima, s novinarima, različitim varkama, kada pored informacije mogu plasirati i dezinformaciju i sl. Naime, ja sam tim oficirima i bio predstavljen kao novinar, koji se u taj posao razumije, te sam na svakom od tih instruktivnih sastanaka iznio kratko izlaganje, a potom se poveo razgovor, kako da što optimalnije oficiri savladaju kontakt s novinarima. Ističem, da su me Rakočević, Mirčetić i Radović, svugdje predstavljali pseudonimom Boris Levi. Ja sam imao i osobne

dokumente na ime Borisa Levia. Ovo se činilo, toga radi, da se ne bi ugrozila moja obitelj koja je živjela u Zagrebu.

U vrijeme boravka na takvom instruktivnom sastanku u Bihaću, gdje su boravili Mirčetić i Rakočević, bio sam zajedno s Mirčetićem u prislušnom centru kraj aerodroma, kojeg su zvali "Uho".
"Uhom" je rukovodio obavještajni oficir, ne znam mu ime, po činu je bio pukovnik, probni pilot. Znam po tome, što je Mirčetiću podnosio raport.
Pokazali su nam "Uho". "Uho" je u stvari bio smješten u Komandno - štabnom centru bihaćkog aerodroma, a predstavljao je dobro opremljenu prostoriju sa puno tehničke aparature i magentofonima, gdje je svaki od poslužitelja imao svoj radni pult. Mirčetić mi je kazao, pri tome, da sam ja jedini civil koji je ikada ušao u ove prostorije "Uha", jer i drugim oficirima s aerodroma je ulaz bio zabranjen.
Mirčetiću su tom prilikom demonstrirali kvalitetu i čujnost snimljenih materijala, a da bi demonstrirali mogućnosti, stavili su kazetu s razgovorom g. Tuđmana i g. Vekića. Vekić je tada bio ministar UP RH. Ja sam slušao taj razgovor i sjećam se, da je g. Tuđman nešto tražio od g. Vekića, prekorivši ga zašto to nije napravljeno, a g. Vekić se branio da nije stigao to napraviti, jer je to jutro bio na misi. Sjećam se da je ton bio izuzetno kvalitetan i razgovjetan.
Objašnjavajući Mirčetiću rezultate rada, pokazivali su veliki broj nasnimljenih materijala, a tehnologija je bila takova, da su snimali na velike magnetofonske kolutove, a onda presnimavali na manje kazete s naznakama, tko razgovara, gdje, i vrijeme razgovora. Vidio sam da se u jednoj velikoj kasi, od poda do stropa, nalazi mnogo presnimljenih kazeta. Tu su objašnjavali Mirčetiću, da imaju gotovo sve važne razgovore, a ovaj razgovor kojim su demonstrirali kvalitet, bio je kako mi se čini, taj dan snimljen.

Negdje krajem 1991.g., u nekoliko razgovora s Rakočevićem, Rakočević je došao na ideju o potrebi financijskog osamostaljenja, samofinanciranja službi sigurnosti bivše JNA. Naime, tijekom rada na tim poslovima, uvijek se potencirala štednja, pomanjkanje novaca i sl., na to sam ja izašao s idejom o mogućnosti organiziranja samofinanciranja službi sigurnosti bivše JNA. Rakočevića je ta ideja zainteresirala, te mi je kazao, da već izdiskutirane teze Malobabić i ja stavimo na papir, kao nekakav projekt.

O tome smo razgovarali u i Upravi bezbednosti SSNO-a s Gligorevićem i gen. Acom Vasiljevićem. Ja sam tada i upoznao gen. Vasiljevića.

Malobabić i ja smo tijekom prosinca 1991.g. i početkom siječnja 1992.g., sačinili jedan inicijalni projekt o samofinanciranju službi sigurnosti bivše JNA.

Polazna teza bila je, da službe sigurnosti JNA daju inicijalni kapital u nekretninama, te da se na taj način oformljuju firme. Nositelj - nominalni vlasnik firme, da bude suradnik službe, ili aktivni oficir, koji razvija posao uz, naravno, pomoć mreže JNA. Po zakonu profita, dobit se dijeli na formalnog vlasnika i stvarnog vlasnika, tj. službe sigurnosti JNA. Da bi osigurale poslušnost nominalnog vlasnika, vezuju ga fiktivnim i realnim ugovorima. Na primjer fiktivnim, da je posudio novac od tog i tog, u visini inicijalnog kapitala firme, i ako nominalni vlasnik hoće na bilo koji način izigrati, ažurira se, tj. stupa na scenu fiktivni posuditelj kapitala.

Tako formirane firme, uvezuju se u poslovne sisteme uz paralelno razvijanje trgovačke mreže, sve povezano u poslovnu informativnu cjelinu. Tu je bila riječ o mogućnosti formiranja takvih firmi u inozemstvu, napose u zemljama gdje službe sigurnosti trebaju imati punktove, npr. Italija, Austrija, Slovenija, a da bi se opservirali sigurnosno interesantni prostori.

U tom kontekstu, Rakočević je tretirao i RH, govorivši da je to privremeno zaposjednuta teritorija, na kojem je neophodno

biti prisutan i kroz ovakve punktove različitih firmi, koje su u obavještajno - subverzivnoj funkciji.
U projektu naznačena su i predstavništva stranih firmi, te mješovite firme. Ovo toga radi, da se može iznositi kapital, unositi i oprati kapital.
Ovo je u stvari bio inicijalni projekata, bez bilo kakvih konkretizacija, eventualnih firmi, ili pokušaja osnivanja punktova.
Nakon što smo takav pisani dokumenat predali Slobodanu Rakočeviću, on je kazao da se za njega znatno zainteresirao Aco Vasiljević, da mu se takav projekat sviđa, da je on apsolutno provediv i da bi tu trebalo stvari dobro proraditi.

Tijekom rada u "OPERI" na ovakvim projektima i zadaćama, ja sam bio cijelo vrijeme angažiran, jer je tu uistinu bilo niz obaveza. Unatoč toga, što je Malobabić, isto kao i ja, bio imenovan u Savjet, te određen u "OPERU", kao nositelj poslova, Malobabić je znatno malo vremena posvetio izvršenju zadaća u "OPERI". On je gotovo cijelo vrijeme provodio, u intervalu o kojem govorim, na putu, putujući Banijom, Kordunom i Likom, a također i Bosnom. Njegove kontakte, zadatke, i šta je sve on to radio, ne znam. Da ilustriram ta putovanja, npr. Malobabić je znao mjesečno automobilom napraviti i po 3.000 km.
U to vrijeme krajem 1991.g., u prostorije "OPERE", u više navrata u društvu sa Malobabićem dolazio je i Jovo Plećaš. On je u to vrijeme bio formalno tehnički direktor "Šuma Krajine". Uz pomoć Malobabića, stupio je u vezu sa nekom firmom u Beogradu za promet drvetom, te su tu dogovarali o mogućnosti prodaje drveta iz Like, posredstvom tog poduzeća. Znam da je Malobabić u to vrijeme, na tržište Srbije plasirao zalihe dječje hrane "Bebi papa" iz pogona "Plive" u Glini. To su u stvari bile zalihe koje su ostale prije rata u skladištima, te ih je Malobabić uspio uz pomoć Vujaklije dopremiti do tržišta Srbije. U plasmanu na srbijansko

tržište Malobabiću je u Beogradu pomogao Luka Tanjga iz Saveznog sekretarijata za ekonomske odnose s inozemstvom. Inače, Luka Tanjga je rodo iz Knina, u Zagrebu je završio Fakultet ekonomskih nauka, sa tvrdim vezama u sadašnjoj tzv. Krajini, ali ne eksponiran, od utjecaja, vrlo diskretan u svim poslovima.

U skladu s projektom što smo ga iznijeli Rakočeviću, o mogućnosti samofinanciranja službi sigurnosti bivše JNA, početkom siječnja 1992.g., kao pilot - projekt, krenuli smo oformiti neke privatne firme i to: "Opera - orijentis", "Plitvice - orijentis" i "Gilda".
Da pojasnim suštinu projekta. "Opera - orijentis" i "Plitvice - orijentis" sestrinske su firme, transportno - poslovno - informativnog karaktera. Ideja je bila, da otvaranjem avio linije Beograd - Udbine - Beograd, čega je nositelj bila firma "Plitivice - orijentis", se stiče kapital, koji se oplođuje u drugom krugu, kupnjom drveta na području Like, te prodajom drveta u Beogradu, čime se vrši daljnja oplodnja kapitala.
U taj sustav ugrađuje se "Gilda" i "Opera - orijentis" građenjem privatnog informativno - televizijskog sustava na području Like.
Posao je krenuo na način, da su "Plitvice - orijentis" uzele u najam vojne transportne avione "JAK" i "AN", a koji su letjeli na liniji Beograd - Udbine - Beograd, sa dva ili tri leta tjedno u oba smjera.
Malobabić je iznašao mogućnost, da iz ratnih rezervi JNA dobimo kompletirane pokretne TV studije, a koji bi se na području Like trebali uključiti na postojeću repetitorsku mrežu.
Nominalni vlasnici "Opere - orijetnisa" bili smo Malobabić i ja, a nominalni vlasnici firme "Plitivice - orijentis" bili su Plećaš, Božović i ne sjećam se više tko, ali u svakom slučaju lokani funkcioneri s područja Like.

Projekt "Opere - orijentis" i "Gilde", građenje informativnog TV sustava, nije proradio, ali je zato linija Beograd - Udbine - Beograd, funkcionirala od kraja siječnja do početka ožujka 1992.g.
Unutar ovako započetkog projekta razvoja ovikvih firmi, nositelj ulaznog kapitala je bila JNA. Izvršena je i ponovna transformacija, odnosno privatizacija udbinskog aerodroma. Formalno - pravno, JNA je na "Operu - orijentis" i "Plitvice - orijentis", prenijela vlasništvo infrastrukture i zemljišta aerodroma, a preostali dio vlasništva aerodroma je bila općina Korenica.
U ovakvom razvoju ovog pilot - projekta, za samofinanciranje djelatnosti službi sigurnosti bivše JNA, podvlačim. JNA u vlasništvo nominalnih naših poduzeća unijela je infrastrukturu i zemljište aerodroma. Bila bi unijela i pokretne TV studije, koje su bazirali na Oplencu i krenuli su prema lici.

Ističem, da je to već bilo vrijeme priprema dolaska UNPROFOR-a. Znam da je Rakočević isticao potrebu, da u tako organiziran posao preko "Opere - orijentis" i "Plitvice - orijentis" ugrađujemo novu agenturnu mrežu na taj prostor, koja će imati radna mjesta, tvrdu legendu prisutnosti i nesmetano raditi bitne sigurnosne poslove.
Pored toga, tu je bio i projekt razvoja heliodroma na širem području Krajine, gdje bi pretpostavljam bivša JNA uskočila helikopterima i heliodromima. Projekt je zaustavljen, kazao bih propao, našim hapšenjem, početkom ožujka 1992.g.
Cijeli projekt pravno je servisirala odvjetnička kancelarija Dragane Dinić - Jotić, a koja je sačinila sve potrebne pravne akte, ugovore, registraciju firmi, tako da je sa pravnog aspekta ovo bio vrlo uredno sačinjen posao.

Tijekom prosinca 1991.g., mene je pozvao Rakočević u svoju kancelariju, te mi dao službenu zabilješku, na pola kartice teksta. Ne sjećam se od kojeg je organa ta službena

zabilješka bila, niti tko ju je potpisao. Sjećam se da je na njoj pisalo, da je dana, toga i toga, uhapšen svećenik - laik, Bogović Josip, zbog špijunaže. Ja sam ukazao na nelogičnost i netočnost naziva svećenik - laik, te rekao Rakočeviću, da si u šematizmu katoličke crkve može naći osobne podatke o Bogoviću.
Rakočević je odlučio da se Bogovića izvuće iz tog zatvora, ne znam kojeg SUP-a, te da ga ilegalno prebaci u Beograd. Ovakvu odluku, vjerojatno je temeljio na potrebi raščišćavanja prisutnog podatka, da iz sela Željave, kraj bihaćkog aerodroma, netko radio - stanicom dojavljuje MUP-u RH, polijetanje aviona i druge aktivnosti sa aerodroma.
Potencirao je da ga se prebaci u Beograd, ali ilegalno, te da ga se smjesti na batajnički aerodrom, ali da se njegovo lišavanja slobode nikako ne veže uz službu sigurnosti JNA.
Ja ne znam tko je Bogovića i kako transportirao do Batajnice, ali znam da su ga smjestili van zatvora na aerodromu u Batajnici. S obzirom, da sam ja, među svim oficirima o katoličkom kleru, po mišljenju Rakočevića, najviše znao, odredio je, da ja obavljam informativne razgovore s Bogovićem.
Ja sam otišao na Batajnicu i pokušao razgovarati s Bogovićem. Čim sam vidio Bogovića, bilo mi je jasno, da se s njim ne može razgovarati, jer je bio u jadnom fizičkom stanju, prebijen, s masnicama na licu, u nemogućnosti da hoda, naobrijan i uistinu u teškom fizičkom stanju. Taj puta nisam razgovarao s njim, već sam otišao izvjestiti Rakočevića, da je Bogoviću potrebna zdravstvena sanacija. Rakočević je zadužio puk. Radakovića da medicinski zbrine Bogovića. Radaković je Bogovića prebacio u VMI, gdje su liječnici ustanovili teške tjelesne povrede, polomljena rebra, uništen probavni trakt. U vezi s oštećenjem probavnog trakta i sam Bogović mi je to objasnio kasnije, da su ta oštećenja posljedica tzv. hidro-terapije, postupka što su ga nad njim proveli pripadnici SDB-a Krajine u Korenici, a ta hidro-terapija sastojala se od stavljanja u usta gumenog

crijeva spojenog na vodovod, kojim se u čovjeka vodovodnim pritiskom pušta voda, uz promatranje nadimanja želuca i crijeva.
Nakon što je kako - tako saniran na VMI-u, uz propisane lijekove, Bogović je ponovno vraćen na Batajnicu, gdje sam ja s njim vodio inf. razgovore.
Tijek informativnih razgovora TV je dokumentiran, ali na način da je Bogović cijelo vrijeme imao tampone vate na očima prekirivene naočalima, tako da nije mogao vidjeti gdje se nalazi.
U nekoliko navrata u informativne razgovore uključivao se Malobabić, a jednom prilikom i Slobodan Platiša. Oni su mi čak signirali pismeno, neka pitanja, koja sam ja Bogoviću postavio.
Tijekom razgovora, Bogović je priznao kontakte sa MUP-om RH, da je pisao neke biltene o intezitetu prolaska vojnih kolona, da je bio u vezi sa svojim suradnicima MUP-a Slunj, spominjao se neki Herak, kao veza Bogoviću.
Tijekom obrade Bogovića, dobio sam i video-kazetu, na kojoj se vidjelo da je Bogović bio na bini prilikom osnivanja HDZ-a sa nekim čelnicima, mislim da se vidio i g. Boljkovac.
Nakon ovakvog priznanja Bogovića, da je bio u vezi s MUP-om RH, postavilo se pitanje, što činiti s Bogovićem. Bilo je dilema, da li slučaj procesuirati, koja je odmah i odbačena, jer se s time na sigurnosnom planu ne dobiva ništa.
Rakočević je napose, isticao, da se ovaj slučaj ne smije spajati s vojskom, te da treba sve riješiti tako, da se ni hapšenje ni boravak Bogovića ne Batajnici ne povezuje sa bivšom JNA.
Toga radi, odlučili smo se na kombinaciju, da Bogoviću hapšenje i ispitivanja prezentiramo na način, da ga je u stavi kindapirala organizacija "Legija Krakov", koji smo oslikali kao internacionalno udruženje involvirano i u ratne sukobe u Jugoslaviji, u stvari, mi smo se služili sa nazivom "Legija Krakov", kada smo tijekom propagandnog rada htjeli

plasirati neke informacije u kojima u ime kozmopolitizma prosuđujemo sve strane u ratnim sukobima.
Koliko je Bogović vjerovao u činjenicu da je uhapšenik "Legije Krakov", nije ni važno, no mislim, da smo ga uspjeli uvjeriti da nije uhapšenik službe sigurnosti bivše JNA.
U ime "Legije Krakov" angažirali smo ga i za suradnju, dogovorili i lozinku za povezivanje, da će mu pristupiti čovjek koji će se predstaviti da dolazi od Borisa, te mu spomenuti lozinku "rukav svetog Franje".
Mi smo Bogovića snimili i na video - kazetu gdje smo u pozadinu Bogovića stavili crno platno, ispred svijeće, sa simbolima tzv. "Legije Krakov", a on je izgovarao tekst u kojem moli za pomoć visoki katolički kler, da bude razmijenjen.
Rakočević je inzistirao na potrebi da se Bogovića čim prije riješimo, te je pripremana fiktivna mogućnost da ga se razmijeni, u stvari, da se stvori pretpostavka da ga se pusti. Sjećam se jednog iskaza puk. Rakočevića, da je major Džigurski iz KOG-a RV i PVO-a predlagao da se Bogovića najlakše riješiti, staviti ga u helikopter i baciti u more.
Bogovića smo u stvari pustili, i to na način, da smo ga major Čandić Mustafa, zastavnik Vukobrat iz vojne policije, i ja odveli prema Brčkom, te ga ispred jednog hrvatskog sela, ne sjećam se naziva, zavezanih očiju pustili.
Kasnije, šta je bilo s njim, ne znam.

Nastavak Izjave Radenka Radojčića - IV dio
od 29. - 31. ožujka 1994. godine

Od zadataka, koje je "OPERA" po zahtjevu Savjeta komandanta dobila, sjećam se projekta, uvjetno nazvanog, Orjentacioni plan psihološko-propagandnih aktivnost, povodom izvlačenja JNA iz Makedonije.
Naime, krajem siječnja, na jednoj od sjednica Savjeta komandanta analizirana su iskustva o povlačenju bivše JNA iz Slovenije i Hrvatske. Odmah da istaknem, da je u RV-u i šire u JNA, bio prisutan izvjesni strah od iskustva s povlačenjem JNA iz Slovenije i RH. Procjenjivali su, da je povlačenje vršeno bezglavo, sa velikim štetama, kako materijalnim tako i po ljudstvu JNA. Greške su, po procjeni Savjeta, bile u činjenici, što se pregovaralo na nivou kasarni i garnizona o povlačenju vojske, a u međuvremenu, padale su kasarne, gubljena MTS-a, ponižavano ljudstvo i sl., jer nije postojao dovoljno sinhroniziran jedinstven plan izvlačenja MTS-a i ljudstva iz RH. Da bi se takva praksa minirala, Savjet je zadužio nas u "OPERI", da sačinimo orijentacioni plan informativno - propagandno - psiholoških aktivnosti, a koji bi se trebao uklopiti u opći plan izvlačenja JNA iz Makedonije.
Ja sam sačinio jedan takav tabelarni kroki, potrebnih i mogućih psihološko - propagandnih zadataka i akcija prema Makedoniji.
Ovaj tabelarni kroki, sadržavao je generiranje procesa najprvo međunacionalnih, pa potom međukonfesionalnih sukoba stanovništva Makedonije, a sve s ciljem, da se posije nesigurnost, nejedinstvo, tenzije etniteta, a iz kojeg kaosa bi se, jednostavnije i cjelovitije, mogla izvući JNA.
Odmah da kažem i to, ako bi generiranjem procesa međunacionalnih i međukonfesionalnih sukoba, izazvalo takav

kaos u Makedoniji, da zaraćene strane zatraže ostanak armije kao miritelja, izolatora sukoba, tako koncipiran orijentacioni plan, mogao bi poslužiti i toj svrsi.

Kad je riječ o izazivanju međunacionalnih sukoba u tabelarnom krokiu, pošli smo od potrebe i mogućnosti izazivati makedonsko - albansku konfrontaciju, makedonsko - srpsku, te makedonsko - grčku i makedonsko - bugarsku.

Na konfesionalnom planu, osnovno polazište bilo je izazvati sukob muslimana i pravoslavaca, te muslimana i katolika.

Za takove potrebe, dakle, potrebe izazivanja takovih sukoba planirano je, plasiranje različitih dezinformacija, pisanjem i razbacivanjem letaka, npr. letaka sa velikomakedonskim porukama, koje bi "slučajno", kao zabunom, trebale pasti na područje Grčke ili npr., u ime nekakvog srpskog odbora, udruženje ili sl., proglasiti SAO Makedoniju, sa propagandnim klišeima ofenzivno planiranim, ili protualbanske sadržaje, također, fundamentalističko - makedonskog sadržaja raspačavati na sjeveru - zapadu, gdje je većinsko albansko stanovništvo, najaviti povredu zračnog prostora iz Bugarske u pravcu Skopja, te bacati bugarske zastavice iz aviona nakon toga, ili zaustavljati grčke kamione u uniformama makedonske policije sa grubostima. Ovako izazivane tenzije i sukobe, kroz sinhroniziranu sivu propagandu, potkrijepiti još sa sitnim psihološkim diverzijama, aktiviranjem eksploziva manjeg obima, na mjestima okupljanja Srba i Ablanaca.

Između ostalog, i izrežirati paljenje makedonske zastave od navodne albanske grupe, ispred Prohora Pčinskog, a da to poprate snimatelji stranih TV stanica.

Operacionalizaciju na terenu realizirale bi specijalne jedinice i organi bezbednosti JNA.

Ovakav orijentacioni plan, tj. tabelarni kroki, ja sam predao svim članovima Savjeta. Plan je odbačen, ali su iz njega prihvaćene akcije, neki letak, te zahvat sa štampanjem i bacanjem bugarskih zastavica.

U dosadašnjem iskazu, pokušao sam rekonstruirati svoje aktivnosti u "OPERI" i vezano uz Odelenje bezbednosti RV-a, u intervalu rujan 1991. ožujak 1992.g.
Unutar tog vremenskog intervala, sredinom listopada 1991.g., a napose u prvoj polovici prosinca 1991.g., za naš rad i život u Odelenju bezbednosti, desili su se događaji koji su bitni za ukupni rad Odelenja, odnosno KOG-a.
Naime, u listopadu 1991.g., u Zagrebu, u ruke ZNG-a, a potom službi sigurnosti RH, najprvo su pale prostorije II detašmana KOG-a RV i PVO, Maksimirska 63, a potom je u Zagrebu pohapšena mreža, agentura, koju su na vezi držali neki od oficira iz II detašmana KOG-a RV i PVO. Ova dešavanja unijela su, što je normalno, dodatne tenzije nesigurnosti i druge elemente u naša ponašanja u Beogradu pri Odelenju, odnosno KOG-u RV i PVO.
Stoga bih ja pokušao u daljnjem iskazu akcent staviti na taj segment, pad prostorija RV i PVO u Zagrebu i na ponašanja svih nas, a napose pojedinaca iz II detašmana KOG-a, jer je u stvari pala njihova agentura u Zagrebu.

Prve vijesti o padu prostorija II detašmana u Maksimirskoj u Zagrebu, u Odelenje bezbednosti u Beogradu, Rakočeviću su javili telefonom, koliko se sjećam, Martić i Sabolović. Znadem, da su u Beogradu pratili i analizirali sve snimke koje su doticale pad prostorija II detašmana u Maksimirskoj. Odakle su se Sabolović i Martić javili telefonom i što su sve u svezi pada prostorija kazali, u tom prvom raportu, nije mi poznato.
Kasnije, saznao sam, kako su pale prostorije II detašmana KOG-a Odelenja RV i PVO u Zagrebu.
Naime, tu treba podvući činjenicu, da su neki djelatnici II detašmana KOG-a RV i PVO, bili već dispenzirani u Bihać, i to Knežević, Slavulj, i Juran. Od pripadnika II detašmana KOG-a RV i PVO u Zagrebu, u vrijeme pada prostorija, bili Ivan Sabolović, Mirko Martić i Balent, naravno i dokumentalistika iz rada II detašmana KOG-a RV i PVO.

Nakon prvih vijesti o padu prostorija detašmana, oficire koji su ostali, zasigurno, očekivalo se s nestrpljenjem i neizvjesnošću u Beogradu.
Nakon 15-tak dana, nakon pada detašmana, u Beogradu se pojavio osobno Ivan Sabolović.
Po dolasku, on je bio u obvezi, na zahtjev Rakočevića da prezentira sve podatke koje zna, u pismenoj formi, o padu II detašmana u Zagrebu, a napose o sudbini dokumenata iz detašmana, te o suradnicima.
Ja nisam vidio taj pisani iskaz Sabolovića, no, po prostorijama kao kuloarske priče, bilo je prisutno, da je Sabolović ustvrdio kako su prije pada uništeni svi dokumenti koji bi mogli kompromitirati bilo koga kao suradnika, da su uništene diskete i drugo. On sam iznio je verziju svog izvlačenja iz Zagreba, koja u najkraćem izgleda:
Po padu detašmana, nakon što je javio u Beograd, izvjesno vrijeme sakrio se kod suradnice "Bezimene" - Ljubice Tintor, potom ga je iz stana "Bezimene" prebacio Jadrijević - suradnik "S-1", kod nekog rođaka, gdje se skrivao i komunicirao sa "Bezimenom", da bi se preko Samobora izvukao u Sloveniju i dospio u Beograd.
Sabolovićev iskaz bio je neubjedljiv za pripadnike KOG-a, a napose radi činjenice, što je najveći dio krivnje za eventualnu mogućnost kompromitacije mreže II detašmana, svaljivao na p.puk. Mirka Martića, insinuirajući mu da nije pravilno rukovao s dokumentalistikom u II detašmanu KOG-a u Zagrebu, pa do insinuacija da je vezan na puk. Imru Agotića, do indikacija da surađuje s hrvatskom stranom.
Ovo Sabolović nije decidirano iznosio, a niti je koliko ja znam, formalno kroz pismeni iskaz u vezi sa Martićem to tako iznio, već je više u kuloarima, takove insinuacije propuštao.
Poslije Sabolovića, u Odelenje bezbednosti, preko Bihaća, sa znatnim zakašnjenjem, krajem listopada došao je p.puk. Mirko Martić. Ističem, da je Martić bio načelnik II detašmana

KOG-a u Zagrebu, formalno najodgovornija osoba za rad II detašmana KOG-a RV i PVO.
Martić je također, morao podnijeti pismeni iskaz o padu prostorija II detašmana, a napose prosudbu o ugroženosti mreže, odnosno stanja dokumentalistike unutar II detašmana. Ja osobno, također, nisam vidio taj iskaz napisan, no iz razgovora sa oficirima KOG-a i Rakočevićem, mogu iznijeti neke činjenice iz Martićevog izvještaja, a i u svezi s tim izvještajem prisutnih kalkulacija i pogovaranja unutar KOG-a.
Naime, u izvješću, Martić je kazao da je nakon pada prostorija II detašmana, prvo izvjestio Beograd, Odelenje, o događaju, te da se više nije pojavljivao u prostorijama KOG-a, niti u svom stanu.
Za prvo vrijeme smjestio se u stanu suradnice, koja je stanovala u kući Praljak Slobodana u Zagrebu. Odnos te suradnice sa Praljkom, ja ne znam, no tu su bile prisutne kalkulacije, da je ta suradnica Martića, bliska sa Praljkom. Informacije te suradnice Martiću, nisam vidio, te ne znam kvalitet podataka što ih je ta suradnica prezentirala Martiću. No, nedvojbeno je, da je to bila registrirana suradnica, da je puk. Martić s njom održavao kontakte u službenom stanu II detašmana, da je s njom imao i seksualne odnose.
Ističem i to, da su za tu suradnicu kao izvor Martićevih podataka, znali u potpunosti i Knežević i Sabolović iz II detašmana KOG-a RV i PVO. Oni su joj znali i potpuni identitet. Znali su i da stanuje kod Slobodana Praljka. U vezi s odnosom ove suradnice s Praljkom, meni nije ništa šire poznato, osim insinuacija pojedinaca, da je to i Praljkova emotivna veza.
O toj suradnici znam, da je medicinska sestra po profesiji. U izvještaju o izvlačenju iz Zagreba, Martić je napisao da je jedno vrijeme bio skriven kod te suradnice u stanu, da ga ta suradnica prebacila u Vojnu bolnicu Zagreb, gdje je ostao legendiran kao bolesnik, da je za to znao Piacun, organ

bezbednosti u Vojnoj bolnici. Iz Vojne bolnice uz pomoć ove suradnice prebacio se kolima hitne pomoći do Komande V vojne oblasti. Tu je bio pod lažnim identitetom. Od tuda je otišao iz Zagreba i došao u Bihać.
Te činjenice što ih je Martić iznio dolaskom u Bihać, odnosno u Odelenje bezbednosti u Zemun, rezultirale su sa niz dilema, pa čak i sumnju o Martićevoj lojalnosti RV i PVO-u, odnosno JNA.
Tome su znatno pripomogli Ivan Sabolović i Čedomir Knežević, koji su s više kritičkih opaska, uz insinuacije, stavljali pod lupu neke od navoda Martića o putu i izvlačenju iz Zagreba.
Tako su npr., napose Knežević, insinuantno, u to vrijeme untar Odelenja bezbednosti, plasirali tezu o Martićevoj bliskosti s Imrom Agotićem, kada je Agotić u siječnju 1991.g., udaljen iz službe, a Martić je nastavio s njim, navodno, prisne kontakte.
Također, pod insinuantnu lupu i dubiozne digresije stavljali su i odnos Martića sa suradnicom, koja je stanovala kod Slobodana Praljka, a napose, da se po padu II detašmana skrivao u stanu te suradnice.
To su bile u to vrijeme, dakle listopad i studeni 1991.g., vrlo žive međusobne igre pojedinaca iz Odelenja bezbednosti RV-a u Beogradu, a što je sve stvorilo vrlo nepovjerljiv odnos svih oficira bezbjednosti prema Martiću, pa čak do pretnji fizičkom likvidacijom Martića, radi sumnji da je u vezi sa službama sigurnosti RH.

Nakon dolaska puk. Martića i p.puk. Sabolovića u Beograd, u KOG Odelenja, koji su, kao što sam iznio, u svojim pismenim raportima obrazložili pad prostorija II detašmana u Maksimirskoj ulici u Zagrebu, počela su međusobna sumnjičenja, a napose prema Martiću, da je on maltene znao za pripreme napada na Komandu. Naime, Balent, kapetan, koji je u trenutku napada na Komandu bio jedini od starješina, je iznio po prilici sljedeće: Da je puk. Martić neposredno, oko

sat vremena prije napada na Komandu bio u prostorijama KOG-a sa Rakarićem, te da su zajedno izašli, a Martić je pri tome zaključavao kasu sa dokumentima i disketama. Inače, Rakariću je prethodno bilo zabranjeno da dolazi u prostorije II detašmana KOG-a i sad se pojavio i izveo Martića van. kap. Balent je, također, iznio, da je pokušao uništiti dokumente i diskete u II detašmanu KOG-a, ali nije uspio, jer je kasa bila zaključana, a ključevi su bili kod puk. Martića.
Ovakvim sumnjama na Martića bitno je doprinjeo i Čedomir Knežević, koji se u to vrijeme nalazio u Bihaću, te je u dolascima u Beograd, a i svi njegovi ljudi; Juran, Slavulj, koji su isto bili u Bihaću, iznosili su detalje koji su sumnjićili Martića. Također, i p.puk. Ivan Sabolović, s detaljima znao je potkrepljivati takve sumnje u međusobnim razgovorima oficira.

U daljnjem tijeku iskaza, na izvjestan način bih detaljizirao meni poznata saznanja i činjenice, vezane uz tzv. grupu "Labrador" i to od trenutka mog odlaska u Beograd, sa akcentima na dešavanja i aktivnosti u Odelenju bezbednosti, nakon što je u Hrvatskoj uhapšena ta grupa, te razmjena grupe "Labrador" i saznanja o kasnijim aktivnostima pojedinaca iz grupe "Labrador", kada su došli u Beograd.

U tom setu činjenica koje iznosim, podvlačim sljedeće detalje:
Nakon što je grupa "Labrador" uhapšena u Zagrebu, znam da je pukovniku Ćuku, načelniku KOG-a Odelenja bezbednosti u Beogradu, dolazila Vera Nikolić, supruga Časić Paje, koji je kao špijun uhapšen u RH. Ona je sa dosta emotivnih naboja Ćuku, a potom i puk. Rakočeviću iznosila potrebu da služba sigurnosti JNA nešto učini u cilju oslobođenja Časića iz hrvatskog zatvora. Tako je iznijela i ideju da ona, bivša državna rekorderka i reprezentativka okupi sportsku elitu u Beogradu, koja bi išla prosvjedom, izravno protiv ponašanja

hrvatske vlasti i osudila RH. Ova ideja je bila jedno vrijeme prisutna među oficirima sigurnosti, no nije realizirana. Isto tako, izvjestila je Ćuka i Rakočevića, da je iz Beograda putovala na kontakt u Austriju sa odvjetnikom, koji brani Časića u istražnom postupku u Zagrebu.
Moram istaći i to, da je puk. Rakočević izražavao sumnju u Veru Nikolić, a napose radi toga, što je predlagala, da ide u Zagreb, dok joj se suprug nalazi u Istražnom zatvoru.

Sredinom studenog 1991.g., iz SSNO-a, postupno prisutni su sve veći pritisci, da se na listu razmjene sa RH stavi gen. Aksentijević, odnosno, da se inzistira prema hrvatskoj strani, da se gen. Aksentijević razmijeni. Tu akciju u Upravi bezbednosti SSNO-a vodio je gen. Aco Vasiljević, koji je bio i osnovni koordinator, napose u ovoj razmjeni. On je zatražio od puk. Rakočevića spisak za razmjenu RV-a i to mu je dato. Sjećam se, da su isto tako, bili pritisci da se na listu za razmjenu stavi, a napose, da se razmijeni pilot Stojčinović, koji je bio negdje otet ili uhapšen u okolini Mostara.
Do razmjene, koliko se sjećam, došlo je u prvoj polovini prosinca 1991.g. Mi smo bili obavješteni o danu razmjene, te sam ispred "OPERE", ja bio na aerodromu Batajnica, kada je iz Zagreba sletio vojni avion sa razmijenjenom grupom. Mjere osiguranja na aerodromu bile su naglašene, svim novinarima je bio zabranjen pristup pisti i krugu aerodroma, a ispražnjeni su sa tog dijela aerodroma i svi civili, koji su se kretali po aerodromu.
Po dolasku grupe "Labrador", svi su smješteni u restoranski dio - kantinu za pilote, gdje su dobili obrok. Posebni tretman imao je pilot Stojčinović, koji je odmah s aerodroma upućen na VMI na ljekarski pregled, a mi smo ga pratili radi snimanja. S njim sam ja napravio, nakon liječničkog pregleda, i intervju, a također, izjave su dali i liječnici koji su ga pregledali. Osnovna poruka tako snimljenog

materijala bila je, da je Stojčinović, po lišenju slobode bio podvrgnut torturama i mučenju, te da ukupni odnos hrvatske vlasti u odnosu na njega, nije bio korektan. Ovaj materijal dat je ispred "OPERE" studiju NTB - Beograd.
Razmijenjena grupa "Labrador", sa aerodroma, dobila je to popodne slobodno, s obvezom da se drugi dan s njima nastave razgovori u Odelenju RV i PVO u Komandi.
To veće, svi ovi iz "Labradora" bili su u jednom restoranu u Zemunu u hotelu "Park", gdje su konzumirali veće količine alkohola i u noći su bili smješteni na spavanje u prostorije Komande.
Drugi dan, sa svima početi su razgovori, s time, da je na svakog od razmijenjenih dat po jedan oficir. U tom poslu, dakle, raščušćavanja sa razmijenjenima, ja nisam učestvovao. Tu moram istaći i sljedeće.
U pripremi oficira koji su obavljali razgovore, a i u nekoliko manjih razgovora, puk. Rakočević Slobodan iznio je ocjenu, da su sigurno svi koji su razmijenjeni, vrbovani po hrvatskoj službi sigurnosti, te tražio da se pažljivo s njima razgovara i pred njima razgovara, kako se ne bi odale nekakve tajne, a napose ne potencijalno zavrbovanom pojedincu unutar grupe.
Ja znam, da su kao agenti II detašmana KOG-a, tom prigodom razmijenjeni: Traživuk Branko, Jadrijević Vladimir, Ožegović Srećko, Časić Pajo, Vasiljević Mile, izjvesni Reljić, i pomorac, mislim Mažibrada.
Također, govorilo se da su razmjenu odbili Šipoš i izvjesni Rajnović. Pri tome, i prije puk. Rakočević je iznio procjenu da će Šipoš sigurno odbiti razmjenu.
Dakle, osnovni zadatak u razgovorima oficira sigurnosti Odelenja bezbednosti, sa razmijenjenima, bio je, da se otkrije da li je, i tko je, od tih pojedinaca vrbovan po sustavu sigurnosti RH, da se prosudi, što je sve ugroženo, od ostalih suradnika, dokumenata, saznanja i dr., iz rada Odelenja bezbednosti, odnosno II detašmana KOG-a, jer na taj

način, po tvrdnji puk. Rakočevića, neophodno je čim prije lokalizirati slučaj.
Stoga su svi razmijenjeni, trebali po prilici odgovoriti i to pismeno, na detalje o: kontaktima i radu unutar 2-3 mjeseca prije hapšenja u RH, s kim je kontaktirano, koja su saznanja prezentirana i sl., način hapšenja, imena op.djelatnika koji su s njima vodili razgovore, a napose prosudbu s čime sve istraga barata, što je tko od njih pitan, s kakvim dokumentima istraga barata, tretman svakog ponaosob, da li je bilo maltretiranja, fizičkog iznuđivanja iskaza i sl. Također, su svi trebali iznijeti imena advokata uključenih u njihovu obranu, s prosudbom kakvi su.
Svi oficiri sigurnosti sačinili su, pored prismenih iskaza razmijenjenih, i službene zabilješke o razgovorima sa svojim zapažanjima. Sva ta dokumentacija data je puk. Rakočeviću, koji ju je dao u analitiku, a koja je trebala sačiniti analitičke zaključke, a napose kontradikcije u iskazima pojedinaca.
U posao i razgovore, i analitičkog sagledavanja materijala dobivenih kroz razgovore, uključen je Platiša Slobodan.
Da to malo detaljiziram.
Naime, Platiša je nakon odlaska iz Zagreba, sa bihaćkog aerodroma otišao u Liku. U prosincu, prije razmjene, dan ili dva, pozvan je iz Like, da se uključi u raščišćavanje vezano uz "Labrador", s obzirom da je osobno poznavao gotovo sve razmijenjene.
S obzirom, da je Platiša imao fotokopiju tih materijala, o raščišćavanju s razmijenjenima, on mi je i dao na uvid svakog od tih razgovora, zapisanog u službenim zabilješkama, no, opća procjena razloga pada grupe, što sam je ja stekao, a puk. Rakočević u par navrata potencirao, može se svesti na sljedeće: Aljkav odnos p.puk. Sabolovića i puk. Martića prema agenturi, npr., suradnici su se međusobno znali, neprofesionalan odnos prema pojedinim suradnicima, prijateljstva itd., agenturna mreža nije blagovremeno obavještena o mogućnosti da bude provaljena, tj. pohapšena,

unatoč nalogu iz svibnja 1991.g., nije u potpunosti, protivno naređenju, uništena dokumentacija o agenturnoj mreži, te su to bi bitni razlozi radi kojih je grupa - agentura II detašmana KOG-a RV i PVO provaljena i pohapšena.
Ovo je načelni osvrt, no, ja sam kasnije i u kontaktima s oficirima koji su razgovarali, a i s nekima od razmijenjenih čuo detalje vezane uz rad i pad tzv. grupe "Labrador". Tako je npr., Mile Vasiljevski, odmah u razgovoru s oficirima sigurnosti iz Odelenja, iznio, da je prije nego što je razmijenjen vrbovan po pripadniku službe sigurnosti RH. Pri tome, odmah je dao prpirić s tel.brojem koji mu je prilikom vrbovanja dat za kontakt.
Jedan od razmijenjenih, imena se ne sjećam, iznio je da su mu pripadnici MUP-a RH, prilikom pretrage prostorija, u garaži pronašli izvjesnu količinu eksploziva i druge eksplozivne opreme.
Svi su u principu iznijeli imena op.djelatnika koji su s njima vodili informativne razgovore u pritvoru. Posebno, podučen je bio izvjesni Sotirović. Ovdje bih detaljizirao. Kasnije u jednom od razgovora s p.puk. Ivanom Sabolovićem, Sabolović je ustvrdio da je sa Sotirovićem postojao izvjesni kontakt. Sadržaje tih kontakata ne znam. Također, p.puk. Sabolović je rekao, da je kontakt prekinut.
U vezi sa Sotirovićem, još jedan detalj. Pukovnik Rakočević i p.puk. Sabolović, komentirajući činjenicu, da je sa razmijenjenima u pritvoru razgovore vodio Sotirović, puk. Rakočević je iznio, po prilici, svoju omiljenu poštapalicu "čudan ti je život, kad sami sebe saslušavamo".
U vezi sa postupanjem sa uhapšenima, pomorac, mislim da je Mažibrada, iznio je, da je bio tokom istražnog pritvora fizički maltretiran, da su mu cigaretom pržili testise i na druge grube načine fizički ga maltretirali.
Pojedinci su također iznosili, da su u zatvoru bili psihički maltretirani, puštanjem nekakvih pjesama, bukom u čelijama i sl.

Traživuk je, međutim, iznio, da je postupak bio korektan u granicama ZKP-a. Ovo je, prema Traživuku, izazvalo dozu podozrenja, kako može biti korektan postupak prema špijunima.

U vezi sa razmijenjenima, kasnije, znam sljedeće:
Tijekom siječnja 1992.g., svi su bili prebačeni u Banja Luku u nakakav hotel na odmor.
Časić Pajo, neposredno nakon toga, otputovao je k supruzi Veri Nikolić u Čupriju. O Časiću, kasnije sam čuo, tijekom 1992.g., da se htio zaposliti u SDB-u MUP-a Srbije, te da je imao kontakte sa Karan Ljubanom, koji ga je na izvjestan način držao na vezi.
Na osnovu nekih detalja iz istražnog procesa prema meni, tijekom studenog - prosinca 1992.g., vidio sam da su svi razmijenjeni po dolasku u Beograd, a napose kad su boravili na odmoru u Banja Luci, bili praćeni od strane SDB-a MUP-a Srbije i SDB-a Republike Srpske.
Vasiljevski je zatražio da otputuje u Makedoniju, što je i učinio, kasnije ne znam dalje.
S Traživukom, ja sam razgovarao u siječnju 1992.g., Naime, od svih razmijenjenih, po ocjeni puk. Rakočevića, jedino je Traživuk vrijedan pažnje, te mu je ponuđeno da ide raditi u Odelenje bezbednosti RV i PVO, da se aktivira, što je on odbio. Potom, ponuđeno mu je da pređe raditi u "OPERU", kao kvalitetan operativni analitičar. Toga radi, Malobabić je doveo Traživuka u prostorije "OPERE", gdje sam ga je i upoznao. Obavijestio sam kratko Traživuka čime se "OPERA" bavi, ponudivši mu da tu radi. Traživuk se nečkao, kazavši, da je u nekakvim razgovorima s SDB SSUP-a, te da ima namjeru za trajnije riješiti i svoje egzistencijalne probleme, trajnim zaposlenjem, jer mu je familija još uvijek u Zagrebu, preblem stana itd.
Traživuk je odavao dosta razočaranog čovjeka, pomalo zbunjenog.

Tijekom 1992.g., u siječnju, kad sam boravio u Bihaću, tamo sam u tzv. "Lovačkoj kući" zatekao pored inih, Jadrijevića i Traživuka. Tamo je bio i Čedomir Knežević i Malobabić, Traživuk se isti dan vratio iz Bihaća u Beograd.
Ivan Sabolović je nastavio kontakte s Traživukom u Beogradu, tako da mi je neke detalje u vezi s Traživukom, ispričao i p.puk. Sabolović. Na primjer, da se bavi prodajom pljeskavica, te da je, koliko sam shvatio Sabolovića, Traživuk ostvario kontakte sa Arkanom, boraveći u Čumićevom Sokaćetu, gdje je Arkan u tom dijelu Beograda, potpuni gazda, vlasnik "Sokaćeta".
Znam da je Traživuk bio u kontaktu s Vanjom Bulićem, novinarom, pomoćnik glavnog i odgovornog urednika "Duge", te dao više intervjua "Dugi", pretpostavljam da je to bilo u režiji Vanje Bulića.

Negdje u veljači 1992.g., Ožegović Srećka sreo sam u Banja Luci, detaširanog u ispostavu Odelenja u Banja Luci.
Naime, dolaskom u Banja Luku, gdje sam se sreo s Malobabićem, otišli smo u detašman Odelenja, koji je bio smješten u prostorijama poduzeća "Zrak". Tu sam zatekao i Milu Klipa, isto pripadnika Odelenja detašmana, a mislim da je u rad detašmana bio uključen i Vladimir Jadrijević. Prigodom tog boravka i kontakta s Malobabićem, on je ispričao, da je uspio promijeniti stan u Zagrebu za Banja Luku, da mu je tu pomogao Ivo Družić. Od Klipa Mile zatražio je, prilikom boravka u prostorijama detašmana, da ode u njegovo rodno selu Katinovac i da nešto izvrši.
Pri tome, spominjao je i Crevar Radu, da Klipa i njega kontaktira.
Tom prigodom, Klipa i Malobabić, a mislim da je u to bio uključen i Ožegović, te policajac iz Zagreba, Martinović, koji se dobro etablirao u banjalučki sustav sigurnosti i biznis, razgovarali su nešto oko transfera osobnih automobila, i to prebacivanja automobila iz kvote "ratnog

plijena", s područja Krajine i Bosne, vojnim registarskim tablicama, prema Beogradu, odnosno Srbiji.

Već sam istakao, da je Platiša Slobodan došao u Beograd dva dana prije razmjene tzv. grupe "Labrador", te da mi je on u stvari omogućio uvid u dokumente vezane uz raščišćavanje s razmijenjenim agentima.
Platiša je bio angažiran kao organ bezbednosti u Lici. Dolaskom u Beograd, uistinu, dosta nepovoljno iznosio je utiske o boravku u Lici, ističući da je to sve četništvo, laž, prevara itd. Ja sam mu ponudio da pređe na rad u "OPERU", a što smo i dogovorili, da bi i za njega bilo povoljnije, da se riješi toga, i da dođe u Beograd.
S obzirom da se posao u "OPERI" već razmahao, da smo bili u kontaktu s nizom novinara, da su u "OPERU" dolazili i strani novinari, te da nas je kroz novine počeo nagrizati Svjetski srpski kongres i to činjenicama iz našeg rada, koje su bile točne, kao problem postavio mi se pitanje, kontraobavještajne zaštite rada "OPERE". Stoga sam dogovorio s Platišom, da se on prihvati toga posla, a ja ću to pokušati regulirati sa puk. Rakočevićem. Ja sam uistinu i razgovarao s puk. Rakočevićem, predloživši mu da se u "OPERU" uključi Platiša Slobodan, na poslove kontraobavještajne zaštite "OPERE".
Pukovnik Rakočević se s time složio, te je sredinom prosinca 1991.g., Platiša počeo raditi na poslovima kontraobavještajne zaštite "OPERE". Međutim, Platiša nije baš bio vićan kancelarijskom poslu, više ga je interesirao biznis, te je sredinom siječnja 1992.g., zatražio 20 dana slobodnog da regulira svoje probleme. U tom intervalu sredio je probleme i otputovao je u Banja Luku.

Međutim, moram detaljizirati jedan bitni detalj vezan uz Platišu, odnosno rad Platiše na rekonstrukciji razmijenjenih pojedinaca iz grupe "Labrador".

Naime, nakon kraćeg vremena, po razmijeni grupe "Labrador", u Beograd je doputovao Studen Miroslav. O Studenu znam od ranije, da je bio djelatnik SDS-a Centar Zagreb, da je zajedno s Platišom tijekom 1990.g., u Zagrebu osnovao firmu, koja je imala sjedište u Studenovoj privatnoj kući.
Inače, Studena ne poznajem osobno, već ono što sam kazao o Studenu, od ranije sam čuo pretežito od Platiše ili drugih ljudi.
Kada je Studen došao, u prosincu 1991.g., u Beograd, došao je iz Njemačke. Najednom se pojavio u KOG-u Odelenja bezbednosti. S njim je razgovor, po naređenju puk. Rakočevića, obavio Platiša Slobodan. Ja sadržaj razgovora u potpunosti ne znam, a niti mi ga je Platiša ispričao. Međutim, iz sudskih spisa, tijekom 1992.g., iz zabilješki o razgovorima što su ih vodili pripadnici Odelenja bezbednosti, u fazi pretkrivičnog postupka, sa nizom oficira sigurnosti, vezano uz Studena, saznao sam i znam sljedeće:
Da je kao operativac SDS-a MUP-a RH, imao na vezi suradnika "Sinišu", a to je bio neki suradnik visokopozicioniran u "Hezbo-a-llahu". U vezi sa "Sinišom" istićem, da su organi sigurnosti imali podatke od "Siniše", da je "Siniša" bio uključen u nabavku oružja za RH, te da je u više navrata boravio u Zagrebu i Njemačkoj, iz čega ja zaključujem, da je bio na vezi vojnoj službi. Isto tako, suradnica "Doxa", a koja je bila visokopozicionirana u HDZ-u, tijekom 1990.g., i kasnije, bila je izvor podataka vojnoj službi sigurnosti, a "Doxu" su razmijenjeni pripadnici grupe "Labrador" vezivali uz Studena, iz čega opet zaključujem, da je Studen i "Doxu" predao na vezu vojnoj službi sigurnosti.
Također, u tim spisima spominjao se g. Šarinić Hrvoje, kao osoba u kontaktima sa Studenom, a koji je o Studenu imao dobro mišljenje. Ja ne mogu sa sigurnošću kazati, koji je od oficira službe sigurnosti RV-a, držao na vezi "Doxu" ili "Sinišu", no zasigurno je to bio netko iz II detašmana KOG-a RV i PVO. Mislim, da je to najprije bio kap. Čedomir Knežević. Ovo zaključujem iz činjenice, što je kap. Knežević

uistinu bio prisno vezan s Platišom, a Platiša i Studen opet su imali zajedničku firmu.

Iz ovog vremenskog intervala, rujan 1991.g. - veljača 1992.g., izdvojio bih još jedan započeti aranžman i angažman.
Naime, više Malobabić nego ja, bio je u kontaktima sa Sektorom vojne proizvodnje SSNO-a, te se tu javila ideja o mogućnosti plasmana oružja iz vojne proizvodnje JNA prema inozemstvu.
Ja sam u to vrijeme kontinuirano kontaktirao Henka u Holandiju. U tim kontaktima Henk je kazao, da njegov poslovni partner, imena se ne sjećam, bio sam kod njega u vrijeme boravka u kolovozu ili svibnju 1991.g., može plasirati oružje u inozemstvo, da se on bavi transportom oružja, te da je nekakve plasmane oružja vršio i prema RH u to vrijeme. Takvo propitkivanje Henka, o mogućnostima tog njegovog poslovnog partnera, činio sam tijekom listopada i studenog 1991.g. Takvo propitkivanje činilo je izvjesnim, da možemo posredstvom tog kanala, ubaciti se u plasman oružja JNA u inozemstvo. S tom idejom, upoznao sam i puk. Rakočevića, koji se složio, te naredio puk. Ćuku da Malobabića i mene upozna - spoji u Sektoru vojne proizvodne SSNO-a, s jednim pukovnikom, koji je radio na tim poslovima prodaje oružja JNA u inozemstvo. Malobabić je u tome bio verzivaniji, jer je sa Sektorom vojne proizvodnje bio u tješnijem odnosu, posredstvom pojedinaca iz PKJ.
Dakle, na naredbu puk. Rakočevića, puk. Ćuk je mene i Malobabića odveo tom pukovniku, da pokušamo ispitati mogućnosti kondicije za izvoz oružja posredstvom Henkovog poslovnog partnera iz Holandije. Kad smo došli u Sektor vojne proizvodnje SSNO-a, taj pukovnik nam je vrlo uslužno i susretljivo razložio, da je to moguće, da JNA ima veliku proizvodnju i da može iz zaliha ili proizvodnje, izdvojiti za prodaju prema inozemstvu, sve vrste pješadijskog oružja i municije, nakakvih protuoklopnih raketa, te druge vojne

opreme. Za to nam je dao i snop ukusno izrađenih prospekata na engleskom jeziku, što sve mogu ponuditi od oružja iz izvoz.
Tijekom tog razgovora, pukovnik je pored ostalog, naveo, da oružje izvoze posredstvom "Genexa", na što je Malobabić primjetio da ih na maržama "Genex" naprosto pljačka. Pukovnik je odgovorio da su to normalne marže, uz dodatak Malobabića, da dio tih marži ide za posebne namjene, na osnovu čega sam ja zaključio, da je Malobabić dobro upućen u taj posao, a ističem i to, da se Malobabić s tim pukovnikom od ranije poznaje i bili su dobri znanci.
Od pukovnika smo dobili te prospekte, kažem kvalitetan materijal, što sam poslao Henku da on upozna svog poslovnog partnera, te da bi krenuli dalje u realizaciji tog posla. Čak smo se i dogovorili sljedeće: Da Henk sa službenikom ili pomoćnikom tog poslovnog partnera krajem prosinca dođe u Laibnitz, a iz Beograda doći ćemo ja i Malobabić. To smo perfektuirali na dan, kako bi se zasigurno našli u Laibnitzu. Ovaj put, ja sam htio iskoristiti i za privatnu potrebu, da se susretnem sa ženom i djecom, a to isto isplanirao je i Malobabić. Dakle, da nam familija krajem prosinca dođe u Laibnitz, pa bi realizirali oba cilja.
Zamolio sam Henka, da organizira prebacivanje moje familije u Laibnitz. To isto učinio je i Malobabić. Prije nego što smo krenuli na put, mislim 24.prosinca 1991.g., sjećam se po Badnjaku, razgovarali smo s puk. Rakočevićem, koji nam je trebao organizirati potrebne dokumente za izlazak iz Beograda. Također, ja sam razgovarao s gen. Mirčetićem. Mirčetić je znao o svrsi našega puta, dogovora oko prodaje oružja JNA, te me zamolio, dajući mi ceduljicu sa ispisanim tipovima, serijama raketa potrebnih RV-u, sa zahtjevom, da poslovnog partnera Henka, pitam, da li može nabaviti te tipove i naznačene količine tih raketa. Ako može, da je RV voljan to kupiti.
Neposredno prije nego što smo krenuli, javio se Henk, s obavješću da ne može doći, što smo mi prešutjeli puk.

Rakočeviću, i krenuli na put, da realiziramo barem kontakt sa familijama. Došli smo u Laibnitz, gdje su već bile naše familije. Iz Zagreba je moju familiju prebacio Katić Željko, a Malobabićeva familija je stigla autom.
Katić se odmah vratio u Zagreb, a ja sam s familijom ostao 3-4 dana u Laibnitzu i Grazu. Malobabić je sa svojom familijom, međutim, otišao u Maribor. Ovdje ističem činjenicu, da nam je puk. Rakočević u pripremi puta dao decidirani instruktaž, čak zabranu, da ne smijemo ulaziti u Sloveniju iz Austrije ni pod koju cijenu. Unatoč toga, pa i činjenice da sam ja Malobabića podsjetio na Rakočevićev instruktaž, Malobabić je otišao s familijom u Maribor, bio oko 3 dana. Sreli smo se ponovno pri kraju mjeseca u Laibnitzu. Po povratku iz Slovenije, rekao mi je, da je imao kontakt s nekim ljudima iz Istre, da li u Sloveniji ili je napravio izlet do Istre, ne znam, te da je kontaktirao neke ljude iz Slovenije.
Vratili smo se u Beograd na staru godinu, ili dan prije, te izvjestili puk. Rakočevića da nam kontakt nije uspio, jer Henk i njegov poslovni partner nisu došli.
Ja sam nastavio kontakte sa Henkom, a napose kad su se počeli razvijati poslovi "Opere - orijentis" i "Plitvice - orijentis". Ovi kontakti bili su mi potrebni radi držanja priključka s Henkom, pa smo čak predviđali mogućnost da firmu "Gilda" spojimo sa firmom "Grafi-line b.v.", kao neku mješovitu firmu. Toga radi, početkom ožujka 1992.g., u Beograd je došao Henk. Boravio je par dana. Ističem, da ovaj puta nismo spominjali varijantu i mogući posao oko izvoza oružja JNA, već druge poslove oko mogućnosti plasmana drveta, te eventualne poslove vezane uz eventualnu logistiku UNPROFOR-a. Henk je spavao u prostorijama "OPERE", družio se s nama u tih par dana i otputovao 06.03.1992.g., iz Beograda.

U daljnjem iskazu, ja bih pokušao iznijeti detalje koji su meni poznati, a koji su od 1991.g., napose, postupno, bivšu

JNA od jugoslavenske opcije pretakali u ultra-srpsku falangu, bitnog nositelja projekta velike Srbije, pa čak i sa klasično - četničkim metodama.
Do ovih saznanja, o tim činjenicama, dolazio sam pretežno u kontaktima s puk. Rakočevićem, Mirčetićem, djelomično Radovićem, te neposrednim opažanjem nekih činjenica, koje su bile evidentne u tom procesu.
Vremenski ova saznanja datiraju od 1991.g., a najveći dio njih u jednoj retrospektivi, prikupio sam, odnosno došao do njih, tijekom sudskog procesa protiv mene, puk. Rakočevića, gen. Vasiljevića i dr. Negdje ću iznijeti načelne opservacije, a gdje je god moguće, pokušat ću činjenice detaljizirati po nosiocima u određenim vremenskim intervalima.
Krenuo bih od sljedećeg.
Nakon što je gen. Tus napustio, penzioniranjem, RV i PVO, njegovo mjesto, bez prikrivenih ambicija, očekivao je gen. Stevanović Božidar, jer je on pored gen. Jurjevića, u tadašnjem RV-u imao najveći čin - obojica su bili generali - potpukovnici.
Međutim, na mjesto gen. Tusa biva imenovan gen. - p.puk. Jurjević Zvonko i to na radost, ali i uz podršku generala jugoslavenske orijentacije, napose Mirčetića, Radovića, Rokočevića i uz blagoslov gen. Kadijevića.
Toga radi, unutar RV-a počinje ne podzemni, već bih rekao otvoreni raskol, jer je gen. Stevanović bio komandant beogradskog VAK-a, te počinje favorizirati u dogovoru sa srpskom politikom, velikosrpski - četnički kadar unutar svojih jedinica. Čak štoviše, gen. Stevanović i otvoreno ulazi u suradnju sa Šešeljem i srpskim radikalima, npr. smotru svojih paravojnih jedinica, po odobrenju gen. Stevanovića, Šešelj je izvršio na prostorima aerodroma, gdje bazira beogradski VAK. U jedinice VAK-a, a napose u 252.eskadrilu, koja bazira u Beogradu, na Batajnici, dolaze visoki dužnosnici SPC-a, Anfilatije Radović, Atanasije Jeftić i Irinej Bulović, radikalna struktura unutar SPC-a, a

koja vuće porijeklo iz švabačko - voljevske eparhije, kolijevke radikalnog svetosavlja i četništva.
Te posjete, etnički očišćena 252.eskadrila sa zadovoljstvom prima, jer sve to se uklapa u velikosrpsko - četnički idejni koncept, a koji napose u toj udarnoj eskadrili, biva sve intenzivniji i manifestivniji.
Postupno, beogradski VAK zanemaruje jedinstvo komande RV-a, pa tako gradi vlastiti sistem vazdušnog osmatranja i javljanja, napose prema slavonskom ratištu, zanemarujući jedinstveni VOJIN. To sve, kao demonstracija, najprvo svoje idejnosti, a to je četništvo, ali i radi omalovažavanja Komande RV-a, a u stvari to je tiha pretpostavka za preuzimanje Komande nad RV-om.
Ovakovi procesi rezultiraju jednim sastankom užeg rukovodstva RV-a i Komande beogradskog VAK-a. Na sastanku bili su generali Jurjević, Radović, Mirčetić, te Rakočević. Fragmente sa tog sastanka pričao mi je gen. Radović. Na sastanku je gen. Stevanović decidirano gen. Jurjeviću kazao, po prilici: "U Hrvatskoj je rat, tamo se mi tučemo, kako da idemo s tobom kad si ti Hrvat, prema tome, ne mogu da ti vjerujem". Tu su pored ostalih, padale i konstatacije, da je cijela Komanda RV-a, Tusuvi puleni, ali da je stanje u borbenim jedinicama sasvim drugačije, da treba srušiti Komandu RV-a, pohapsiti je naprosto, i sl.
General Radović je ispričao i detalj, da je pokušao tijekom tog sastanka izaći i telefonirati. Međutim, vojni policajac mu je spriječio upotrebu telefona, vrativši ga u dvoranu, a pri tome, po riječima gen. Radovića, bilo je puno vojnih policajaca u predvorju, pa je sve mirisalo na vojni puč unutar RV-a.
Nakon takvog sastanka, da li u dogovoru sa gen. Jurjevićem ili ne, ali u dogovoru sa gen. Acom Vasiljevićem iz Uprave bezbednosti SSNO-a, puk. Rakočević, načelnik Odelenja, stavio je u obradu i gen. Stevanovića i još neke oficire iz beogradskog VAK-a. Ozvučena je prostorija gen. Stevanovića, stavljani su pod kontrolu telefoni. Međutim, u vrlo kratko

vrijeme, čim su ove mjere primjenjene, one su provaljene uz pomoć SDB-a Srbije. Značajnu ulogu u otkrivanju operativnih mjera, kontrolu i ozvučenja nad gen. Stevanovićem, koliko je meni puk. Rakočević kazao, imao je Božo Spasić, formalno radnik SDB-a SSUP-a, a u stvari ispružena ruka SDB-a Srbije, odnosno Mihajla Kertesa, koji je u to vrijeme obnašao nekakvu dužnost u SSUP-u.

Nakon tog kompromitiranja, što je izazvalo puno prašine, formirana je Komisija Uprave bezbednosti SSNO-a, koja je trebala utvrditi činjenice u vezi s ozvučenjem prostorija gen. Stevanovića i obrada nad oficirima beogradskog VAK-a. Komisija je utvrdila da su stvarno neka sredstva za ozvućenje postojala u Stevanovićevim prostorijama, te da su neki telefoni slušani. Međutim, uz pomoć gen. Vasiljevića, puk. Rakočević je dao obrazloženja, koja su unatoč provizornosti, zadovoljila formi, da otkloni od sebe kompromitaciju, iako su svi bili ubjeđeni, da je ozvučenje postojalo. Ovo je, na izvjestan način otvorilo do tada tihi front netrpeljivosti i gradnju daljnjih savezništva.

Naime, prema kazivanju puk. Rakočevića, usput da kežem, da je puk. Rakočević zasigurno ozvučio gen. Stevanovića, što mi je Rakočević sam kazao, kao osoba sličnih idejnih nazora, četništvo i velikosrbizam, uključuje se bivši oficir sigurnosti Bošković Nedjeljko, pukovnik, koji povezuje i na ilegalan način kontaktira sa nekim oficirima KOG-a, Odelenja bezbednosti RV-a, Karan Ljubanom, Džigurski Svetozarom, Mitrovićem, Đuričem, a koji u dogovoru sa Boškovićem iz unutra, unutar sustava sigurnosti visoko pozicionirani, ruše Komandu RV-a, odnosno priklanjaju se veliksrbijansko - svetosrpskim strujama unutar ukupne JNA. Tu dolazi do niza ilegalnih kontakata puk. Boškovića i ove grupe oficira i sve više Srba, odnosno RV biva falangom plana velike Srbije. Ovo su vidljivi procesi, kontakti i akteri unutar RV-a. Dakle, bitni akteri četnizacije RV-a, bili su gen. - p.puk. Stevanović, komandant beogradskog VAK-a, načelnik štaba, beogradskog VAK-a puk. Pavlović, kasnije general, te

252.eskadrila, 63.padobranska brigada iz Niša, i puk. Bošković, kasnije postaje generalom, reaktiviran iz penzije, postaje načelnik Odelenja bezbednosti RV-a, a kasnije i načelnik Uprave bezbednosti SSNO-a.
Paralelno s ovakvim načinom, četnizacijom RV-a, dešava se, a možda još i ranije započet, proces četnizacije ukupne bivše JNA, zasigurno u suradnji s Miloševićevim štabom.
Temeljni nositelji, na širem prostoru unutar JNA, bili su: gen. Domazetović, šef jedne od uprava unutar SSNO-a, vrlo moćan, četnik, zatim Vuk Obradović, koji je bio portparol, a zatim šef kabineta saveznog sekretara, potom gen. Gvero, s niz pobočnih veza u politici Srbije, kao npr. Vuk Obradović, spritus - moveus, sa nizom veza u parlamentu Srbije, vladi Srbije i dr. Domazetović prema krajinama, posredstvom Bore Mikelića, i niz drugih pobočnih veza prema novinarstvu - Lazanski, Mila Štula, Mićo Brajević iz "Večernjih novosti" (Lazanski, Brajević, Štula - sve agenti službi sigurnosti JNA).
Ova struktura i grupacija, postupno uvodi politiku u kasarne, sljedivši u stvari raniji pokušaj jugostoljičara do unutar kasarni zadrže SK - PZJ. Dakle, oni su samo iskoristili otvoren proces, kada su generali Mirković, Mamula, Vilić i još neki utemeljitelji SK - PZJ, htjeli tom doktrinom zadržati nekakvu jugoslavensku opciju u JNA. Tako otvorena vrata, ulaska politike u kasarne, u stvari iskorištava ova grupacija i dozvoljava, čak štoviše, formira, prisutnost i vezivanje JNA uz Šešeljeve radikale, Jovićevu "Srpsku narodnu obnovu", te drugih ultra - velikosrpskih grupacija. Iz vojnih kasarni, naoružavaju se različite paravojne formacije "Beli orlovi", "Crvene beretke" i dr., koje opet u režiji i pomoću JNA, idu na ratišta u RH, u pomoć krajinama i pomažu Srbima u BiH.
Razlog zašto politika, odnosno, štab Miloševića dozvoljava radikalima ulaz u ovakove simbioze i u JNA, jeste neophodnost građenja kopće prema Crnoj Gori, jer tamo ni Socijalistička partija Srbije, a ni slične orijentacije u

Crnoj Gori, nisu u mogućnosti zaustaviti crnogorski separatizam, već jedino radikalizam, odnosno četništvo, s osloncem na bjelošku tradiciju u Crnoj Gori, može tvrdo vezati Crnu Goru uz Srbiju.

Isto tako, davanjem domicilnosti udruženjima Srba iz RH u Srbiji, odnosno naoružavanjem Krajišnika i jakog generalskog krajiškog lobija u Beogradu, koji je u JNA bitan, biva neminovno da se srpski radikalizam, odnosno četništvo, ugrađuje u bivšu JNA. Na taj način, proces četnizacije JNA imao je upravo tako snažna uporišta i on se dešavao.

U svezi s generalskim krajiškim lobijem u Beogradu, ističem, da su tu značajni general Dane Ajduković, djelomice i Andrija Rašeta s priključcima prema novoimenovanim generalima, i vojskom tzv. RSK i RS.

Nositeljima ovakovih tendencija u JNA, zasigurno treba dodati i njihove sprege prema sustavu sigurnosti Srbije, gdje su slični procesi bili u toku, gdje je SDB Srbije i SSUP-a također doživjela slični proces transfencija u velikosrpsku provincijenciju, a nositelj je bio Mihajlo Kertes, te još neki kadar. Ovaj pak je segment strukture sigurnosti, uz sebe vezivao policijsku huntu u tzv. krajinama, a napose u Bosni.

Tko se suprotstavljao takvim tendencijama, otpadao je iz igre.

Ono što sam iznio, načelno - globalno, bitan je proces koji se u JNA dešavao napose koncem 1991.g., odnosno početkom 1992.g. Ova saznanja prikupio sam u razgovorima najviše s puk. Rakočevićem, gen. Mirčetićem, gen. Vasiljevićem i još nekim iz vojnih struktura.

Tu se sjećam nekih detalja, koji ilustrativno govore upravo o tako dešavanom procesu. Na primjer, Vuk Obradović je tijekom 1991.g., unutar SSNO-a oformio vaninstitucionalni način prikupljanja sigurnosnih podataka unutar JNA, ali i šire, unutar Srbije i bivše Jugoslavije, jedan paralelizam Uprave bezbednosti SSNO-a. Saznanja prikupljena tako, išla su isključivo na adrese odabranih pojedinaca. To je sve

trajalo tijekom 1991. i 1992.g. Vuk Obradović se vrlo bitno oslanjao na Šešelja, pa je i Šešelj bio konzumant takovih Obradovićevih informacija. Tu treba dodati, da je i Šešelj oformio unutar svoje stranke obavještajno-sigurnosnu službu, koja je bila vrlo tvrdo etabolirana u sustavu sigurnosti Srbije i Crne Gore. Ovakova obavještajna služba Šešelja, raspolagala je s nizom aktualnih podataka, djelomično čak kontrolirala neke policijske poslove, te nadopunjavala Obradovićeve informacije.

Opće je poznata stvar, da je npr. beogradski VAK, po naredbi gen. Stevanovića dao Šešeljevim radikalima i drugim stranačko - paravojnim formacija, usluge prijevoza helikopterima i avionima RV-a. To znam po kazivanju i puk. Rakočevića i drugih oficira iz Komande, da je tjedno u nekoliko, navrata za potrebe Šešeljevih četnika, letio helikopter, prebacivajući ljude i vojnu opremu na ratišta u RH i BiH.
Vrlo je indikativan i slučaj puk. Šljivančanina, koji je bio organ bezbednosti, unutar gardijske jedinice, a kasnije i komandant. Naime, tijekom borbi oko Vukovara, studeni 1991.g., kada je oklopna gardijska jedinica učestvovala u slamanju otpora Vukovara, tu je bitan bio Šljivančanin.
Međutim, Šljivančanin je nakon pada Vukovara, upao u trezor SDK, gdje su se nalazila u vrečama poslagana devizna sredstva. Meni je Aco Vasiljević pričao, da je Šljivančanin ta sredstva trebao predati Komisiji za ratni plijen Uprave bezbednosti SSNO-a. Međutim, on je sredstva uzeo, ali ih nije predao u Upravu bezbednosti SSNO, nije ih niti prisvojio. Prema gen. Vasiljeviću, sredstva su završila za finaciranje četničkih struktura unutar JNA, čak za osobne dohotke i plaćanje vikend četnika, ili druge namjene. U svakom slučaju, kad se postavilo pitanje osobne odgovornosti Šljivančanina, u Upravi bezbednosti SSNO-a, a i u Generalštabu, zataškala su se pitanja nastanka tog novca.

Uz favoriziranje Šešeljevih radikala i Jovićeve "Srpske narodne obnove", službe sigurnosti JNA, a i Odelenje bezbednosti RV i PVO, obrađivale su lidere oporbe, Đinđića, Vuka Draškovića, Mičunovića, i to u potpunosti i svim sredstvima.
Znam, da je npr. unutar Odelenja bezbednosti bilo kalkulacija, kako kompromitirati Mičunovića, te se izvuklo iz dokumentacije, da je Mičunović kao IB-ovac bio suđen na godinu dana zatvora, te je tu trebalo pronaći dokaz, da je tako malo suđen i malo izdržavao kaznu, radi toga, što je prihvatio suradnju UDB-e.
Također, kalkuliralo se, prema kazivanju puk. Rakočevića, kasnije i sa mogučnošću fizičke likvidacije Vuka Draškovića.

Direktno preuzimanje RV-a od velikosrpskih - četničkih struktura, započeto je smjenjivanjem gen. Jurjevića, jer tako tinjajući odnosi unutar ukupne JNA i u RV-u, direktno vodili su tome, a tražio se samo povod.
Za rušenje gen. Jurjevića, iskorišteno je rušenje helikoptera promatrača EZ-a, početkom siječnja 1992.g. Naime, nakon što su iznad RH oboreni helikopteri, Komanda RV-a imala je namjeru dati rutinsko saopćenje. Ja sam dobio zadaću, da na osnovu prisutnih nekih činjenica, sastavim tekst. Tekst je bio gotov ujutro, gen. Jurjević se s njim složio, prihvatio ga i Savjet. Osnovne teze u tom priopćenju bile su, da prostor nad Jugoslavijom kontrolira JNA, odnosno RV, te bilo kakovi nenajavljeni i neodobreni letovi, smatraju se povredom zračnog prostora, pa je tako RV postupala i u ovom slučaju.
Dakle, kroz priopćenje, trebalo je prihvatiti krivicu, ali i obrazložiti nesporazum, obostranom krivnjom. Međutim, iz SSNO-a, Vuk Obradović i Gvero, naredili su da RV ne može dati nikakvo saopćenje, jer će to učiniti SSNO. SSNO je odmah oformio neku komisiju, u koju je uključen i SUKL, te se to tako povlačilo tijekom cijelog dana. Cijelo vrijeme gen. Jurjević je bio u Komandi RV-a, i očekivalo se što će

biti, da bi oko 20,30 sati SSNO izdao saopćenje, da je smijenjen gen. Jurjević, radi rušenja helikoptera. General Jurjević je to saznao u Komandi RV-a. Takav postupak predamnom, to večer, puk. Rakočević prokomentirao je kao "četnički udar u RV-u".
S nestrpljenjem očekivalo se, tko će biti v.d., komandanta RV-a.
Drugi dan, za v.d., komandanta RV-a, Kadijevićevim naređenjem imenovan je gen. - p.puk. Mirčetić Živan.
Novoimenovanje je jedno od posljednjih Kadijevićevih kadrovskih rješenja, jer je nedugo potom i on smijenjen, tj. penzioniran.
Nedugo nakon toga, oko mjesec i pol, imenovan je gen. - p.puk. Božidar Stevanović za komandanta RV-a. Time je RV ušao u opće tokove četnizacije JNA.
Inače, kad je riječ o rušenju helikoptera EZ-a nad RH, meni je puk. Vučinović iz Komande RV-a, kazao da je rušenje helikoptera naredio gen. Pajić s bihaćkog aerodroma, jer su raspolagali informacijom, da se u helikopteru nalaze dva vrhovnika RH.

Opisani proces četnizacije bivše JNA, započet 1991.g., svoju krunu dobiva u prvoj polovini 1992.g.
Kao što sam iznio, meni poznate detalje, vezane uz velikosrpsku transformaciju unutar RV-a, na nižim nivoima, ona je isto tako temeljita, po svim elementima etničkog čišćenja, po, naravno, nacionalnim kriterijima. Da je to tako, iznosim podatak kojim je raspolagao puk. Rakočević i to npr. da je sa 01.01.1992.g., nacionalni sastav u RV-u, a napose letačkih i raketno borbenih postrojbi bio, 48% Srbi i Crnogorci, a ostalo pripadnici drugih naroda bivše SFRJ, da bi to sa 15.03.1992.g. izgledalo 95% Srbi i Crnogorci. Ovakav podatak govori o rapidnom čišćenju unutar 3 mjeseca, svih politički nepodobnih, odnosno, nacionalno nepodobnih, a takova čista provodi se samo unutar 3 mjeseca, kada kruni i četnizacija bivše JNA, na cjelokupnom jugoslavenskom planu.

Da je to tako, još jedan podatak: Započet proces velikosrpske transformacije JNA iz 1991.g., isto tako dobiva finale prvim masovnim penzioniranjem generalskog vrha početkom ožujka 1992.g., gdje su generali posredstvom medija, TV i sl., čuli da su penzionirani, i nastavak takve čistke u svibnju 1992.g., kada je u stvari proces u potpunosti završen i armija je postala isključivo velikosrpska falanga.

U daljnjem iskazu, prezentirao bih kronološki, sa neophodnim objašnjenima i detaljima, boravke u Istražnom zatvoru Vojnog suda u Beogradu, segmentima istražnih radnji, što su ih prema meni poduzimali organi sigurnosti RV i PVO.
Vremenski, to se dešavalo od početka ožujka 1992.g., pa do sredine siječnja 1993.g.
Naime, u tom intervalu bio sam u nekoliko navrata pritvaran, a i vodio se istražni postupak.
Odmah da istaknem, ja sam bio od organa sigurnosti bivše JNA i Vojnog suda, zahvaćen u sklopu represivnog obračuna sa drugim visokim oficirima JNA, Rakočevićem, Vasiljevićem, Radakovićem, Sabolovićem i dr., u sklopu etničkog čišćenja bivše JNA.
Naime, naši represivni progoni počinju točno u dan kada je gen. Stevanović preuzeo Komandu RV-a, 06.03.1992.g., a samim time smjenjen je i puk. Rakočević, s funkcije načelnika Odelenja, a na mjesto načlenika Odelenja bezbednosti, dolazi puk. Nedeljko Bošković, koji je bio u penziji, te reaktiviran, inače nositelj velikosrpskih - četničkih strujanja.
Dakle, tog dana, smjene u RV-u, u prostorijama "OPERE" izvršena je prva pretraga dokumenata, prostorija i izvršeno pečačenje, Malobabiću, meni i drugima zabranjen ulaz u prostorije. Detaljnije, to je izgledao ovako.
Dana 06.03.1992.g., po nalogu gen. Stevanovića u prostorije "OPERE", a u tom trenutku je bio prisutan i puk. Rakočević, upali su vojni policajci, te počeli navodni popis inventara.

U stvari, to je bila pretraga i pečačenje svih dokumenata i imovine. Pukovnik Rakočević je protestirao, ali bezuspješno, uz obavještavanje Uprave bezbednosti SSNO-a, da se vrši protupravni pretres u Komandi RV-a. No, to nije pomoglo. Malobabić i ja, nakon toga dobili smo zabranu ulaska u prostorije. Nakon toga, od 06.03.1992.g., u nekoliko navrata tražili smo razgovor sa puk. Nedeljkom Boškovićem, koji je preuzeo rukovođenje Odelenjem bezbednosti RV-a od Rakočevića, na bezobziran i omalovažavajući način. Bili smo primljeni kod puk. Boškovića, Malobabić i ja, nekoliko dana nakon izvršene pretrage.

Pukovnik Bošković je tom prigodom ispalio monolog, da smo mi špijuni, da je "OPERA" špijunsko leglo, te da se u njoj i kroz nju, priprema puč protiv Miloševića.

Odmah da iskomentiram ovaj dio iz monologa puk. Boškovića. Činjenica jeste, da smo u nevezanim razgovorima, uključujući tu i puk. Rakočevića, gen. Radovića, gen. Mirčetića i dr., znali iznjeti ocjene, da i RV kreće prema četništvu, a i ukupno okruženje i politika, postaju sve više četničke provincijencije u Beogradu, te je tu bilo i konstatacija, da treba Miloševića skinuti. Ovo je sigurno netko puk. Boškoviću i drugima, prenio, da se unutar "OPERE" vode i takovi dijalozi, što je tendenciono protumačeno, da se sprema vojni puč protiv Miloševića.

Nakon tog razgovora kod puk. Boškovića, s obzirom da nam je bilo zabranjeno ulaziti u prostorije "Opere - orijentis", a Srbi iz RH u Beogradu, vršili su pritisak da avio-saobraćaj na relaciji Beograd - Udbine - Beograd, bude u funkciji, Malobabić i ja, mislim 15.03.1992.g., htjeli smo ući u prostorije "OPERE".

Kad smo došli tamo, Malobabić je pokušao izaći na pomoćni izlaz, te je pri tome bio uhapšen i prebijen. Ja sam uhapšen u prostorijama "OPERE". Privedeni smo u prostorije KOG-a, gdje su počeli informativni razgovori, koji su trajali dva dana, a vodili su ih operativci KOG-a, Karan Ljuban, Uglješa Gvozden i dr.

Osnovna pitanja kretala su se, naši kontakti i sadržaji kontakata sa gen. Jurjevićem, Radovićem, Vasiljevićem, Mirčetićem, Rašetom, a napose puk. Rakočevićem.
Tu smo pod prijetnjom bili prisiljavani da potpišemo izjave, da su npr. gen. Jurjević, Vasiljević pripremali državni udar protiv Miloševića, da smo bili svjedoci takvih razgovora i sl.
Ističem, da je još u to vrijeme, gen. Aco Vesiljević bio načelnik Uprave bezbednosti SSNO-a.
Bili smo zadržani, kazao sam, dva dana. Po izlasku, uz pomoć puk. Rakočevića, ja sam zajedno s Malobabićem bio primljen u Upravi bezbednosti SSNO-a, kod gen. Ace Vasiljevića. Ispričao sam mu sva pitanja i tretman u prostorijama KOG-a, po oficirima sigurnosti KOG-a.
Aco Vasiljević je ovo prokomentirao po prilici, da je to prije svega besmislica, ali da je to produkt osobne netrpeljivosti od strane gen. Stevanovića i puk. Boškovića. Tu nije detaljizirao šire, ovakovu prosudbu. Poslije toga, ja sam se, da kažem, skrivao u Beogradu, koristio sam stan Dragane Jotić-Dinić, odvjetnice u Novom Beogradu. Malobabić je otišao iz Beograda u Katinovac na Kordun, a potom u Banja Luku, gdje mu je, koliko sam kasnije čuo, Sredo Vučanović organizirao fizičku zaštitu svojih specijalaca. I meni je Malobabić ponudio da idem s njim na Kordun, što sam odbio.
Vlado Pralica iz "OPERE", poručio mi je, da me traži puk. Bošković, radi neophodnih objašnjenja u vezi s "OPEROM". Stoga sam se ja javio puk. Boškoviću 27.03.1992.g. u namjeri da pojasnim rad "OPERE". Pretpostavljao sam, da ću biti uhapšen, pa sam Dragani Dinić-Jotić napisao punomoć za zastupanje u istrazi. U prostorijama Odelenja bezbednosti 27.03.1992.g., ja sam uistinu bio uhapšen i sproveden u Vojni zatvor. Sudac istražitelj bio mi je Medić, znam da je iz Like. U vezi sa sucem Medićem, nekoliko napomena: Bio je suradnik nekog iz Uprave bezbednosti SSNO. Aco Vasiljević poklonio mu je iz Kikaševog kontigenta jednu pušku "SAR".

Bio je sudac izvršitelj i u slučaju Kikaš, ali je u to vrijeme bio i obrada KOG-a. Tijekom istažnog postupka, što ga je vodio prema Kikašu, Medića je iz Kanade nazvao telefonom njegov stric, osobni prijatelj sa Kikašem, priprijetio Mediću, da pusti Kikaša iz zatvora, jer je to pošten čovjek. Naravno, ovo su službe sigurnosti registrirale, te su pratile ponašanje Medića još budnije.
Istražni sudac Medić mi je priopćio, da protiv mene postoji krivična prijava, zbog odavanja vojne tajne, jer su u mojoj kasi u "OPERI" pronađeni dokumenti Uprave bezbednosti SSNO-a i Odelenja bezbednosti RV-a. Ja sam ustvrdio, da sam te dokumente dobio oficijelo od nadležnih rukovoditelja tih službi, a što se može i brzo provjeriti. Znam, da su Uprava bezbednosti SSNO-a, a i puk. Rakočević potvrdili moj navod, dakle, da su mi davali te dokumente za moje radne zadatke.
Toga radi, protiv mene je obustavljen istražni postupak, radi te inkriminacije, te sam pušten iz zatvora 30.04.1992.g. Međutim, ponovno bivam hapšen 20.05.1992.g. U međuvremenu, također, sam koristio stan Dragana Dinić-Jotić.
Hapšenje je bilo vrlo grubo, tučom, grubim vezivanjem, prebijanjem itd. Sproveden sam u prostorije KOG-a, smješten u podrumsku prostoriju, sa vrlo grubom represijom, skinut do gača, polijevan, batinjan, slomljena rebra, mokrili su po meni, uz niz drugih poniženje i uvreda.
Sa mnom su razgovarali u prostorijama KOG-a, major Karan, kapetan Katančić, Džigurski, te još neki operativci. Osnovni sadržaj zahtjeva i razgovora svodio se na potrebu da priznam, da se u "OPERI" sakupila generalska grupa Vasiljević, Mirčetić, Rašeta, Kadijević, Rakočević, koja je pripremala državni udar, koja je prepremila za to i potrebnu organizaciju sa oružjem, financijskim malverzacijama stvorila i financijska sredstva za takovu operaciju i dr.
Ja sad mogu tu detaljizirati zahtjeve takvih inf. razgovora. No, osnovna poanta svodila se na to, da su naprosto htjeli opradanje za izvršene transformacije JNA u četništvo, te po toj osnovi izvršene kadrovske rokade.

Kasnije iz sudskih spisa, vidio sam, da su najvjerojatnije na isti način informativno razgovarani, vjerojatno sa istim zahtjevom, i Sabolović, Knežević, Slavulj, Platiša, te neki razmjenjeni agenti iz grupe "Labrador", Časić, Jadrijević, možda i još poneki.
Kasnije, čuo sam da je i Malobabić bio na informativnom razgovoru, te da je bio kooperativan, ali pod ucjenom, da će mu likvidirati obitelj.
Nakon pet dana, takvih inf.razgovora, iznuđivanja grubom silom priznanja, ja sam 27.05.1992.g., prebačen u Istražni zatvor.
Inkriminacije za osnovanu sumnju, da sam počinio krivično djelo, kretale su se od planiranja terora u Makedoniji, špijunaže bez navođenja u čiju korist, sa insinuacijama u korist RH, falsificiranje službenih dokumenata, podstrekavanje na terorizam u RH, izvršenjem diverzija na jevrejskom groblju i općini, te miniranje dalekovoda kod Krškog, pronevjera vojne imovine, kindapiranje itd.
Ovakove inkriminacije, odnosno zahtjevi za provođenje istražnih radnja, bili su postavljani na način, čim bi neki od njih bio odbačen, pokazao se bez osnova, istraga je proširena novom inkriminacijom, kao npr. inkriminacija za planiranje terorizma u Makedoniji, temeljila se na, pronađenom papiru u mojoj kasi, Orijentacionog plana informativno - propagandne aktivnosti na području Makedonije, ili izvršenje diverzije kod Krškog, odbačeno je kao inkriminacija, čim je Omerović priznao, da je on to izvršio, po liniji komandovanja i sl.

Takova istraga vođena je sve do, negdje kraja 1992.g.
Istraga protiv mene vodila se u grupi: Malobabić, Rakočević, Radaković, Sabolović i Vasiljević.
Kasnije, pri kraju istrage, Aco Vasiljević je izdvojen iz grupe, a protiv nas ostalih je podignuta optužnica.
Mene je optužnica teretila za podstrekavanje terorizma u RH, i pronevjeru vojnih sredstava. Malobabića za isto krivično

djelo. Radakovića za pripremanje terorizma u RH i Sloveniji, te Rakočevića za falsificiranje, podstrekavanje terorizma, kidnapiranja, pronevjeru, šverc oružja i dr.
Protiv Vasiljevića je podignuta posebna optužnica s krivičnim djelima podstrekavanja na terorizam, primanje mita i dr. Sabloviću za nesavjesno obavljanje dužnosti, pronevjeru i dr.

Suđenje je završeno sredinom veljače 1993.g., s time da smo se do sredine sječnja 1993.g., branili sa slobode.
Ja i Malobabić oslobođeni smo, a ostali su osuđeni na uvjetne kazne, s time da je, koliko sam obavješten, kasnije, vojni tužitelj krajem 1993.g., odustao od daljnjeg krivičnog progona svih.

Na taj način, završila je ova pravosudna farsa, pri Vojnom sudu u Beogradu, a u stvari ona je posljedica unutararmijskih obračuna, koju sam ja osobno, skupo platio.

Nastavak Izjave Radenka Radojčića - V dio
od 01. - 06. travnja 1994. godine

U nastavku iskaza, ja bih pokušao na jednom mjestu, u nekom logičnom slijedu, prezentirati sve meni poznate podatke indikativno - operativnog značaja, uz objašnjene porijekla takvih podataka, a koji ukazuju na vezanost pojedinih osoba sa službom sigurnosti bivše JNA. Naravno, pri tome ću pokušati što detaljnije prezentirati, porijeklo podataka, kako bi se mogla prosuditi točnost o vezanosti ili nevezanosti neke osobe, uz službe sigurnosti bivše JNA, te prosuditi karakter i sadržaj te veze.
Tokom dosadašnjeg iskaza, ja sam kazao da su Traživuk Branko, Platiša Slobodan, Malobabić Slavkom, Mažibrada, Jadrijević i Klipa, i još neke osobe nedvojebno bili suradnici, sa pseudonimima, suradničkom produkcijom, čije sam izvještaje vidio. Također, tijekom iskaza u kontekstu suradnje sa službom sigurnosti, naznačio sam i neke druge pojedince: Crevar Rade, Sredo Vučanović, Rokvić, Martinović, Goran Hadžić, i drugi pojedinci. Pored tih i drugih, koje sam tijekom dosadašnjeg iskaza, naznačio u kontekstu suradnje sa službama bivše JNA, tokom svojih kontakata i rada u sustavu sigurnosti RV i PVO, te u kontaktima s drugim pojedincima, kroz cijeli vremenski period, meni su poznati još podaci o sljedećim osobama, da su, ili bi mogli biti, u kontaktu sa sustavom sigurnosti bivše JNA:

TINTOR LJUBICA - pseudonim "Bezimeni". O odnosu i suradnji s JNA, poznato mi je: Na vezi ju je držao p.puk. Ivan Sabolović. Ljubica je bila tajnica u IV Sabora i ostala je još neko vrijeme u stručnim službama Sabora, nakon 1990.g. Iz Sabora odlazi u sveučilišnu nakladu "Liber", kod Slavka Goldsteina. Imala je široki krug veza. Davala je vrlo kvalitetne podatke. Bila je u emotivnoj vezi sa Sabolovićem. Koliko mi je poznato, Zagreb je napustila koncem rujna

1991.g. Tijekom 1992. i 1993.g. dolazila u Beograd na kontakt sa Sabolovićem. Smještena je negdje na Baniji ili u Banja Luci. Jedno vrijeme, dok je Sabolović bio na dužnosti u Banja Luci, tijekom 1992.g., bila je u Banja Luci. U vrijeme dok se protiv mene i Sabolovića vodio istražni postupak u Beogradu, bila je saslušavana.

GRKOVIĆ MILAN - pseudonim "Brada". Na vezi ga je držao p.puk. Ivan Sabolović. Bio je šef interne sigurnosti u Saboru. Davao kvalitetne podatke. Kretao se puno po teritoriju tzv. Republike Srpske Krajine. Vrijeme napuštanja Zagreba, nije mi poznato. U Beogradu, prema kazivanju Sabolovića, tijekom 1992.g., bio je vezan na Biro vlade tzv. RSK, na poslovima sigurnosti, te koncipirao nekakvu sigurnosnu službu tzv. RSK. Također, prema kazivanju Ivana Sabolovića, tijekom 1993.g., bio je direktor TV Krajine.

TUĐMAN STJEPAN - pseudonim "J-...", operativac Centra SDS Sisak. U zabilješkama koje su analizirale pad grupe "Labrador", spominjao se Tuđman Stjepan, kao suradnik Juran Miroslava. Tu su još spominjana i druga imena, a ovo sam zapamtio.

BOŽANIĆ - predsjednik općine Titova Korenica, kasnije potpredsjednik vlade tzv. RSK. Angažiran za suradnju 1990.g., a možda i ranije. Na vezi ga je držao kap. Čedo Knežević. Posredstvom te veze, Čedo Knežević je manipulirao političkim i drugim kretanjima na području općine Titova Korenica. Pseudonim mi nije poznat. Vrlo je blizak sa Slavkom Malobabićem. Kasnije, tijekom 1992.g., suvlasnik firme "Plitvice - orijentis". Bio uključen u preprodaju drva s područja Like.

LJUBICA ŠOLAJA - za suradnju je najvjerojatnije tijekom 1990.g., angažirao Slavulj Ljubiša. Bila je predsjednica SDS-a Titove Korenice. Bila je u Titovoj Korenici, u

konkurentskim odnosima sa Božanićem. Ona je podržavala više liniju Milana Babića u tvz. RSK. Njezinih izvještaja se ne sjećam, no, siguran sam da je podnosila izvještaje. Gdje je sada, ne znam.

BRUIĆ MIĆO - djelatnik Centra SDS Gospić. Angažiran za suradnju 1990.g. Na vezi ga držao kap. Čedo Knežević. Za potrebe JNA pratio procese na području Like. Korišten, tijekom 1990. i 1991.g. Knežević ga prebacio u Beograd, u svibnju 1991.g., kada mu je prijetilo hapšenje u RH. Prema kazivanju Čede Kneževića, Bruić je od 1991.g., zaposlen u SDB-u Srbije. SDB Srbije uputio ga tijekom 1992.g., na područje Gospića, gdje je organizirao rad SDB-a. U vrijeme kad je radio u SDB-u Srbije, dolazio je u prostorije KOG-a Odelenja bezbednosti RV. U KOG-u bio blizak sa majorom Karan Ljubanom. Također, blizak i sa Jovom Plećašem iz Gospića, te Božanićem iz Titove Korenice. Ja sam ga osobno susreo u siječnju 1992.g., u Titovoj Korenici. Tamo je bio u funkciji rukovoditelja SDB-a Krajine. Ističem, da mi je Knežević kazao, da mu sada, dakle nekon 1992.g., postupno Bruić postaje konkurencija s obzirom, da je Knežević bio na zadacima u Bihaću, te je pokrivao i taj prostor.

MARTIĆ MILAN - sada tzv. predsjednik tzv. RSK. Kapetan Čedo Knežević u više navrata tijekom 1991.g., u društvu i drugih iskusnih operativaca KOG-a, u Beogradu, iznio je, da je on angažirao za suradnju Martića, još kad je Martić bio policajac u Zadru. Do tih kontakata je došlo, s obzirom da je Knežević imao vikendicu na području Zadra. Ne znam pseudonim, ali je Knežević znao upotrijebiti izraz, da je Mirko Martić "pljuvo u nagru" (žargon za podnošenje izvještaja suradnika, koji se fonodokumentira). Ne mogu precizirati vrijeme vrbovanja, ali u svakom slučaju, prije 1990.g.

MILAN BABIĆ - sada predsjednik SDS - tzv. RSK. Također, kap. Čedo Knežević, iznio mi je podatke da je Babića za suradnju angažirao znatno ranije. Tu je dodao detalj, da je Babić bio delegat na zasjedanju zadnjeg Kongresa SKJ, održanog 1989.g. u Beogradu, i da je u to vrijeme bio u suradničkom odnosu, odnosno, da ga je već tada vrbovao.. Kada je Babić bio smijenjen u tzv. RSK, sa nekakve visoke dužnosti, Knežević je bio nezadovoljan, izrazivši, da je Babić jedan od ljudi, koji je spoznao potrebu zaštite srpskih interesa u Hrvatskoj. Također, poznato mi je, da je Knežević bio upućen u Knin, kada su počeli sukobi Matić - Babić, to je prosinac 1991.g., naprosto je dobio zadaću, da ako ih ne može izmiriti, da onda sukob ne eskalira u rat.
Knežević je bio dobio zadaću, da smiri sukob Babić - Božanić, i Korenice, radi čega je u KOG-u kružio, tijekom 1991.g., vic, da su mu se u tzv. RSK, posvađali suradnici.

MALOBABIĆ MANE - brat Slavka Malobabića, radi u MUP-u RH. Meni je poznato, da je tijekom 1991.g., Mane Malobabić, jednom ili dva puta boravio u Beogradu. Spavao je kod nas u "Operi". Znam, da sam se i ja razljutio, jer je u prostorije "Opere" došao s nepoznatim čovjekom iz Hrvatske, direktno. Dolascima u Beograd, kontaktirao je brata Slavka, sve razgovore vodili su van "Opere". Slavko Malobabić mi je legendirao dolaske brata, da dolazi radi šverca, što je provizorno, jer se zadržavao jedan dan.
Ističem i to, da je Knežević u toku suđenja iznio, da su službe sigurnosti, kad je riječ o Malobabićima, a da bi Slavka ocrtao u što povoljnijem svijetlu, imale kontakt i sa Manom, Slavkovim bratom. U tam kontekstu spomenuo je i sestru Malobabića, da je i ona u kontaktu, ali s oficirom obavještajne uprave JNA, spominjajući pritom izvjesnog puk. Šuputa.

STUDEN MIROSLAV - djelatnik SZUP-a MUP-a RH. U dosadašnjem iskazu, Studena sam već apostrofirao u kontekstu boravka u

Beogradu, tijekom prosinca 1991.g., odnosno, u kontekstu raščišćavanja sa razmijenjenim pojedincima iz tzv. grupe "Labrador" u prosincu 1991.g. U ovom kontekstu, međutim, htio bih detaljizirati činjenice koje su mi poznate iz spisa, a djelomično i iz razgovora s Rakočevićem i drugima.
Nedvojbeno je, da je Martić držao na vezi suradnika pod pseudonimom "Jovan". Vidio sam fonogram kontakta Martića sa suradnikom "Jovanom". U tom fonogramu "Jovan" prezentira Martiću podatke iz emigracije, konkretnije, podatke o Ernestu Baueru, vezujući uz to, boravak g. Tuđmana, prije izbora, u Njemačkoj, i kontakt i boravak g. Tuđmana u Bauerovom stanu, te podatke, da je Bauerov sin vezan uz HDP, a Bauer da je vezan uz njemačku obavještajnu službu. Također, u tom izvještaju "Jovana", Martiću je prezentirao podatke o dolascima HDP-ovaca u Hrvatsku.
Medvojbeno je, da je suradnik "Jovan" ranije bio suradnik Službe državne sigurnosti (SDS), jer je na početku ovog izvještaja - fonograma, konstatirano, da je razgovoru Martića sa "Jovanom" prisutan i operativac SDS-a, koji je prije "Jovana" držao na vezi, te je u stvari ovaj kontakt Martića, "Jovana" i operativca SDS-a, bila primopredaja suradnika. Također, prisjećam se iz naznake na početku izvještaja, da je suradnik "Jovan", prije u SDS-u, bio odjavljen kao suradnik, te je u stvari ova primopredaja predstavljala reaktiviranje suradnika. Prisjećam se, također, da je taj kontakt u troje, bio tijekom 1991.g., najvjerojatnije u prvoj polovini, jer sam ovaj fonogram čitao u rujnu 1991.g., u Beogradu.

U dokumentima iz rekonstrukcije pada grupe "Labrador", nedvojbeno se spominje suradnica Centra SDS Zagreb, "Doxa", a koju je na vezi držao Studen Miroslav. Međutim, "Doxa" se isto tako, pojavljuje kao izvor podataka nekome od oficira iz II detašmana KOG-a RV i PVO. Od podataka, koji se u tom kontekstu spominju, a koje je "Doxa" prezentirala tom oficiru sigurnosti II detašmana KOG-a RV i PVO, prisutni su

podaci, koji su mogli proisteći samo iz užeg kruga vodstva HDZ-a. Ova suradnica "Doxa", također, u tim dokumentima, prisutna je i po nekakvoj seksualnoj vezi, s nekim visoko pozicioniranim u HDZ-u, ali i sa oficirom II detašmana KOG-a RV i PVO.
Isto tako, suradnik "Siniša", suradnik SDS Centra Zagreb, u dokumentima nedvojbeno stoji, da ga je na vezi držao Studen Miroslav. Isto i on, pojavljuje se kao izvor oficira sigurnosti II detašmana KOG-a RV i PVO. "Siniša", inače, po podacima koje je prezentirao oficiru II detašmana, prezentira podatke oko naoružavanja ZNG-a, a kreće se u Njemačkoj i Hrvatskoj, u krugovima "Hezb-o-Alaha".
Za sva ova tri suradnika, ja ne znam tko ih je od pripadnika II detašmana KOG-a RV i PVO, držao na vezi, ali pretpostavljam, da je to bio p.puk. Mirko Martić.
Na osnovu toga, zaključujem, da je Martić držao na vezi Studen Miroslava.

ŽELJKO PAVLOVIĆ - njega poznajem još kad je bio šef kabineta Milke Planinc, kada je bila predsjednica CK, a bio je šef kabineta i Ante Markovića, kada je on bio predsjednik Izvršnog vijeća.
U predistražnim radnjama i dokumentima KOG-a RV, iz takovih radnji, Pavlović se spominje kao osoba na vezi vojnim službama sigurnosti, te kao izvor podataka. Također, Slavko Malobabić, još kad je bio šef kabineta Ante Markovića u Zagrebu, za Pavlovića je isticao, da je u vezi s vojnim službama sigurnosti, pretpostavljam, Odelenja bezbednosti V armijske oblasti.
U izvještajima "Bezimenog" - Tintor Ljubice, Pavlović se spominje kao izvor određenih saznanja "Bezimenom". Ja u ovom trenutku uistinu ne mogu kazati, koji je to nivo podataka, a koje je "Bezimeni" legendirao, da im je izvor Pavlović. Također, sjećam se da i suradnik "Brada" - Grković Milan, u izjavama spominje Pavlovića, kao osobu vezanu za službu sigurnosti JNA i svoj izvor.

VELJKO MIHOVILOVIĆ - znam da je u Zagrebu bio tajnik Savjeta za zaštitu ustavnog poretka Predsjedništva RH. Slavko Malobabić i za Mihovilovića, u razgovorima, još u Zagrebu, iznosio je konstatacije, da je Mihovilović na vezi vojnoj službi sigurnosti i to nekome od rukovodećih nivoa organa bezbednosti, najvjerojatnije u Beogradu. Također, "Brada" - Grković Milan, spominje u svojoj izjavi, pred organima KOG-a Odelenja bezbednosti RV-a, da je Mihovilović u vezi sa službom sigurnosti JNA, i to također, nekome iz visokog rukovodstva tih službi. I "Bezimeni" - Tintor Ljubica, Mihovilovića, u razgovorima, stavljala je kao vezu vojne službe sigurnosti, ali i kao izvora svojih saznanja, koja je prezentirala Ivanu Sabloviću.

PAVIĆ ANDRIJA - ja sam osobno jednom ili dva puta susreo Pavića, no, više o njemu znam po kazivanju Malobabića, još dok smo bili u Zagrebu u CK. Naime, Pavić je bio šef zdravstvene ustanove RSUP-a u Šarengradskoj ulici, često je dolazio k Stanku Stojčeviću u CK. Kao liječnik, po pričanju Malobabića, nije stručan, ali iza njega stoji vojna služba sigurnosti, nije kazao koja, te ga se radi toga, ne može maknuti s tog položaja. U materijalima, iz razgovora u raščišćavanju razloga pada grupe "Labrador", Pavić se spominje u vezi s organiziranjem praćenja Josipa Perkovića. Naime, koliko se sjećam, Perković i Pavić negdje blizu stanuju, na Šalati u Zagrebu, te se Pavić spominje, u kontekstu organiziranja praćenja Perkovića, da li iz Pavićevog stana, ili nešto u vezi s organiziranjem praćenja Perkovića, ja sada nisam siguran, no, u svakom slučaju nešto u vezi s Perkovićem.

DEGEN SILVIJE - odvjetnik iz Zagreba. Ja se sjećam, da se u vezi s Degenom pričalo, da je u vrijeme suđenja Artukoviću u Zagrebu, Degen nosio podatke SDS-u i službi vojne sigurnosti.

VANJA ŠPILJAK - djelatnik "INE" iz Zagreba. Ja sam osobno također, posredstvom Slavka Malobabića upoznao Vanju Špiljka, kada je Špiljak bio na visokom položaju u "INI". Vanja i Malobabić su vrlo bliski i dugogodišnji prijatelji. Čak je otac Vanje Špiljka, Mika Špiljak, bio kum na vjenčanju Slavka Malobabića. Otud vrlo otvoreno i dugogodišnje prijateljstvo. U nekoliko navrata, tijekom mog rada s Malobabićem, o Vanji Špiljaku, Malobabić je iznosio, da je u vezi s vojnim službama sigurnosti, obavještajnom upravom JNA, s naznakom, da je to uobičajeno, čak da Vanja ima visoki čin pričuvnog oficira vojne obavještajne službe. Malobabić je u tim kazivanjima ukazivao i na vezu Vanje sa Odelenjem bezbednosti V armijske oblasti, konkretno s puk. Budimirom Divljakovićem.
Sjećam se, da je Slavko Malobabić, Vanji Špiljku predlagao, da u Baniju i Liku dovede šeika Jemanija, radi investiranja u turizam, a u sklopu Malobabićevog projekta "AMPLE", što sam ranije iznosio. Pretpostavljam, da je do takvog aranžmana tj., boravka Jemanija, došlo, a sve u funkciji jačanja Malobabićevog ugleda na tom prostoru.

VOJISLAV SANTRIĆ - biznismen iz Zagreba. O njemu znam, najviše po Malobabićevom kazivanju, i to u jednom duljem vremenskom razdoblju. Iz tog pričanja znadem, da Santrić u Luganu posjeduje firmu "Bemex". U nekoliko navrata Malobabić je iznio, da je Santrić Vojislav, suradnik vojne obavještajne službe, te da im je u toj suradnji vrlo bitan, i da održava kontakte sa visokim oficirima te službe.

ROKVIĆ - djelatnik Obrazovnog centra tadašnjeg RSUP-a, u Svetošimunskoj ulici. O njemu sam već kazao, da je Malobabić s njim kontaktirao, kad je Rokvić pobjegao iz Zagreba u Banja Luku. Mađutim, znam, još kad smo bili u Zagrebu, a Rokvić je bio djelatnik Obrazovnog centra, da je Malobabić kazao, da je Rokvić na vezi Boška Kelečevića, iz Odelenja bezbednosti V armijske oblasti. Tu činjenicu veza Kelečević

- Rokvić još u Zagrebu, potvrdio je i Sredo Vučanović, kad smo Malobabić i ja, bili u Kotor Varošu. Također, Čedo Knežević, u Beogradu, u razgovoru s Malobabićem spomenuo je Rokvića, kao vezu vojne službe sigurnosti, od ranije, ali ne kao njihovu vezu, dakle, vezu RV-a, već Odelenja bezbednosti V armijske oblasti.

POTKONJAK MILAN - osobno ga poznajem iz Zagreba. Radio je u "Generalturistu". Kad sam bio još u Zagrebu, sam mi je ispričao, da je rezervni organ službe bezbednosti JNA, te da je po toj osnovi na vezi službi sigurnosti JNA i podnosi izvještaje, napose sa putovanja.

GORAN ŠTROK i MIŠO BROZ - u kontekstu kazivanja Malobabića o svom prijateljstvu sa Vanjom Špiljkom i oslanjanosti Špiljka na obavještajnu službu JNA, Malobabić je znao tu imenovati i Štroka i Mišu Broza. O Goranu Štroku u Beogradu, poveo se razgovor između mene i puk. Gligorevića iz Uprave bezbednosti SSNO-a, koji je također kazao, da je Štrok suradnik obavještajne službe JNA, i to u dugogodišnjoj vezi. Međutim, u tom razgovoru Gligorević je iznio, da se nakon demokratskih izbora 1990.g., Štrok pere pred novim vlastima, na jedan vrlo pametan način. Oformio je, prema kazivanju puk. Gligorevića, a u dogovoru sa HDZ-om, nezavisne novine oko kojih su se sakupili novinari opozicijske provencijencije prema novim vlastima, prekinuvši radni odnos u svojim redakcijama. Prema tvrdnji Gligorevića, te novine će se ukinuti, novinari ostati bez posla, i na taj način novinske redakcije će se, na tih način, očistiti od opozicionara.

PERO ZLATAR - meni je puk. Rakočević 1993.g., kad je Pero Zlatar posredstvom novinara iz Beograda, tražio intervju samnom, o Zlataru ispričao sljedeće: Zlatar je završio ŠRO RV-a, i to prije 1959.g. Prvim pozivanjem u rezervu, vrbovan

je za suradnju po službi sigurnosti RV i PVO. Kasnije ga je na vezu preuzeo, puk. Rakočević i držao ga na vezi u vrijeme službovanja u Zagrebu. Predao ga je na vezu svom nasljedniku, kazavši ime tog oficira, no, ja sam zaboravio. Također, Rakočević je iznio detalj, da je Zlatar podnio vrlo kvalitetan izvještaj, kad se vratio iz Albanije, dok je putovanje u Albaniju, bilo rijetkost. Ovakav razgovor sa ovim detaljima, meni je Rakočević iznosio, jer smo zajedno procjenjivali, da li da prihvatim intervju sa Zlatarom, bojeći se da ga kao suradnika, na intervju samnom, ne šalje netko iz Uprave bezbednosti SSNO-a. Ovakvu sumnju, potkrijepila je još više činjenica, da je Pero Zlatar dolazio i boravio u Beogradu, bez ikakvih posljedica.

Suradnik "RENĐER" - ostale identifikacione detalje ne znam. Na vezi ga je držao Čedo Knežević. Za identifikaciju može poslužiti sljedeće: Bio je pripadnik specijalnih postrojbi MUP-a RH. Jedno vrijeme u neposrednoj blizini gen. Špegelja, kao osobni pratitelj. O gen. Špegelju davao podatke: nalaz krvi, radi kontrola, što ih je Špegelj imao, radi šećerne bolesti. Detaljizirajući tu, uz skicu, u koju bolnicu Špegelj ide, na liječničke kontrole, gdje ga u tom trenutku napušta pratnja, kad je sam sa liječnicima i u kojoj prostoriji, a gdje ostaju Špegeljevi pratitelji. Ove podatke dao je radi planiranja otmice gen. Špegelja, tijekom 1991.g. Ove detalje ispričao mi je dijelom gen. Aco Vasiljević, a dijelom Čedo Knežević. Također, "Renđer", je dao podatak sa skicom zgrade odnosno prostorija na Tuškancu u kojima je gen. Špegelj boravio. Pored ostalog, dao je i vrlo detaljne podatke o jedinici ZNG-a, na Lučkom.
Knežević, Rakočević i Vasiljević, cijenili su ga kao vrlo kvalitetnu poziciju.

DELIĆ BORIS - bivši novinar "Vjesnika" i "Danasa". Njega poznajem osobno iz Zagreba, od 1986.g., a koliko sam kasnije čuo, on je 1991.g., zajedno sa Zoricom Nikolić, iz "Danasa", pobjegao iz Zagreba. Mene su kad sam izašao iz zatvora 1993.g., u Beogradu posjetili Boris Delić i Zorica Nikolić. Tjekom tog razgovora, i na osnovu kasnijih kontakata s Delićem u Beogradu, Boris mi je iznio, da je po odlasku iz Zagreba, jedno vrijeme bio u Kninu. Vratio se u Beograd prilično razočaran. U vrijeme boravka u Kninu, to mi je dao direktno do znanja, a još i u vrijeme boravka u Zagrebu, kada je radio kao novinar "Vjesnika", bio je na vezi SDB MUP-a Srbije. U tim razgovorima nije direktno iznio kvalitet i sadržaj rada iz Zagreba za SDB Srbije, a niti po kojim je zadacima SDB-a Srbije boravio u Kninu. U razgovorima, tijekom 1993.g. vršio je konkretne pripreme da u Beogradu oformi informativni pul.

U tome, koliko je kazao, surađuje sa SDB-om MUP-a Srbije, te bi to trebalo biti nešto profesionalno. Inicijalna sredstva za takav projekt su postojala. Delić je iznajmio neke prostorije i to je trebalo profunkcionirati. Sredstva za pokretanje projekta, dale su nekakve srpske udruge iz Australije, Kanade i Amerike. Naime, Delić je iznio, da bi taj informacijski pul trebao biti informativna poluga udruženja privrednika Srba iz Hrvatske. Tu je obrazlagao da je do 1945.g. u Hrvatskoj postojalo udruženje Srba privrednika kao asocijacija, a čiji su se članovi nakon 1945.g., dispenzirali diljem svijeta. Da li SDB Srbije, ili netko treći, zanovio je ideju da se članovi tog udruženja privrednika Srba iz Hrvatske, ponovno povežu u nekakvu osocijaciju, za što su dali novce, iznajmili prostor, a za početak, Delić bi kroz informacijski pul međusobno informirao članove udruženja od poslovnih i drugih informacija, gdje bi i ti članovi udruženja realizirali svoj interes.

Tu je i mene zamolio, da mu pomognem organizacijsko - pravnim savjetima, s obećanjem da će kasnije, kada se oko mene slegne prašina, uključiti i mene u takav posao.

BORIS VUKOBRAT - još dok sam radio u tzv. analitičkoj grupi, pri Kabinetu predsjednika CK SKH, a što sam ranije kazivao, u setu informacija koje smo dobivali od vojnih službi sigurnosti, Boris Vukobrat spominjao se kao vrhunski suradnik vojne obavještajne službe i to sa saznanjima iz Francuske i bivšeg SSSR-a. Malobabić mi je to i nedvojbeno potvrdio, da je Vukobrat vrhunski suradnik obavještajne službe JNA. Inače, o Vukobratu znam još i to, da je vlasnik firme "COPECHIM A.G.", sa sjedištem u Parizu, da je nositelj ordena "Legije časti" Francuske, da mu, po kazivanju Malobabića, veze idu do vrha Francuske. O Vukobratu razgovarali su, u nekoliko navrata, Radman Luka i Malobabić. Ističem, da je Radman Luka u to vrijeme bio stručno - politički radnik CK SKH, za rad sa partijskim organizacijama u inozemstvu, tj. Francuskoj. U tim razgovorima, i Radman je nedvojbeno ustvrdio, i to čak, sa nizom detalja i potkrijepio, da je Vukobrat suradnik obavještajne službe bivše JNA. Kad sam spomenuo Radmana kao stručno - političkog radnika CK SKH, za rad s partijskim čelijama u inozemstvu, nadopunjujem podatak, da su partijske organizacije u inozemstvu, oslonjene na ambasade bivše SFRJ, u principu bile u funkciji obavještajnog rada, ali obavještajne Uprave bivše JNA i eventualno SID-a SSIP-a. To se u stručnim službama CK, smatralo potpuno normalnim, te su ti svi instruktori bili na vezi obavještajne službe bivše JNA, odnosno II uprave Generalštaba bivše JNA.
Još jedan bitni detalj. Nakon izbora 1990.g., ili još malo ranije, u CK SKH uništena je ukupna dokumentacija o tim instruktorima, koja je ostala. Prije tog uništenja, međutim, CK SKJ iz Beograda, inzistirao je, da se sva ta dokumentacija o instruktorima, članovima, partijskih čelija, dostavi u Beograd. To je izvršeno.

DMITRAŠINOVIĆ ili MITRAŠINOVIĆ ili sl. - ne mogu se sjetiti točno imena. Znam da je predavač na Visokoj školu unutarnjih poslova u Svetošimunskoj u Zagrebu, da je došao iz SSUP-a, te da je napravio neki udžbenik o obavještajnim službama za potrebe Više škole. U rujnu ili listopadu 1991.g., u

Beogradu, za njega je pokazao interes puk. Rakočević, ali sa aspekta vezanosti uz službe sigurnosti JNA. Također, puk. Vilić Dušan, isto u Beogradu, u nekoliko navrata, inicirao je razgovor o Dmitrašinoviću ili slično ime. Jedan i drugi, o ovome su znali znatno više, nego ja.

DUBRAVKO PAJALIĆ - novinar i kvalitetni djelatnik. Ja ga osobno poznajem iz Zagreba. U kontaktima, i samnom, znao je naprosto potencirati svoju vezu sa službama sigurnosti JNA, ali bez konkretizacije svojih obveza, ili podataka za koju od službi je vezan.

VJEKOSLAV KOPRIVNJAK - također, osobno ga poznajem, kao političkog djelatnika u Zagrebu. Meni je, još u Zagrebu, Slavko Malobabić kazao, nedvojbeno, da je Koprivnjak, još u vrijeme dok je bio u Zagrebu, vezan na obavještajnu Upravu JNA. Također, Radovan Samardžić iz Vjerske komisije SIV-a (Samardžić je inače puk. JNA), kazao mi je, da je Koprivnjak vezan uz obavještajnu Upravu, a kasnije mu je to bilo ulaznica za diplomaciju, te da je dolaskom u SSIP radio u stvari u SID-u SSIP-a.

JURJEVIĆ - imena se ne mogu sjetiti. Inače, predsjednik je OK SDP Split. U Splitu bio je vezan za kapetana bojnog broda Ljubišu Bearu, načelnika OB VPO. Vrlo informiran, najvjerojatnije od Beare. Osobni i vrlo bliski prijatelj Slavka Malobabića.
U listopadu 1991.g., Malobabić je sugerirao puk. Rakočeviću, da se u Splitu uspostavi kontakt sa Jurjevićem. Ponudio se da on, Malobabić, bude posrednik u uspostavljanju kontakta s

Jurjevićem. Rakočević je to otklonio, tvrdnjom, da već to drugi rade, što sam shvatio, da je Jurjević kontinuirano na vezi sustavu sigurnosti JNA.
O vezi Jurjevića sa Bearom, odnosno, Odelenjem bezbednosti VPO, meni je ukazivao i Gordan Martinac, koji je u to vrijeme u Splitu obnašao dužnost organa sigurnosti u ŠTO Split.

MAŠTRUKO IVICA - Radovan Samardžić kazao mi je, tijekom 1990.g., da je Maštruko molio, da mu pomogne pri sređivanju vojnog rasporeda, da bude raspoređen na dužnost političkog komesara brigade. Također, Samardžić je iznio podatak, da je Maštruko vezan na obavještajnu službu bivše JNA.

IVO DRUŽIĆ - bio je unutar CK SKH visoki partijski funkcioner u Zagrebu i CK. Jedno vrijeme blizak Stojčevićevo - Špiljakovoj grupi, protiv Šuvara. Na osnovu nekoliko segmenata i činjenica, nedvojebeno proizlazi, da je Ivo Družić bio na vezi višim oficirima u sustavu sigurnosti bivše JNA. Naime, negje 1988.g., SDB MUP-a Srbije, u Beogradu je ukrala torbu s dokumentima, nivoa državne tajne, Ivici Račanu, koji je u to vrijeme bio savezni partijski funkcioner. Za tu činjenicu, unutar CK SKH, prvi je znao Ivo Družić. Ova krađa torbe Račanu, s dokumentima nivoa državne tajne, trebala je poslužiti za obračune iza scene, u sivoj zoni, s Račanom. U CK-u, tada je ustanovljeno, da je Družić taj podatak dobio od vojne službe sigurnosti, pretpostavljam, generala Negovanovića iz UB SSNO-a. Isto tako, negdje u to vrijeme 1988.g., u Zagrebu su se tajno sastali Stipe Šuvar, Azem Vlasi i general Abduli, načelnik TŠC "Ivan Gošnjak" u Zagrebu. Sastanak je bio tajni u restoranu "Tomislav". Prvi je, s takvim podatkom, opet radi kalkulacija i obračuna iza scene sa Šuvarom, došao Ivo Družić. Podatak je dobio od vojne službe sigurnosti JNA, Odelenja bezbednosti V vojne oblasti, koja je operativnim

mjerama pokrivala gen. Abdulila. Pretpostavljam, da je taj podatak Družić dobio od pukovnika Divljakovića.

DRAGO DIMITROVIĆ - bio je sekretar Predsjedništva CK SKH. Kada je došao na funkciju, pored čuđenja, kako je on izabran na tako visoku partijsku dužnost, bile su prisutne kalkulacije, ali i dovoljno argumentirane tvrdnje, da je kao direktor PTT-a Split, bio na vezi Odelenja bezbednosti VPO-a. U vezu, da je stupio posredstvom oca, koji je vojno lice, te od tud počinje suradnja sa sustavom sigurnosti JNA. Kalkuliralo se, da je na vezi kap. bojnog broda Ljubiši Beari.

GORAN RADMAN - bivši generalni direktor RTV Zagreb, bio je izvršni sekretar CK SKH. Isto tako, kada je došao na funkciju u CK SKH, bile su prisutne vrlo utemeljene konstatacije, da je suradnik vojne službe sigurnosti. Ovo utoliko više, što mu je i otac oficir JNA. Pritisak u kadrovskoj kombinaciji, da pređe za generalnog direktora RTV, vršio je direktor odašiljačnih veza RTV-a, ne mogu se sjetiti imena, koji je isto tako bio suradnik službe vojne sigurnosti. Tako je Radman postao generalni direktor RTV Zagreb.

GORAN BABIĆ - književnik iz Zagreba. Ja osobno poznajem Gorana Babića, ali poznanstvo je površno. Negje oko 1986.g., u polemici oko hrvatskog nacionalizma, odnosno, aktera hrvatskog nacionalizma iz 1971.g., Babiću se htjelo imputirati, da je i on bio učesnik tzv. "Masovnog pokreta". Kao argument trebala je poslužiti Babićeva pjesma "Gori li Hrvatska". Međutim, meni je Malobabić Slavko u vezi s tim, dao sljedeće objašnjenje: U tvz. Masovni pokret 1971.g., Goran Babić uključio se po zadatku vojne službe sigurnosti. Nije imenovao koje. Da bi bio prihvaćen i plasiran, napisao je tu pjesmu, koju je objavio "Hrvatski tjednik". Stoga mi je zabranio, da se ta pjesma koristi kao argument protiv

Gorana Babića, jer bi Babić, branivši se, mogao pokrenuti i druga pitanja, te tako iskompromitirati svoj zadatak. U Beogradu, 1991.g., ujesen, za Babića pitao me gen. Aleksandar Vasiljević, a potom i puk. Rakočević. Interes Vasiljevića i Rakočevića za Babića, u to vrijeme, bio je povodom prisutne informacije da se u Beogradu formira nekakva "Vlada Hrvatske u egzilu". U toj informaciji, kao članovi vlade pominjali su se Boro Mikelić, Mirjana Rakelić, Goran Babić, te još neke osobe, sada ne znam koje. Znam, da je takvu informaciju Rakočeviću donio Slavko Malobabić, a od kuda njemu i koje su to stvarno bile kalkulacije, to ne znam. Toga radi, mene je Vasiljević pitao, što mislim o Babiću, odnosno o formiranju takove vlade. Pri tome, vidio sam da o Goranu Babiću, gen. Vasiljević puno zna.

BEKIĆ PERO - jedan od direktora u "Croatia - osiguranju" u Zagrebu. Vrlo blizak prijatelj Slavka Malobabića. Na vezi ga je držao, kao suradnika puk. Budimir Divljaković, a što mi je nedvojbeno kazao Slavko Malobabić. Ispričao mi je i detalj, da je SDS Centar Zagreb, nešto pokušavao, obrađivat Bekića, ali da je to Bekić odmah saznao posredstvom Divljakovića ili vojne službe sigurnosti. U kontekstu, da li provale postupanja SDS-a Centra Zagreb, za Bekića, ili u nekom drugom kontekstu, Malobabić mi je spomenuo Božu Kovačevića iz Centra SDS Zagreb.

ANTE PANJKOTA - bio komentator na RTV Zagreb. Meni je p.puk. Ivan Mavrlja decidirano 1989.g. rekao, da je Panjkota suradnik vojne službe Odelenja bezbednosti V armijske oblasti, da je završio obavještajni kurs u Pančevu, i da je rezervni oficir službe sigurnosti JNA:

ZVONKO ZMAZEK - komentator RTV-a Zagreb. Radovan Samardžić u Beogradu, iznio mi je, da je Zmazek na vezi obavještajne službe bivše JNA i to kao osoba koja pored izvještaja, što ih podnosi službi, procjenjuje i novinare, koji se upućuju

za dopisnike, ili druge poslove u inozemstvu. Također, još u Zagrebu, Malobabić je u više navrata, o Zmazeku govorio, da je na vezi vojnoj službi, i da je to siguran i pouzdan kadar u kontekstu opće jugoslavenske opcije.

ŽELJKO MALNAR - novinar, otac mu je vojno lice. Tijekom 1991.g., u Beogradu, za Malnara me je pitao puk. Gligorević iz Uprave bezbednosti SSNO-a, a Ugleša Gvozden u nekoliko navrata nedvojbeno ukazao, da su s Malnarom u kontaktu.

PLEŠE MLADEN - novinar "Vjesnika". Još u Zagrebu, čuo sam govorenja, da je u vezi s SDS RH, Centar Zagreb. Međutim, tijekom 1989.g., u našu tzv. analitičku grupu pri Kabinetu predsjednika CK SKH, posredstvom da li Stanka Stojčevića ili Slavka Malobabića, došao je materijal SDB-a SSUP-a. Ovo je bio radni materijal, vaninstitucionalno dobiven. Provjerom nekih činjenica iz materijala, što sam učinio posredstvom nekih novinara, utvrdio sam, da je autor tog teksta Mladen Pleše. Isto tako, tijekom 1989.g. na isti način, također, kao radni materijal iz SDB SSUP-a, k nama u CK došao je tekst o Nadiri Vlasi, supruzi Azema Vlasija, podaci o njenom kretanju. Ističem, Azem Vlasi već je bio u zatvoru, u Prištini. I ovaj materijal pretpostavljam, sačinio je Pleše. Na osnovu ovakovih materijala, zaključujem, da je Mladen Pleše bio na vezi nekome iz SDB-a SSUP-a.

MARIJAN GRAKALIĆ - novinar "Poleta", i drugih redakcija. Ja znam, da je Grakalić bio suradnik Centra SDS Zagreb, da ga je na vezi držao operativac Mirko Semijalac. Negdje oko 1986.g., Grakalić je bio autor serije članaka o "Bijeloj knjizi", kojima se apostrofiraju nosioci antisocijalističkih tendencija u novinarstvu, književnosti i kulturi. Paralelno u to vrijeme kao suradnik nedisciplinirano se ponašao, te je bio pozvan, službenim pozivom na inf.razgovor, po op.djelatniku. Pozivanje službenim pozivom u policiju,

iskoristio je za tvrdnju, da ga progoni Služba zbog napisa u "Bijeloj knjizi", odnosno, napada na S. Šuvara.
S time je došao k meni, ja sam ga spojio s Malobabićem, koji je tražio, da to Grakalić napiše u vidu zabilješke, koju zabilješku je predao Stanku Stojčeviću.
U Beogradu 1991.g., meni je Gvozden Ugleša dao jedan tekst naglasivši, da je to analiza vojne službe, o djelatnosti malih vjerskih zajednica u Hrvatskoj. Vidjevši tekst, vidio sam da je autor Marijan Grakalić. U vezi s tim tekstom, moram istaći, da sam ja Vitu Unkovića upozorio na potrebu snimanja stanja s malim vjerskim zajednicama u Hrvatskoj. Unković je za taj posao angažirao Grakalića, koji je sačinio taj tekst, a isti je, koji sam dobio, u Beogradu, u izvorniku od Ugleše. Pretpostavljam, da je Grakalić taj tekst preko Samardžića dao vojnoj službi sigurnosti JNA.

SILVIJE TOMAŠEVIĆ - bio dopisnik "Vjesnika" iz Rima. Puk. Vilić mi je u Beogradu ispričao, da je Tomaševiću isticalo vrijeme dopisništva iz Rima, te ga je trebao zamijeniti Inoslav Bešker. Međutim, radi potrebe ob.službe JNA, a uz pomoć CK SKH intervenirano je, da Tomašević ostane i dalje u Rimu. Ovakovo kadrovsko rješenje, potvrdio mi je i Slavko Malobabić, s detaljem, da su posredstvom vojne službe pokušali osigurati u Rimu i zaposlenje, u medicinskoj struci, za Tomaševićevu suprugu.

INOSLAV BEŠKER - dopisnik "Vjesnika" u Rimu. Već sam kazao, da je Ante Barišić držao na vezi Inoslava Beškera. U Beogradu, u razgovoru s Rakočevićem, a mislim da je bio prisutan i Vilić, spomenut je Bešker, na što je Rakočević rekao, da je to "Oliver" (pseudonim suradnika). Ovu naznaku Rakočevića, shvatio sam kao povezivanje s nekim podacima, koje je od "Olivera", već prije dobivala služba RV i PVO.

IVICA STRIŠKOVIĆ - već sam ranije spomenuo Striškovića, kao osobu koja je vaninstitucionalno iz Centra SDS Osijek,

donosila primarne dokumente. O njemu još neke naznake. Bio je u Republičkoj konferenciji SSOH zadužen za ideološka pitanja. Vrlo blizak Slavku Malobabiću i u čestim kontaktima s njim. Mene je zamolio 1988.g., da mu omogućim da ode u ŠRO bivše JNA, te da se uključi u službe sigurnosti JNA. Ja sam otišao p.puk. Mavrlja Ivi, koji je moju molbu realizirao, te je Strišković otišao u ŠRO u Bileću, a potom na obavještajni kurs u Pančevo. Još da istaknem, da je kao omladinski rukovodilac u Osijeku, bio blizak, ne znam s kime, unutar Centra SDS Osijek, te od tud donosio dokumente Malobabiću. Gje je sad, ne znam.

STRUGAR DAMIR - novinar "Poleta" i drugih redakcija.
Negdje oko 1987.g., Malobabić je od mene zatražio, da mu dam kroki tekst, vezan uz Šuvarove veze u arhivskim institucijama u Hrvatskoj. Ja sam mu takav tekst dao. Malobabić je takav tekst sa svojim nadopunama, koje su bile netočne, dao jednom oficiru sigurnosti, koji drži Strugara na vezi. Ovaj je takav tekst dao Strugaru, da bi Strugar došao kod mene provjeriti neke detalje. Ukazao sam mu na niz netočnosti u njegovim pitanjima. No, on je unatoč toga, napisao sadržaj pun netočnosti i tendencioznosti, koji je digao, u to vrijeme dosta prašine. U dijelu, napose arhivista, svi su prepoznali mene kao autora, što mi je pričinjavalo niz neugodnosti. Zatražio sam objašnjenje od Malobabića, koji mi je iznio, ovo kolanje sadržaja, decidirano kazavši, da je on to dao oficiru sigurnosti, koji je to plasirao Strugaru.
Pozvao sam Strugara, ukazavši mu, da je to vrlo insinuantan i netočan tekst, te sam od njega zatražio pismenu izjavu, kojom potvrđuje, da ja s tekstom nemam veze.

Agent ČEDE KNEŽEVIĆA - o jednom svom suradniku, Čedo Knežević pitao me je za mišljenje, kazavši ime i prezime. Ja sam zaboravio ime i prezime. Knežević je o tom suradniku u par navrata govorio, da mu je to kvalitetan izvor podataka,

do nivoa "kapitalca". Za identifikaciju tog suradnika, ističem, to što mi je i Knežević kazao u tim razgovorima. To je osoba koja je bila zaposlena u RH SSRNH, nekad je bio tajnik Marijana Cvetkovića, da je taj suradnik, kao osoba najvišeg povjerenja vojnih struktura, u vrijeme studentskih nemira u Hrvatskoj u studenom 1971.g., bio sa generalom Viktorom Bubnjem u Bubnjevom štabu, na Bundeku, a da je Bubanj u to vrijeme imao ovlasti presjednika Tita, da procjeni i izvede vojsku u Zagrebu. Taj suradnik je radio u RK SSRNH do raspuštanja 1990.g.

MILE PASPALJ - meni je poznato, da je Malobabić vrlo često kontaktirao Paspalja i to tijekom 1990.g., i kasnije. Naime, Mile Paspalj je iz Gline, a Malobabić je na području Gline išao s projektom "Ample", kroz "grupu 22", s Vujaklijom na čelu, tako da su i po tom osnovu, od ranije kontaktirali. Međutim, unutar KOG-a, više oficira, u različitim prigodama iznosili su, da Paspalja na vezi drži netko od oficira iz Uprave bezbednosti SSNO, tako da u dolascima u Beograd, Paspalj obvezatno odlazi i u Upravu bezbednosti SSNO-a.
Meni je također, poznato, naravno iz priča i prosudbi unutar KOG-a, a to sam i vidio, tijekom boravka u Titovoj Korenici, u siječnju 1992.g., da je Paspalj politički blizak Božaniću, a jedan i drugi, da su protivnici Milana Babića, unutar krajinskih struktura.

GORAN HADŽIĆ - prema kazivanju puk. Rakočevića, tijekom 1993.g., tzv. predsjednik RSK Goran Hadžić, bio je agent Karan Ljubana iz KOG-a Odelenja bezbednosti RV-a. Pseudonim mu je bio "V-5", a što mi je ispričao Čandić Mustafa, major iz KOG-a. Poznato mi je također, da je Hadžić bio uključen u šverc s oružjem. Naime, jednom zgodom, tijekom 1991.g., u prostorije Odelenja bezbednosti, došli su Karan i Hadžić, kod puk. Rakočevića. Tu je Goran Hadžić na dosta grub način tražio oružje od Odelenja, odnosno Rakočevića. Rakočević se tome usprotivio, traživ̌si, da se zna kome se oružje dijeli,

da te jedinice trebaju biti pod jedinstvenom komandom, jer su takove jedinice pod komandom JNA. Prema tome, tim kanalima se može dati oružje. Hadžić na to nije pristajao, te ga puk. Rakočević istjerao iz prostorija zajedno s Karanom. Kasnije, ja pretpostavljam, a to sam i pročitao u dokumentima tijekom sudskog procesa, da su nešto mimo Odelenja, mimo znanja puk. Rakočevića, dogovorili Karan i Knežević, u svezi s oružjem, te je to oružje došlu u Beograd iz Bihaća, ali je Rakočević naredio da se istovari, jer je saznao za takvu operaciju. To je oružje i istovareno u prostorije KOG-a.
Ovakva situacija, dakle šverc oružja mimo znanja puk. Rakočevića, otvorilo je unutar Odelenja niz podozrenja, a napose Rakočevića u Karana i njegove oficire, koji su operirali po istočnoj Slavoniji. Toga radi, Rakočević je na prostor istočne Slavonije slao svoju suradnicu "Veru", imena se ne mogu sjetiti, koja je izvjestila Rakočevića o bliskoj suradnji Hadžića s Arkanom. Rakočević mi je o tome kazivao, da zazire od Hadžića, odnosno veze Hadžića s Arkanom, ali i s Karanom, jer je Karan u isto vrijeme bio u vezi sa SDB-om Srbije, a znao je i o Arkanovim vezama sa SDB Srbije. Dodavši tome, da je puk. Rakočević to cijenio kao paravojne formacije, od tuda podozrenja Rakočevića prema aktivnostima dijela Odelenja, na području istočne Slavonije. Već kad ovo ističem, podvlačim i činjenicu, da je na području istočne Slavonije, a koliko mi je Rakočević, i drugi oficiri, dao do znanja, vojne suradnike stvorene na tom prostoru, postupno preuzimala je SDB Srbije. Čak štoviše, i neke od oficira sigurnosti - operativce, kao npr. Karan, kao što sam već kazao, preuzimala ih je postupno SDB Srbije na vezu, te su radili po direktivama i u dosluhu sa SDB-om Srbije.

KOVILJKA ŠIJAN - još dok smo bili u Zagrebu, dakle oko 1988.g., i radili u analitičkoj grupi pri Kabinetu predsjednika, meni je Malobabić kazao, da dio materijala ili dokumenata, dobiva od Koviljke Šijan iz SDS RSUP-a RH. Ja

sam vidio dio tih dokumenata, što smo ih dobili preko Koviljke Šijan. Radilo se o starijim dokumentima, te sam zaključio, da Koviljka radi negdje u arhivi Službe. Također, pretpostavio sam i to, da je Koviljka supruga, ili nešto u rodu sa Dmitrom Šijanom, iz SDS-a RSUP-a. Znam, da je Malobabić poznavao Šijan Dmitra i u nekoliko navrata znao govoriti o Šijan Dmitru.

DUŠKO EČIMOVIĆ - ja ga poznajem još kad je bio stručno - politički radnik u CK SKH. Znam, da je u to vrijeme bio prisan sa Slavkom Malobabićem. Negdje krajem 1991.g., Malobabić ga je jednom doveo u prostorije "Opere" u Beogradu. Znam, da sam taj puta iskazao osobno nezadovoljstvo, što je došao u prostorije, jer me tako mogao kompromitirati. Tom prigodom smo dulje razgovarali. Tijekom razgovora, shvatio sam, da je vezan uz SDB Srbije, da ga je SDB Srbije pozicionirala u viši rukovodeći tim tzv. RSK. U tom razgovoru glorificirao je Miloševića, odnosno politiku Srbije prema RH, odnosno Krajinama. Tijekom tog razgovora, spoznao sam i to, da je u vezi i sa Slavkom Malobabićem, jer su pričali o nekim dešavanjima unutar Krajina.

Sada, kad sa ove retrospektive i na ovaj način, vršim rekonstrukciju, meni poznatih činjenica, a koje su se dešavale od 1988.g., intenzivnije, vidljive su u stvari dvije bitne činjenice:
Prva je, da je rukovodni dio CK SKH bio vezan uz službe sigurnosti bivše JNA, i to kroz osobe koje sam ja pobrojao, Družić, Dimitrović, Radman i dr., a što je onda vjerojatno bilo i na nižim nivoima, općinama, komitetima i konferencijama SK.
Druga činjenica jeste, da su bitni nositelji procesa u tzv. Krajini od "balvan revolucije", pa oružane pobune, pa formiranje državnih organa tzv. Krajine, najprvo bili suradnici organa vojnih službi sigurnosti, pa tek onda funkcioneri tih organa vlasti, npr. Babić, Martić, Paspalj, Božanić i dr.

U nastavku Izjave, ja bih pokušao naznačiti neke podatke o načelnim procesima unutar Srbije, do kojih sam došao kroz kontakte i sa pripadnicima struktura sigurnosti u Beogradu, te kroz kontakte sa pojedinim osobama iz kulturnog i javnog života u Beogradu. Naravno, pokušat im akcent staviti, prije svega, na sigurnosne podatke.
Najprvo saznanja o akciono-terorističkim pripremama, a koja sam čuo u kontaktima, tijekom boravka u Beogradu, od pripadnika vojnih službi sigurnosti.
Naime, ja sam do sada iznio o raketiranju Banski dvora u režiji Čede Kneževića, odnosno Uprave bezbednosti SSNO-a, iznio sam saznanja o doturu eksploziva u Zagreb, te druge detalje vezane uz teroristički rad pojedinaca u sustavu sigurnosti JNA.
Sada bih grupirao još poznate detalje u vezi sa terorom službi bivše JNA, koje sam saznao iz govorenja pojedinaca, a dešavali su se na teritoriju RH.

- Priprema otimice gen. Špegelja.
Meni je gen. Aco Vasiljević u jednom razgovoru, tijekom 1993.g., nakon povratka iz zatvora, iznio, da su tijekom 1990.g., razrađivali najmanje 3 varijante otmice gen. Špegelja.
Prva varijanta: Ključni čovjek bio im je suradnik "Renđer" iz neposrednog osiguranja gen. Špegelja. "Renđer" je sačinio vrlo detaljnu skicu zgrade i prostorija na Tuškancu, gdje se, prema Vasiljeviću, gen. Špegelj krajem 1990.g., najviše zadržavao. Tu bi išli na direktnu otmicu, prepadom vojnih specijalaca.
Druga varijanta: Izučavali su odlaske gen. Špegelja na pretrage u neku od zagrebačkih bolnica. Raspolagali su utočnjenim podacima, a izvor je također "Renđer", u koju bolnicu gen. Špegelj odlazi, režim kretanja Špegelja u bolnici, kada ostaje sam s liječnicima, gdje se nalazi u tom trenutku njegova pratnja. Za takvu trasu kretanja "Renđer"

je sačinio, također, detaljnu skicu. U toj varijanti, otmica bi se izvršila na način, prepad na gen. Špegelja, kad je s liječnikom, omamljivanje nekakvim sredstvom, stavljanje u mrtvačka kola i tako prebacivanje na aerodorm "Pleso", gdje bi čekao vojni zrakoplov i gen. Špegelj bio bi prebačen u Beograd.
Treća varijanta: Koprivnica, rodni kraj gen. Špegelja, sa potpunim podacima o mjestima zadržavanja i kretanja Špegelja u Podravini. Tko je izvor tih podataka, Vasiljević nije rekao. Vasiljević je kazao, da su, ne naznačivši vrijeme, kada, krenuli u realizaciju ove varijante, on da je direktno rukovodio tim zahvatom, bio preobučen u čin poručnika, da su specijalci bili raspoređeni vrlo blizu objekta boravka Špegelja, u tom trenutku, te je trebalo prići samoj realizaciji. Unutar objekta imali su ugrađenog svog čovjeka, što je još više garantiralo uspjehu. Međutim, neposredno prije, realizaciju je odgodio, tj. zaustavio gen. Kadijević, naredbom Vasiljeviću.
Ističem, da je Vasiljević kontinuirano potencirao, da su isključivo planirali otimicu, a ne likvidaciju, s naznakom, da ako bi u bilo kojoj fazi realizacije, došlo do nepredviđenih teškoća, od akcije odustati bez likvidacije.
Paralelno time, dakle, planiranjem otmice gen. Špegelja, direktno Aco Vasiljević je koordinirao tonska i TV snimanja gen. Špegelja, a iz tih materijala pripremljen je film, koji je trebao biti emitiran u trenutku kada bi bila izvršena otmica gen. Špegelja.
Vasiljević je tvrdio, u tim razgovorima, da je film o Špegelju emitiran, bez znanja Uprave bezbednosti SSNO-a. Na to se, napose, ljutio, jer je došla u pitanje sigurnost suradnika, koji su mu u tim zahvatima pomagali.

- Pripreme za otmicu puk. Brenčića u Sloveniji.
Tijekom sudskog procesa, pri Vojnom sudu u Beogradu, meni, Rakočeviću i dr., inkriminiran je i pokušaj otmice puk. Brenčića u Sloveniji.

U vezi s tom otmicom, utvrđeno je, a meni poznato.
Pukovnik Brenčić iz RV-a, tijekom 1991.g., slovenskim vlastima dao je ukupnu dokumentaciju i sva svoja saznanja o sistemu PVO-a, neposredno prije ratnih operacija. To je ocijenjeno u bivšoj JNA kao izdaja, te je odlučeno da se Brenčića otme, prebaci u Beograd i da mu se sudi za izdaju. U slučaju, da je nemoguće izvršiti otmicu, ići i na likvidaciju. Planiranje takvog zadatka išlo je po dvije linije; po komandnoj, ali i po sigurnosnoj, u režiji Uprave bezbednosti SSNO-a i Odelenja bezbednosti RV i PVO.
Pripremne radnje koordinirao je i vršio p.puk. Martić iz II detašmana KOG-a RV i PVO iz Zagreba. Od tih radnji, on je izvršio praćenje Brenčića po Sloveniji u čemu je opet korišten suradnik "Renđer", ne znam u kom sve obimu. Martić je također, dobio u zadaću, da organizira sklanjanje agenata, koji će učestvovati u akciji, u adekvatne baze, kako ne bi pali nekon izvršene otmice. Što je on od toga izvršio, meni nije u potpunosti poznato. Otmica nije izvršena, jer nije dobiveno zeleno svjetlo, unatoč izvršenih pripremnih radnji.

- Miniranje dalekovoda u Sloveniji, u blizini Krškog.
Također, jedna od inkriminacija, tijekom istražnog postupka, bilo nam je i izvršenje diverzije u Sloveniji, rušenjem dalekovodnih stupova od NE Krško. Međutim, tijekom istražnog postupka, svojim svjedočenjem, ovu inkriminaciju otklonio je zastavnik ili vodnik Omerović, koji je kazao, da je diverziju organizirao i izveo on, i to po liniji komandovanja, iznijevši, da je dobio naredbu od Komande iz Cerklja ili Bihaća, da poruši dalekovodne stupove.
On je to i pojasnio, da je razlog za takvu akciju bio jedan vid odmazde, jer u to vrijeme, u Sloveniji i RH, kasarnama jedinicama JNA, uskraćivana je struja i voda, te se išlo logikom, a što je Omerović decidirano kazao: "Ako vi nama uskraćujete struje, uskratit ćemo je i mi vama, pa ćemo biti u mraku".

Toga radi, tijekom istrage, odustao je Istražni sud od inkriminacije tog akta, nama, ali je u optužnici ostalo Rakočeviću, no nakon ovakvog svjedočenja Omerovića i iz optužnice izostao je taj akt.

- Ruski novinari.

U vezi s ubojstvom ruskih novinara na području Banije, tijekom jeseni 1991.g., meni su poznati sljedeći detalji, a koje mi je ispričao Čedo Knežević, koji se u to vrijeme nalazio na području Bihaća.

Naime, ja sam Kneževića zapitao, radi, u to vrijeme, velikog interesa stranih novinara o ubojstvu ruskih novinara. Meni je Knežević tom prigodom ispričao sljedeće:

Ruski novinari došli su na područje Banije i Korduna, da prate rad jedinica TO tadašnje Krajine. Pri tome, bili su revni, propitkivali i borce i stanovništvo, što je kod lokalnog zapovjednika, Knežević mi je kazao i ime, ali sam zaboravio, izazvalo podozrenje, te su ih proglasili hrvatskim špijunima. U takvom stanju i radi takve sumnje, uz pijanost, likvidirali su novinare, te iz zakopali. Nakanili su prošvercati automobil, ali radi medijskog interesa, prepali se, da će biti provaljeni, po automobilu. Stoga su zakopali i automobil, u blizini gdje su likvidirali i zakopali novinare. Radi naglašenog medijskog, ali i političkog interesa za ruske novinare, bila je raspisana visoka novčana nagrada. Operativci SDB-a Srbije, koji su radili na tom prostoru Banije i Korduna, bili su zainteresirani za dobitak nagrade, ali i za mogućnost propagandnog efekta, te su doznavši lokaciju zakopanog automobila otkopali automobil, složili mogućnost, da ubojstvo prikažu kao čin Hrvatske vojske, a sve s ciljem, da naplate nagradu. Otkopali su i novinare. Međutim, nije se išlo na obznanjivanje i predaju leševa i automobila javnosti.

Juran Miroslav ili Slavuj Ljubiša, ispričao mi je kasnije i detalj, da, kada su otkopali leševe novinara, bojeći se da

neće dovoljno moći odlegendirati, da je to djelo Hrvata, leševe su spalili i ponovno ih zakopali na drugom mjestu, tako da više nitko nije znao novu lokaciju, gdje su zakopani ruski novinari. Što je bilo s automobilom, nije mi poznato.

- Pripreme za otmicu konvoja oružja.

Meni je tijekom 1993.g., gen. Aco Vasiljević, a nešto i puk. Rakočević iznio, da su već 1990.g., a u sklopu praćenja naoružavanja Hrvatske, imali vrlo precizne i točne podatke o načinima dovoza oružja. Rakočević mi je čak kazao, da su imali pozamašnije spiskove osoba, koje su dobivale oružje, pa čak i broj oružja, tko je s čime zadužen.

Da bi to na izvjestan način i potkrijepili, Vasiljević je iznio, da su krajem 1990.g., planirali napad i otmicu jednog konvoja, koji je dolazio iz Austrije, preko Slovenije za Hrvatsku. Prema Vasiljeviću, znali su potpuno sve o tom konvoju, pa čak i imena šofera, pratioca, sastav i rutu kretanja, rezervnu rutu kretanja i dr. Stoga je Vasiljević koordinirao i pripremio napad i otmicu tog konvoja, i to na način: Kada konvoj pređe slovensku granicu, na području RH, presrela bi ga ekipa specijalaca preobučenih u milicijske uniforme Hrvatske, pristupila rutinskoj kontroli, uz pojačanje specijalaca JNA, pohapsila pratioce i sve osoblje konvoja. Cijelu operaciju bi snimali kamerama. Oružje bi se potom pohranilo u kasarnu JNA, te s tim materijalima, efektno medijski dokazali ilegalnu kupnju oružja od strane vlasti RH. Cijela operacija je već bila u toku. Specijalci JNA raspoređeni na točnom mjestu, međutim, pola sata prije, došla je zabrana, da se zahvat izvede do kraja. Naravno, Vasiljević je iznio svoje nezadovoljstvo radi takvih političkih odluka, tako da akcija nije izvedena.

Naime, ovaj fragment, Vasiljević je ispričao u kontekstu tvrdnji njega, a i dijela oficira, da je u JNA kontinuirano prisutna izdaja, jer zaustavljaju se operacije u trenucima realizacije. S druge strane, ne postoje adekvatni odgovori, kad je hrvatska strana izvađala slične zahvate otmica

konvoja oružjem ili prepadima na kasarne osvaja velike količine vojne opreme i oružja i sl.
Već kad to ističem, sjećam se i govorenja Vasiljevića, Rakočevića i drugih, da je u vrhu RV-a, bio vidan strah, da hrvatskoj strani, pri povlačenju JNA, ne padnu u ruke raketne jedinice oko Zagreba, jer bi to moglo preokrenuti vojnu stranu sukoba.
Također, velika bojazan je bila, da JNA neće uspjeti izvući Remontni zavod "Zmaj". Radi toga, ako bi primjetila opasnost, ako hrvatska strana provali i osvoji Remontni zavod "Zmaj", u Bihaću bili su u pričuvi vojni avioni, koji bi uništili, pa i svoje jedinice, raketiranjem iz zraka.
Također, iz zraka, napali bi i prijetnju, da raketne jedinice u blizini Zagreba, padnu u hrvatske ruke, i po cijenu uništenja vlastitog ljudstva. Ovo mi je u fragmentima kazivao i gen. Radović.

Uprava bezbednosti, posredstvom sarajevskog KOG-a, tijekom 1992.g., planirala je izvršiti otmicu Alije Izetbegovića. Radi tih potreba, u Sarajevu je boravio gen. Nedeljko Bošković, koji je koordinirao rad službi bezbednosti JNA u Sarajevu, jer je Bošković od svibnja 1992.g., postao načelnikom Uprave bezbednosti SSNO-a.
Praćenje i prikupljanje potrebnih podataka za kidnapiranje, stoga su vršili organi sigurnosti JNA, zajedno.
Bošković je tom prigodom, došao pod legendom pregovarača JNA u Sarajevo, a u stvari, osnovna namjera mu je bila, da isplanira i izvrši otmicu Izetbegovića. Međutim, zahvat je provaljen, pa su npr., neki oficiri, puk. Vilić, komentirali, da je Bošković to namjerno iskompromitirao, kako bi uzeo novac za taj podataka od Muslimana.

Pored ovih konkretnih akciono - terorističkih zahvata, koji su planirale službe sigurnosti, a što je meni poznato, ja sam u razgovorima s pojedinim oficirima čuo fragmente, koji govore, da su bile prisutne i druge neke slične akcije, ili

da su takova kazivanja tih pojedinaca, produkt njihove samohvale. Tako je npr. Sabolović, pri razgovoru, da je sa svojom agenturom pratio kretanje Josipa Perkovića, tada pomoćnika ministra, nekakvom aluzijom dao naslutiti, da su ga pratili radi mogućeg kidnapiranja. Isto tako, npr. Knežević i Sabolović, znali su, ali u vrlo nevezanom, pa čak bih rekao, neosnovanom tonu, ustvrđivati, da su mogli snagama MUP-a, srušiti vlast u RH, ili Slavulj Ljubiša, isto tako, insinuantnim tvrdnjama samohvalno kazivao, da je radio na tome, da likvidira Imru Agotića, spuštanjem kroz dimni otvor, u neboderu gdje stanuje Imra Agotić, velike količine eksploziva.

No, u kontekstu ovakvih kazivanja pojedinaca, ističem, da je Sabolović, a to je čak i u sudski spis unjeto, kao činjenica, da je, posredstvom agenta u MUP-u, konkretno Jadrijević Vladimira ("S-1"), planirao izvršiti diverziju postavljanjem eksploziva u protupožarne aparate i to na način, da postojeće aparate u prostorijama MUP-a, Jadrijević zamijeni sa pripremljenim, punjenim eksplozivom i detonatorima. Kazao je, da je već izvršio pripremne radnje, traživ̌si takve aparate s aerodroma Cerklje.

U kontaktima sa nizom osoba u Beogradu, ističem, Sašu Pavlovića, slikara Tapia, Vanju Bulića iz "Duge", te drugim osobama iz građanske elite i javnog života, a napose u intervalu poslije izlaska iz zatvora, saznao sam još niz interesantnih činjenica.

U tim kontaktima, ja sam došao do niza podataka, prosudbi i ocjena, a koji ukazuju na procese, koji su se u Srbiji dešavali, ili se još dešavaju, a bitna dimenzija im je velikosrbijanski šovinizam u globalnom Miloševićevom projektu Velike Srbije.

Ja ne bih išao u širu elaboraciju rasta i jačanja Miloševićeve vlasti, a napose, ne u programske postavke tzv. projekta Velika Srbija. No, međutim, moram konstatirati,

radi razumjevanja onoga što hoću iznjeti, da je jačanje Miloševića unutar bivše SFRJ, a napose u Srbiji, u srpskom korpusu, otvoreno niz procesa, dolazi do niza kolaboriranja, savezništva i jedinjenja, a sve pod osnovnom parolom "svi Srbi na okup", a što je Milošević izrekao, "svi Srbi u jednoj državi". Takova jedinjenja i procesi počinju gotovo istovremeno kad i uspon i jačanje Miloševića, te su u stvari sastanice rasta i jačanja Miloševića, do sadašnje njegove političke težine i snage.

Od tih kolaboriranja tj., jedinjenja, ja bih naznačio prisutnost i tokove npr:

Dešavanje u SPC-u od recimo 1985.g. Tu je i, prema kazivanju mojih sugovornika, interesantan proces, kojeg karaktezira, negdje od 1985.g., mirenja, suradnja i spajanje unutar SPC-a, i to sa dionizijskom crkvom u dijaspori, napose, SPC u SAD-u. Na primjer, do tog vremena, svećenici SPC-a u dionizijskoj crkvi nisu priznavani od svetog Sinoda, kao svećenici SPC-a. Tu negje od 1985.g., SPC priznaje čin tim svećenicima, što je bitan činilac jedinjenja SPC-a. Nakon toga, dolazi do različitih intenzivnijih odnosa unutar crkve u dijaspori sa ukupnom SPC-om, što za SPC znači bitno ojačanje, a napose, na financijskom planu.

Začetnici ovakvog procesa unutar SPC-a su grupacija oko časopisa "Pravoslavlje", a napose, Irinej Bulović, Atanasije Jeftić, Anfilatije Radović i još drugi svećenici iz veljevsko - šabačke eparhije. Za uzvrat, upravo ova struktura. Ovi pojedinci počinju dominirati unutar SPC-a, jednim vrlo radikalnim Svetosavljem. Nekako u to vrijeme, dakle, otvorenim ovakvim procesom patrijarh German biva bolestan, pa odsutan, u principu nemoćan, te počinje otvorena borba za vlast unutar SPC-a. Sadašnji patrijarh Pavle, ustvari je osoba kompromisa jednog prelaznog perioda sa formalnom vlašću unutar Sinoda, a ekspandira i po moći i po vođenju SPC-a, upravo valjevsko - šabačka grupa.

Inače, kad sam već spomenuo patrijarha Pavla, uz njega jedan detalj. Njemu je prezime Stojčević, iz Slavonije je, a prema

kazivanju bogoslova Šumanje, u nekim je rodbinskim vezama sa Stankom Stojčevićem. Inače, prije nego što je izabran za patrijarha, bio je vladika Pečke patrijaršije.

Daljnji tok ovog jedinjenja SPC-a, jeste upravo odlazak Anfilatija Radovića za crnogorska mitropolita, kako bi se crnogorska crkva u potpunosti ukopčala i vezala uz SPC, jer su sve glasnije bili prisutni zahtjevu za autokefalnošću crnogorske pravoslavne crkve.

Ovakav odlazak Anfilatija Radovića u Crnu Goru, spriječavanje je, ne toliko antokefalnosti, nego više sprečavanje mogućnosti, da se tako izdvojena u autokefalnost, priključi procesima unijačenja, uđe u uniju sa Svetom stolicom, kao grkokatolička crkva na dobrom dijelu Europe.

Kad već kazujem procese, koji su prisutni u SPC-u, podvlačim moja saznanja o tajnom organiziranju unutar elitnih laika u SPC-u. Naime, u razgovorima sa bogoslovom Šumonjom, iz beogradaskog Teološkog fakulteta, zaključio sam, da je unutar SPC-a prisutan proces organiziranja tajnih udruga najviđenijih i najutjecajnijih laika SPC-a.

Organizacija se račva na stare i mlade laike, a jedan od vođa starih laika jeste prof. psihoanalize Vladeta Jerotić sa Bogoslovnog fakulteta u Beogradu, a jedan od vođa mladih laika je Šumonja, svršeni teolog.

Organizacija kopira, na izvjestan način, Katolički seniorat, osnovan početkom stolječa u Zagrebu.

Moć takve organizacije je u tajnosti članstva, odabranosti članstva po intelektualnim i drugim kvalitetama, strogoj disciplini tako odabranog članstva, a koje unutar i van SPC-a, treba provoditi određenu, kazao bih, političku liniju, a u ovom slučaju, radikalnu političku liniju Svetosavlja. S obzirom na kadrovski kvalitet članstva takve udruge, ona ima napose, znatnu težinu prema politici, kulturi, ekonomiji, a posebno tvrdu dimenziju prema inozemstvu. Spona je i kopča srpstva van Srbije. Paraleno time, članovi ovakve udruge vežu se na slične pravoslavne

organizacije u Grčkoj PC, donekle u Bugarskoj PC, Rumunjskoj PC, a naročito u Ruskoj PC-i.

Odmah da podvučem, da se unutar Ruske PC, javlja reorganizirani s modernom koncepcijom, bivši bogomoljački pokret. Na taj način, a članovi udruga iz SPC-a učesnici su takvog vezivanja, javlja se pan - pravoslavni proces integriranja, ne samo religiozne, već i laičke integracije.

Paralelno s ovim procesom, dakle, takvog jedinjenja unutar SPC-a, prisutan je, pa čak i ranije od 1985.g., jedan drugi proces sa istom parolom "svi Srbi na okup". Naime, srpska emigracija sa svojom slojevitošću stari radikali Pašićeve provincijencije, pa radikali četničkog obilježja iz II svjetskog rata, te ostali emigranti postupno uz toleranciju i blagoslov Miloševićeva režima u usponu, postupno dolaze u Srbiju, odnosno lideri buduće opozicije od Vuka Draškovića, Šešelja i dr., odlaze u inozemstvo na kontakt sa emigracijom. Zasigurno, ovakovo dešavanje, zbivalo se uz blagoslov SDB-a Srbije. Da je tu umješana i SDB Srbije, najrječitije govori npr. geneza naraštanja i razvoja Ljube Zemunca, Arkana, Giške zv. "Beli". Svi su oni, uz blagoslov SDB-a Srbije, kao suradnici odlazili u inozemstvo na kontakt četničkoj emigraciji, ali i sa zadatkom, da integriraju četničke usitnjene organizacije. Kasnije nakon 1985/87.g., dolaze u zemlju legalno, da bi kasnije bili, nakon 1990.g. (osim Zemunca) osnivači i komandanti paravojnih formacija.

Da detaljiziram ove procese donekle: Na primjer, šef srpskih radikala Šešelj, kao opozicionar, nakon izlaska iz zatvora, mislim oko 1986.g., odlazi u inozemstvo na kontakt Momčilu Đujiću, četničkom vojvodi, koji ga već tada rukopolaže za četničkog vojvodu. Odnosno, da istaknem, po izlasku iz zatvora, Šešelj je oko dva mjeseca stanovao kod Klare Mandić, a o kojoj ću kasnije, kroz ostala prezentiranja saznanja, šire reći.

Nesporno je, da Šešelja u zemlji, kao šefa Srpske radikalne stranke, a napose u vrijeme izbora u Srbiji, materijalno i na druge načine, favorizira Momčilo Đujić s, kazao bih,

naredbama četničkim strukturama u zemlji, da prihvate Šešelja. Međutim, kasnije tokom rata, kada je Šešelj s radikalima postao preblizak suradnik Miloševiću i SPS-u, Đujić se sa četnicima distancirao od Šešelja, što koristi Milošević za otpisivanje Šešelja.
U sklopu takvog procesa, vezivanja srpske heterogene emigracije sa rastučim opozicionarima unutar Srbije, valja podvući i odlaske niza akademika SANU-a u inozemstvo na kontakte srpskoj emigraciji. Na primjer, Vasilije Krestić, akademik u intervalu 1984. - 1987.g., hodočastio je po inozemstvu. Isto tako Ćosić i svi ostali, u to vrijeme već autori Memoranduma SANU, kao programske osnove velikosrpske doktrine, hodočaste k četnički emigraciji.
U ista vezivanja uključivali su se, posebno direktori i rukovodeći djelatnici velikih sustava "Genex", "Centroprom", "Magnoprom", "Ei - Niš", "Kragujevac - Zastava" i dr.
To je u grubo, proces integracije Srbija - srpska dijaspora, ali sve pod parolom "svi Srbi na okup", ovaj puta već na moduliranom planu kojeg je dorekla SANU, uz dozvoljavanje svih radikalizama, četništva iz predratnih i ratnih godina.
Pri tome, iz zemlje značajnu ulogu imala je Privredna komora Srbije, ali i DK predstavnici bivše SFRJ.

Posljedice ovakvih kretanja, je nekoliko značajnih i privrednika i drugih veza Srbije sa svijetom. Tu u svakom slučaju treba izdvojiti projekt "Jugo" - Amerika, izvoz automobila u SAD, tu je kasnije Panićeva šansa za kupnju "Galenike", a od organizacija koje su produkt takvih relacija i sprega valja izdvojiti Društvo srpsko-židovskog prijateljstva. Ovo društvo posebno podvlačim, jer je u Srbiji integriralo značajnije intelektualce, neke akademike, a što je osnova za kasnije pranje kapitala.
Jedna od bitnih osoba u Društvu, pojavljuje se Klara Mandić, inače stomatolog, vezana uz grupaciju bivših visokih oficira JNA. O Klari Mandić znam niz činjenica, tako npr. u kontinuitetu je bila u kontaktu s Draškovićem, Šešeljem,

Zoranom Đinđićem, i dr., a koji su kasnije postali šefovi opozicionih stranaka, nakon višestranačkih izbora u Srbiji. Isto tako, bliska s Jovanom Raškovićem, Radovanom Karadžićem, Milanom Babićem, Božanićem iz Titove Korenice, a koji su kasnije, na tim prostorima, postali značajni funkcioneri, odnosno, nositelji političkih funkcija.
Klara Mandić, postupno spaja pojedince iz državnih organa Srbije, Košutić, Jarić, npr. Privredne komore Srbije, banaka, Savićević iz "Genexa", Cvetković iz "Zvezde, a i u kontaktu je sa već kazanim pojedincima iz opozicije. Tako da se formira neformalno jezgro koje ulazi u kontakte sa židovskim organizacijama diljem svijeta i u Izraelu.
Posljedica toga je, dolazak gen. Ariela Sharona iz Izraela, bio i ministar u vladi, u Beograd. O toj posjeti, a ona je bila 1989.g., govorio mi je Luka Tanjga iz Saveznog sekretarijata za ekonomske odnose sa inozemstvom. Prema Tanjgi, taj puta dogovarano je o izvozu drveta iz sadašnjih krajina za Kibuce u Izraelu. Potom, Sharon je posjetio u neslužbenom dijelu posjete, MO Srbije. U pratnji Sharona, bio je i izvjesni Skolnik, međunarodni biznismen, meštar za financije. Skolnik je dogovarao dotok svježeg kapitala u bankarski sustav Srbije, ali pod uvjetom, da to nisu velike državne banke, jer su one opterećene svojim komintentima, već je inzistirao, da dotok svježeg kapitala bude kroz male privatne banke, koje su fleksibilne i neopterećene.
Sharonova posjeta rezultirala je velikom izložbom u režiji Privredne komore Srbije u Tel Avivu 1990.g., ali i dotokom kapitala poslije 1990.g., u privatne banke Jezdimira Vasiljevića i Dafine Milanović, te dijelom "Karić Banka", banka braće Karić.
U stvari, cijela ova operacija Skolnika, predstavlja građenje pretpostavke, za pranje prljavog novca, preko tih banaka.
Prema kazivanju Tanjge, mehanizam pranja novca kroz Jezdimirovu i Dafininu banku, išlo je na način, da prije svega židovske, a i mješovite firme fiktivnim plasmanom

novca u te banke, dobiju očišćen novac kroz opet fiktivne poslove, u banke ili firme na Cipru. Ovim bankama ostaje profit za uslugu pranja novca, a to su visoke stope, no, u odnosu na ostale stope, za pranje novca u drugim zemljama Europe, najjeftinije. Te stope, za uslugu pranja novca, povečale su glavnicu banaka, te su i Dafina i Jezdimir išli na visoke kamatne stope za vezanu štednju kod domaćeg stanovništva. I Jezdimir i Dafina, tako prikupljan novac od stanovništva, replasirali su kroz kratkoročne kredite privredi, koja je bila željna novca, jer je inflacija postala galopirajućom.
Ovakav ciklus, u stvari je bio izjedanje vlastite ekonomske supstance, i trajalo je dok je trajalo, ali prije toga i Jezdimir i Dafina Milanović prebacili su gro kapitala na Cipar, te tek potom zatvorili banke. Zasigurno, ovakva transakcija, bez znanja državnog vrha, nije izvediva. Otud niz kalkulacija i priča npr. o suvlasništvu Miloševića u firmama braće Karić, kontima Miloševića i drugih funkcionera Srbije na Cipru i dr. I prema prosudbi Tanjge, a i drugih npr. Saše Pavlovića, slikara Tapia, i drugih, da su pojedinci iz srpskog rukovodstva, a napose, na lokalnim razinama, na taj način i tako, iznjeli zdrav kapital na Cipar i drugdje u europske zemlje. Taj kapital će se vratiti, ali tek u vrijeme kad započne intenzivna pretvorba vlasništva u Srbiji, a napose kad svi privredni subjekti u Srbiji, budu potpuno devastirani, jer će tada, tako devastiranu ekonomsku supstancu Srbije moći otprivatizirati za beznačajnu financijsku vrijednost.
Na taj način, kad završi takav proces, bivši komunisti Srbije, pa potom socijalisti, pretvorit će se u konzervativne kapitaliste.

Meni je prof. Saša Pavlović, inače, odmah da kažem, Pavlović je dugogodišnji kvalitetni suradnik puk. Rakočevića, iznio, da je opremanje Arkanovih jedinica oružjem i ukupnom ratnom opremom, išlo ne iz vojnih izvora, već je sve isfinancirano

i kupljeno upravo ovakovim kanalima iz, na opisani način, pranja novca na relaciji izraelske firme, banke u Srbiji, kapital završava na Cipru. Toga radi, Arkanove jedinice imale su opremu izraelskog porijekla, na uniformama su čak etikete bile na engleskom i hebrejskom. Od oružja, naoružani Hercklu-Koch oružjem. To je čak bilo evidentno i na ulicama, gdje su pripadnici Arkanovih jedinica, imali kvalitetniju odjeću i oružje. Također, i puk. Rakočević mi je govorio, da JNA nije ni metkom učestvovala u opremanju i naoružavanju Arkanovih postrojbi.
Saša Pavlović, također, je iznio, da se iz slično Arkanovim kanalima, vršilo opremanje nekih jedinica MUP-a Srbije i tzv. "Crvenih beretki".

Iz kruga Klare Mandić također, proizlazi fenomen tzv. "kapetan Dragan". Naime, meni je Čedo Knežević odmah, kad je još, a i sada je pravo prezime tzv. "kapetana Dragana" vezano tajnovitošću, kazao, da je "kapetan Dragan" ustvari Vasiljković Dragan. Pored toga, kazao mi je, da je Vasiljković dugogodišnji suradnik SDB-a MUP-a Srbije, te je posredstvom SDB-a Srbije, ali i posredstvom kruga oko Klare Mandić, došao u zemlju, gdje je na vješt način, uz dobru medijsku promociju, od njega stvoren legendarni lik otpora srpskog naroda.
U opremanju dobrovoljaca, koje je na vješt način, uz medijsku buku, mobilizirao Vasiljković, učestvovala je i JNA, ali veći dio sredstava, isto je porijeklom iz pranja novca, na ranije opisan način, kao i kod Arkana.
U regrutiranju dobrovoljaca, a potom i opremanju, znatnu ulogu imala je država Srbija, posredstvom MUP-a Srbije, koji je mobilizirao na dobrovoljački način, u dobrovoljačke Draganove jedinice, mladiće Srbije. Logori za obuku bili su na području Krajine. Kasnije Dragan, uz pomoć Klare Mandić, organizirao je formiranje "Fonda kapetana Dragana" u Srbiji. Klara Mandić dala mu je za to prostorije u Beograđanki u

Beogradu. Kroz fond, prisutno je pranje novca beogradskih firmi.

Zasigurno radi razumjevanja procesa u Srbiji, potrebno je dotaći masoneriju, ali aspekt paramasonizacije, jer se na političkoj sceni, a i u ukupnim odnosima u Srbiji, susreću pojedinci masonsko - paramasonske provenijencije.
Naime, kratke naznake masonstva u Srba.
Nakon II svjetskog rata, prestanka rada Velike lože Jugoslavije, dio srpskih masona, emigrirao je, i u Americi (SAD) osnovao "Srpsku ložu Kalifornija". Dio ih je ostao unutar Srbije, vezan uz SANU i u pasivnosti sa marginalnim značajem i vezama. Međutim, negje nakon 70-tih godina, nakon početka liberalističkih tendencija u bivšoj Jugoslaviji, dolazi i do kontakata masona iz Srbije sa paramasonskom čelijom "Srpska loža Kalifornija". Taj proces biva intenziviran nakon 1985.g., kada masoni iz zemlje npr. slikar Tapi, Tapušković, bio direktor "Borbe", Saša Pavlović, advokat Dragiša Vukašinović, hvataju veze sa inozemnim masonima srpske provenijenicje. Unutar Srbije, pravnik Nenezić Zoran, zanavlja masonstvo, oslanjajući se na Veliku ložu Njemačke. Pavlović mi je pričao, da je Nenezić u jednom danu, u Velikoj loži Njemačke, prošao sva tri masonska stepena, što je stoljetna rijetkost u cijeloj masonskoj tradiciji. On je bio organizator zanavljanja "Velike lože Jugoslavije" u Beogradu, 1990.g.
Po Pavloviću, Njemcima se žurilo u to vrijeme, jer su bili prisutni pokušaji lože Velikog orijenta Francuske, da ona uspostavi ponovno "Pravu Veliku ložu" Jugoslavije.
Kad spominjem Nenezića, neophodno je, da odmah kažem i o vezi Nenezić - Jović, bivši predsjednik Predsjedništva SFRJ. Naime, Nenezić i Jović gotovo su u svakodnevnim kontaktima tada, a i kasnije. Jović je isfinancirao Nenezićevu knjižaru u Beogradu.
Nakon što je oformljena Velika loža Jugoslavije, krajem 1990.g., početkom 1991.g., dolazi do raspadanja. Dio srpskih

masona odlazi u Bugarsku i oformljuje "Vjenac Sv. Ivana", kao jednu paramasonsku udrugu. Jedan od čelnih ljudi ove udruge je slikar Tapi iz Beograda.
Međutim, Nenezić ne priznaje raskol, već sam sebe proglašava majstorom Velike lože Jugoslavije.
Ovakvu kronologiju i činjenice, vezane uz masonske tradicije u Srbiji, iznosim prije svega radi divljih paramasonskih udruga, koje su konzekvenca, a koje se vežu uz masonstvo. Iz masonstva preuzimaju samo tajnovitost, kao kvalitetu, a ponašaju se po tradiciji "Crne ruke". Naime, različite organizacije kao npr. "Bela ruža", "Nova Bizantija", i dr., slove kao nekakve masonske udruge, a u stvari su poluge za realizaciju nekakvih političkih projekata. Na primjer, udruga "Bela ruža", presreće čamcima brodove na Dunavu, tražívši medijsku eksponažu. Uz "Belu ružu", vezani su Komrakov Milorad iz informativnog programa TV Beograd, te Milivoj Petrović, ministar informiranja i drugi.
Matica iseljenika Srbije, također, kad je riječ o procesima unutar Srbije, ali s direktnim posljedicama po RH, bitna je organizacija kojoj je na čelu književnik Brana Crnčević, poznat po kolumni u "Dugi" u kontekstu formiranja Srpske narodne svesti. Inače, on je radikalno - četničke provenijencije s autokratskim manirima u rukovođenju Matice iseljenika Srbije. On osobno zna davati spiskove za provaljivanje u stanove borcima iz Krajine, tako da ima čak spisak stanara po Beogradu i Zemunu, u kojima žive nesrbi i daje ih izbjeglicama iz Krajine, da se u njih provalom nastanjuju. U Matici iseljenika koncentrirana je i briga o izbjeglicama, što Matici daje i realnu moć, jer su izbjeglice egzistencijalno ovisne oko statusnih i materijalnih pitanja. Posebni sagment unutar Matice, po značaju je Udruženje Srba iz Hrvatske. Ovo je čak i u političkom značaju za Beograd, vrlo moćna udruga, jer se sastoji od pretežno penzioniranih oficira, policajaca i drugih, kazao bih, viđenijih ljudi iz krajina. Brojčano, Udruženje se mjeri na nekoliko desetaka tisuća članova, a

što predstavlja i izbornu bazu političkim strankama. U dosadašnjim izborima u Srbiji, oni su bili snažna Miloševićeva potpora, napose u svom radikalizmu prema protivnicima Miloševićeve politike. Meni je Malobabić u nekoliko navrata pričao, da on odlazi u Udruženje, da se tu pojavljuje i Bora Mikelić, bivši direktor "Gvrilovića", iz Petrinje, te gen. Domazetović i puk. Dušan Vilić. Posredstvom Udruženja, Šešeljevi radikali ubacivali su na područje Krajine svoje dobrovoljce, dok je Vuku Draškoviću pristup, kazao bih, potpuno zabranjen.

Nakon 1990.g., poslije početka raspada Jugoslavije, a napose ratnom opcijom, u svijetu, a za potrebe informativnog prodora u svijet, u režiji Matice iseljenika Srbije, Ministarstvo informiranja Srbije, Svetskog srpskog kongresa, ali uz upliv neformalne strukture nositelja bitnih procesa u Srbiji, Klara Mandić, Borislav Jović, Košutić, Vuk Drašković, te drugih ličnosti iz srpske oporbe, formiraju se Srpski informativni centri. Formirani su gotovo u svakoj većoj državi u Europi, SAD, Kanadi i Australiji. Zadaća im je informacijama servisirati Srbiju, ali i plasirati srpske istine svijetu, uz građenje imagea Srbiji.

Naime, krajem 1991.g., ja sam u "Operi" pri Komandi RV-a, dobio jedan materijal kojeg je sačinila, uvjetno rečeno, srbijanska struktura pri SSNO-u na čelu sa Vukom Obradovićem. U tom materijalu, razrađuje se struktura, način funkcioniranja međusobnih veza i slično, već tada oformljenih ili formirajućih Srpskih informativnih centara. Toga radi, zaključujem, da je iza informacija, a i funkcioniranja tih informativnih centara, diljem svijeta, stajao i SSNO, odnosno četničko jezgro unutar SSNO-a, na čelu s Vukom Obradovićem, Gverom i Domazetovićem.

Ove informativne centre, ističem, radi jedne bitne činjenice. Oni su se, odnosno, preko njih su pojedinci iz ranije pominjanog jezgra, bili u kontaktu ili pozivali u Srbiju, viđenije svjetske znanstvene ili kulturne ličnosti, kako bi probili blokade, koje je svijet namjenio Srbiji. Na

taj način, nije se pojavljivala država Srbija kao domaćin, već pojedinci, a tek kad bi došli, onda bi se to protokoliralo do nivoa nekakvog ministarstva.
Na takav način, npr. u Srbiji je boravio Eli Viesel, nobelovac, utjecajni svjetski mislilac, član Svjetskog židovskog kongresa.
U vezi s pozivanjem i dolaskom Viesela, meni je govorio Saša Pavlović. Prema njemu, Viesel je jedan od čelnika organizacije "B'nei B'righta", a u Srbiju je pozvan od grupe oko Klare Mandić, koja je za tu prigodu iskoristila svoj položaj u Organizaciji srpsko-židovskog prijateljstva. Naravno, da je u vrijeme boravka Viesela u Srbiji, Vieselu data optimalna medijska pozornost, a primio ga i Milošević. Posebna pozornost, data je Vieselovi konstataciji o tradicionalnom prijateljstvu Srba i Židova.
U istoj režiji, u Srbiju je dolazio i Daniel Shifer. Sve je ovo u stvari bilo nastojanje, da se probije medijska blokada Srbije prema svijetu.

. / .

Ja sam u Beograd došao, kao što sam kazao, početkom rujna 1991.g., a Beograd napustio sredinom kolovoza 1993.g.
U tom vremenskom razmaku, cca 9 mjeseci bio sam u pritvoru, Istražnom zatvoru i to od 06. ožujka 1992.g., s malim prekidima do 06. siječnja 1993. godine.
Izvjesno vrijeme, napose u intervalima između pritvora, uvjetno rečeno, u Beogradu sam živio u poluilegali, jer su mi smještaj omogućavali prijatelji ili njihovi znanci. Tako sam u Beogradu koristio, niz stanova svojih prijatelja i njihovih znanaca. Stoga bih, radi preglednosti, na jednom mjestu pokušao, koliko se sada sjećam, kazati adrese gdje sam bio smješten uz objašnjenja, kod koga, s prosudbom tih svojih prijatelja, koji su mi na taj način pomagali.

Dolaskom u Beograd, 01. rujna 1991. godine, stanovao sam kod svoje sestrićne Knežević Bosiljke, Prvomajska 56/IV, tel: 194-974. Bosiljka mi je sestrična po majci.
U vrijeme stanovanja kod sestrićne Knežević, povremeno sam koristio njihovu vikendicu u Zemun Polju, Partizanski put, broj ne znam. Tu sam odlazio kad mi je trebao mir i odmor.
Od listopada 1991.g., nakon što je krenula sa radom "Opera", stanovao sam u prostorijama "Opere", Strosmayerova 3 (Dom Ratnog vazduhoplovstva). Tu su bile neke prostorije za stanovanje. Ondje je stanovao i Malobabić, jer je bila adaptirana jedna soba za stanovanje. Ističem, da je Malobabić imao u Beogradu garsonjeru - službeni stan, od PKJ, adresu ne znam, nalazi se u strogom centru Beograda, u blizini Knez Mihajlove ul.
U prostorijama "Opere" stanovao sam do 06. ožujka 1992.g., nakon što je izvršena prva pretraga, i nama zabranjen ulazak u prostorije "Opere".
Jedno 5-6 dana, poslije pretrage, stanovao sam kod Vlade Pralice, adresu ne znam, ali se ta kuća nalazi na Dedinju, u blizini Zvezdinog stadiona. Ističem, da je Pralica bio djelatnik "Opere".
Nakon Pralice, u ožujku 1992.g., stanovao sam u stanu dovjetnice Dragane Dinić-Jotić, u Novom Beogradu, Blok 45, tel: 455-172 (kancelarija - Njegoševa 22). Draganu Dinić-Jotić sam upoznao preko Vlade Pralice, a ona je s obzirom, da ima odvjetničku kancelariju, bila angažirana na pravnom servisiranju "Opere-orijentis" i "Plitvice-orjentis". Dragani Dinić-Jotić omogućio sam iznajmljivanje jedne prostorije u Domu vazduhoplovstva, kao kancelariju i otud je naše prijateljstvo dobilo na punoći.
U tom intervalu, u ožujku 1992.g., nekoliko dana stanovao sam kod Žiže Gročić, Medaković III, Stevanovićeva 11. Žiža Gročić je dipl. oec., radila u "Jugo-autu", na prodaji dijelova i opreme za policijske automobile, ostala bez posla. Upoznao sam je posredstvom Vlade Pralice. Suprug joj živi u SAD.

Tijekom svibnja 1992.g., u intervalu između dva zatvora, stanovao sam u stanu Dragane Dinić-Jotić, a jedno vrijeme, cca dva dana, u njenoj vikendici na Avali.
Po izlasku iz zatvora, siječanj 1993.g., stanovao sam kod navinara "Duge", Vukčević Rade, zv. "Šinobus", Novi Beograd, prva autobusna stanica iza "Sava-centra". U tom periodu, siječanj-veljača, do početka ožujka, koristio sam pored Vukčevićevog stana i stan Mustafe Čandića u Zemunu, adresu ne znam, a povremeno sam prespavao i kod puk. Rakočevića, u Zemunu, Kenedyeva ul. 2.
Mustafa čandić je negdje u veljači prodao stan, napustio Beograd, a između Vukčevića i mene došlo je do spora, zbog indikacija, da je Vukčević u vezi sa Šešeljevim radikalima. Ističem, da je on prikrivao tu činjenicu, a ja sam do takve spoznaje došao opservacijom Vukčevićevih vizit-karti, gdje su evidentno bile upisane adrese nekih radikala, uključujući i Šešelja, te njegov naglešeni ilegalni interes za moje stvari, napose pribilješke. Sa ovakvim konstatacijama, odnosno indikacijama o vezanosti Vukčevića sa radikalima, upoznao sam puk. Rakočevića i puk. Vilića, koji su mi sugerirali da se čim prije preselim od Vukčevića. Radi toga, otišao sam stanovati kod Slađana Bogdanovića, preko puta Bloka 45, Novi Beograd, tel: 174-032. Slađana sam upoznao u zatvoru, gdje je bio zbog preprodaje oružja Muslimanima.
Posredstvom Slađana, upoznao sam Radojicu Mirkovića,, te sam prešao stanovati jedno vrijeme kod njega, u Zemun Polje, Slamkamenska 25.
Paralelno dok sam stanovao kod Mirkovića ili Slađana, znao sam prespavati kod puk. Rakočevića, tel: 672-387, te kod Žiže Gročić, tel: 4387413.
Početkom svibnja 1992.g., Mirković Radojica je hapšen radi nekakvog izgreda, ali je policijsko ispitivanje bilo usmjereno na mene, s kime se sastajem kod njega i sl. Pri tim ispitivanjima bio je maltretiran i tučen. Toga radi, promijenio sam adresu stanovanja, te sam stanovao najprvo kod sestrićne Knežević Bosiljke, a poslije sam se prebacio

kod Žiže Gročić, te ponovno 1-2 dana kod puk. Rakočevića, pa 1-2 dana kod advokata Stanića (otac i sin), tel: 133-693 (stan), tel: 690-937 (kancelarija) - poslovni centar "Merkator", te kod Anđelke Vujić, tel: 4893352, Medaković III, Stevanovićeva 11, koja ima "Šlep" na Dunavu, u stvari adaptiranu vikendicu. Nakon toga, povremeno sam stanovao kod Jelice Ćulafić, Crnotravska 11, tel: 660-249.
Poslije sam ponovno stanovao kod Slađana Bogdanovića, u njegovom stanu, a nakon toga kod Aleksandra Mičića "Saše", Bežanija, ulicu ne znam, tel: 1764937. Inače, Mičić je završio Srednju školu unutarnjih poslova u Zagrebu, 1990/91.g., pobjegao iz Zagreba zajedno s familijom. U Beogradu bio zaposlen kao zatvorski stražar, napustio posao. Nekoliko dana, negdje u svibnju, stanovao sam kod Saše Pavlovića, Blok 45, ulica Jurija Gagarina (broj ne znam), 13 kat, tu je atelje - 165 111 stan, Zeleni Vjenac, tel: 620-661.
Također, u periodu od svibnja do srpnja, stanovao sa i kod Brkljač Mira, Zemun, Tošin bunar 27a, tel: 192-612, a nekoliko dana i kod Dragiće Vukašinovića, advokata, Obilićev Vjenac 4 (kancelarija), stan ne znam, telefon stan: 693-588.

Iz ovakve kronologije osoba, kod kojih sam stanovao, vidljivo je, da sam bi naglašeno pokretan kad je riječ o stanovanju. To mi je posebno sugerirao puk. Rakočević, da što više mijenjam mjesto stanovanja, da budem što pokretljiviji, jer smo zaključili, da sam ja najugroženiji, ja nisam imao rješena statusna pitanja.
Pored ovih osoba koje su mi pomogle u vezi sa smještajem, u Beogradu, kontaktirao sam i družio se na izvjestan način s;

- BRANKO TAPUŠKOVIĆ, advokat, branio me u procesu, kasnije v.d. direktora "Borbe". Adresu ne znam.
- DRAGIŠA VUKAŠINOVIĆ, advokat, kancelarija - Obilićev vjenac 4, tel: 693-588 (stan). Branio me u procesu.
- STOJANOVIĆ, advokat, branio me u procesu, kancelarija:

Njegoševa 22, tel: 455-172.

- MARIĆ MIOMIR, urednik "Duge". S njim sam se družio nakon izlaska iz zatvora 1993.g. Pomogao mi financijski, te mogučnošću davanja intervjua i širih kontakata sa novinarima.
- VANJA BULIĆ, pomoćnik glavnog i odgovornok urednika "Duge". Stanuje na Konjarniku u Beogradu, ul. Vojislava Ilića. Družio se i dosta razmjenjivali saznanja vezana za moj slučaj. On mi je izvor nekih podataka koje sam iznio do sada u Izjavi.
- FILIP ŠWARM, novinar "Vremena". Kontaktirao ga nakon izlaska iz zatvora.
- BOBIĆ MIRJANA, novinar "Duge".
- JANJA FLORIĆ, novinarka "Borbe", tel: stan 177-84-85, posao 342-039.
- BORISLAV SOLEŠA, novinar "Borbe", tel: posao 332277.
- ZORAN GRUJIĆ, vlasnik kluba "Pasadena", tel: 631-702. S njim sam jedno vrijeme bio u zatvoru. On je bio optužen za šverc oružja. Pomogao mi pri izlasku iz zatvora, pokušajem uključivanja u neke poslove.
- SAVIĆ DRAGAN, veza Slavka Malobabića, rodom sa Banije, otam mu je vojno lice s Banije, radio u Zagrebu, u "Badelu", vezan uz kriminalni milje Zagreba i Beograda, dolazio u "Operu" tijekom 1991.g., zajedno sa Malobabićem. U Beogradu vezan uz falsifikatore dokumenata. Tijekom 1991.g., definitivno preselio u Beograd. U Beogradu došao u kontakt sa švercerskim kanalima "crvene žive". Malobabić ponudio mogućnost kupnje "crvene žive", dajući fotografije uzorka. Malobabić sa mogučnošću kupnje, upoznao puk. Rakočevića. Daljnja sudbina tog posla meni je nepoznata. Uz otkup "Crvene žive", pored novaca tražio je dvije diplomatske putne isprave.

- JELICA ĆULAFIĆ, akademska slikarica, stan Crnotravska 11/13 kat, tel: 660-249, otac Dimitrije, radi u SSIP-u bivše SFRJ. Službeno u Kanadi, Švicarskoj. Još je u radnom odnosu u SSIP-u, ambasador bez portfelja.

Jelica je Akademiju završila u Beogradu, a Koledž u Kanadi. Završila i postdiplomski studiji u Beogradu. Stric Dobroslav Ćulafić, bio savezni sekretar za UP. Djelomično poznaje moje veze i aktivnosti, onoliko koliko sam ja trebao. Tako je npr. bila posrednik u donošenju dijela mikrofilmova iz Beograda u Ljubljanu.
U veljači 1994.g., prigodom boravka nje u Ljubljani, gdje je bila u posjeti kod mene, zamolio sam je, da u Beogradu kontaktira puk. Rakočevića i pokuša ga zamoliti ishođenje falsificirane putovnice. Također, preko nje, Rakočeviću sam prenio poruke, da mu objasni moj status u Ljubljani, da sam u teškoćama, i da se ne mogu prebaciti dalje iz Slovenije. Kad sam boravio u Ljubljani, od kolovoza 1993.g., do ožujka 1994.g., s njom sam bio u telefonskom kontaktu, ali su ti razgovori bili pretežito privatnog sadržaja.

- DRAGICA KNEŽEVIĆ, bivša sekretarica Ivice Račana u Zagrebu, kad je obnašao dužnost predsjednika SDP-a. Iselila iz Zagreba 1993.g. U Beogradu se smjestila privremeno kod Bosiljke Rajković, tel: 670-249. Zaposlila se privremeno u firmi, što su je osnovali bivši komunisti u Beogradu. U Beogradu, Dragica poznaje širok krug veza. Inače, rodom je sa Banije.
- RADOVAN SAMARDŽIĆ, tajnik Komisije za odnose s vjerskim zajednicama. Njega poznajem još iz Zagreba, te smo kontaktirali, prigodom njegovih boravaka u Zagrebu, ili njegovih boravaka u Beogradu. Inače, Samardžija je pukovnik po činu, a skinuo se kada je prešao na dužnost u SIV. Rodom je iz Crne Gore. U vrijeme mog boravka u Beogradu, kontakirao sam ga vrlo često. U par navrata bio mi je izvor ili konzultant, kod sadržaja, koje sam pisao kroz novine. Stanuje u Beogradu, Bulevar Arsenija Čarnojevića 51/1, tel: 130-774.
- DUŠAN VILIĆ, pukovnik, rodom iz Gline, specijalni savjetnik predsjednika za sigurnost, tel: 137-250.
S njim sam, puno bio u kontaktima još iz Zagreba. Dao mi

je na korištenje literaturu o specijalnim dejstvima. Kontaktirali smo u Beogradu. Često je dolazio u prostorije Odelenja bezbednosti RV. Blizak suradnik Vasiljevića, Rakočevića i drugih visokih funkcionera službi sigurnosti bivše JNA.

- Dr. BOŠKO TODOROVIĆ, pukovnik, stanuje u Beogradu, Vladimira Popovića 30/V, tel: 137-181.
  Radio u Upravi bezbednosti SSNO-a. Jedno vrijeme bio rukovoditelj obavještajnog kursa JNA u Pančevu. Autor niza sadržaja vezanih uz obavještajno - sigurnosne poslove. Dolazio u Odelenje bezbednosti RV i PVO, gdje smo razgovarali. Nakon zatvora 1993.g., u više navrata bio sam kod njega.
- ZORAN KARANOVIĆ, kapetan I klase, tel: 1178187. Upoznao sam ga u Istražnom zatvoru, gdje je bio radi organiziranog šverca oružja Muslimanima u Bosni. Međutim, čudan je bio odnos vojnih vlasti prema toj grupi pohapšenih švercera. U Istražnom zatvoru imali su povlašteni položaj, a unatoč šverca znatne količine oružja, pušteni su i suđeni na uslovne kazne, te je najvjerojatnije riječ o vojnoj transakciji ili provokaciji s oružjem. Tokom istražnih radnji, odvjetnik mu je bio Arkanov stric, Ražnjatović.
- VOJO RADOVIĆ, general, stan, Pere Velimirovića 58, tel: 594-795. Bio pomoćnik komandanta za MPV u RV-u. Smjenjen je s dužnosti tijekom ožujka 1992.g., kad je u RV-u komandovanje preuzela grupa Stevanovića. Za vrijeme rada u "Operi", dnevno sam kontaktirao sa Radovićem. Posjećivao sam ga i u stanu. Sin mu je radio u SDB MUP-a BiH, u Sarajevu, da bi tijekom 1992.g., prešao na rad u Bijeljinu.
- RATKO RADAKOVIĆ, pukovnik u Odelenju bezbednosti RV-a, tel: 138-209. U KOG-u radio u sektoru tzv. unutrašnjeg neprijatelja, a kasnije po ob.službama Zapada. Bio pritvoren zajedno sa Rakočevićem, samnom, i drugima, radi dotura eksploziva i drugih materijalnih sredstva.
- MIMA RANKOVIĆ, tužilac V suda u Beogradu, tel. stan:

467-593, posao: 457-823. Naglašeno povezana s beogradskim kriminalnim miljeom oko Arkana. Bila je pravni konzultant prigodom suđenja nekom Arkanovom generalu. Ja sam je zamolio za uslugu, dobivanja osobnih dokumenata na lažno ime. Odustala je, s obrazloženjem, da me prati SDB Srbije, te, da bi to za nju bila kompromitacija.

- ŠUMONJA - STANČEVIĆ, svršeni teolog, utjecajan među mlađom strukturom teologa i laika SPC-a. Tel: 196-088. U više navrata, s njim sam razmjenio staznanja vezana uz SPC.
- ŽELJKA DAMJANOVIĆ, dipl. politolog, radila u advokatskoj kancelariji u Našićevoj ul., stanuje u Beogradu, Stevanovićeva 11, naselje Medaković III, tel: 4890000, posao tel: 335-660.
- JASNA BABIĆ, novinarka iz Zagreba, redakcija "Glorija". Nju poznajem još iz Zagreba, dok je radila u zagrebačkim redakcijama "Danas", "Polet" i dr.
  Tijekom 1993.g., kad sam izašao iz zatvora u Beogradu, ostavila mi je u redakciji "Duge" poruku, da se nađemo. Sreli smo se, to je bio dosta mučan dijalog. Izrazila je želju, da upozna Ivana Sabolovića, obzirom, da se i ona u napisima bavila tzv. grupom "Labrador". Ja sam joj omogućio kontakt sa Sabolovićem.
  Preko nje, uputio sam pismene pozdrave, svojoj obitelji u Zagreb.
  Prigodom tih kontakata, Jasna Babić dala mi je za mogućnost kontakta sa Zagrebom, jednog njenog pouzdanog čovjeka, a to je Luka Kurelić, novinar, tel. u Ljubljani 061/315-428.
- ANJA JAKOPOVIĆ, bivša sekretarica Arkana, tel: 866-646, stanuje u centru Beograda. Anja je rodom iz Zagreba. Udala se za Beograđana, radi čega je otišla iz Zagreba. Bila je sekretarica Arkana do 1992.g. Dobro je pozicionirana u kulturnim krugovima Beograda.

U nastavku Izjave, ja bih iznio saznanja o vezanosti pojedinaca uz službe sigurnosti bivše JNA i SDB-a MUP-a Srbije, do kojih sam došao u kontaktima i sa pripadnicima službi sigurnosti JNA, te sa drugim osobama u vrijeme dok sam boravio u Beogradu. Naravno, tu ću pokušati takve podatke detaljizirati, a napose od koga sam čuo takve indikacije, za koju od osoba, kako bi se takovi podaci mogli što utočnjenije prosuditi.
Dakle, meni je poznato, da su sljedeći pojedinci na neki način u vezama sa sustavom sigurnosti JNA, odnosno SDB MUP-a Srbije, ili SDB SSUP-a;

MIROSLAV LAZANSKI, novinar, vojni komentator RTV Beograd. Ja sam u KOG-u Odelenja bezbednosti RV i PVO, u više navrata vidio Miroslava Lazanskog u prostorijama puk. Ćuk Tomislava, načelnika KOG-a. Pretpostavljam, a i raspolažem s nekoliko indikacija, da ga je Ćuk u stvari preuzeo na vezu, jer je Lazanski, najvjerojatnije bio suradnik u Zagrebu, ali na vezi ga je držao neko iz Odelenja bezbednosti V vojne oblasti. Poznato mi je, da je puk. Ćuk, posredstvom Lazanskog plasirao niz sadržaja, te je u stvari Lazanski davao samo svoj potpis na neke od komentara, a sadržaje su napisali iz političkog odelenja SSNO-a, ili političkog odelenja RV i PVO-a. Također, i gen. Radović, Lazanskom je davao sadržaje za njegove komentar. Prema kazivanju Rakočevića, Lazanski je bio na vezi najvjerojatnije i II Upravi SSNO-a, jer su mu namještali mogućnost intervjua npr. sa Jazovim, a u više navrata je išao i u posebne misije, kao gost - reporter različitih armija. Nivo podataka, koji je Lazanski davao vojni službi sigurnosti, je kvalitetan, jer je posredstvom veza, što mu ih je vojska stvarala, mogao doći do takvih podataka.

MATIĆ DRAGAN, novinar "Duge". Iz razgovora s puk. Rakočevićem, p.puk. Sabolovićem, a posebno gen. Vasiljevićem, nedvojbeno proizlazi, da je Matić dugogodišnji

suradnik službi sigurnosti JNA. Na vezi ga je držao načelnik Odelenja bezbednosti beogradskog VAK-a, pukovnik, ime ne znam, zvali su ga "Musolini". Ističem, da je ukupni beogradski VAK poznat po četništvu, a jedan od bitnih eksponenata takvih stavova, je upravo taj puk. "Musolini". Matiću su, službe sigurnosti JNA, davale podatke, za njih interesantne sadržaje, što bi Matić doradio, ali prije objavljivanja, sadržaj je obavezno išao na cenzuru puk. "Musoliniju". Dio novinara "Duge", znao je za taj odnos Matića, te su zazirali od kontakata s Matićem.

Urednik "Balkan Expresa" (bombaški tabloid), ne znam ime urednika. Na vezi ga je držao p.puk. Džigurski Svetozar, a ranije je bio suradnik SDB-a MUP-a Srbije. Ovog ističem, radi bitne činjenice, i to;
"Balkan Expres", u beogradskim prilikama, su bile novine za raspisivanje javnih potjera, linća, vređanja itd., a veliki upliv na takvu uređivačku politiku imao je p.puk. Džigurski, zapravo traživši takve sadržaje. Džigurski je tog urednika pokrivao pri privatnim tužbama građana, preko svojih veza u MUP-u Srbije i na druge načine. Inače, unutar KOG-a, Džigurski je jedan od oficira, koji je tvrdo bio naslonjen na SDB MUP-a Srbije.

DRECUN MILOVAN, komentator RTB. Prema kazivanju Ace Vasiljevića, Drecun je najprvo bio suradnik SDB-a MUP-a Srbije, a potom ga na vezu preuzima puk. Bošković, kada je reaktiviran iz penzije i postao načelnik Odelenja. Bio je portparol službe bezbednosti, te je gen. Vasiljević više u šali znao kazati, da vidimo što služba misli o određenom problemu, jer je Drecun, isto tako, podatke i tekstove za svoje komentare, dobivao od službi sigurnosti JNA.
Sa Drecunom, kontaktirao je iz Odelenja bezbednosto RV i PVO puk. Vujić Bogdan, kojeg je puk. Bošković, također, reaktivirao iz penzije.

KOMRAKOV, ne sjećam se imena, urednik informativno - poltičkog programa RTB-a. Po kazivanju gen. Vasiljevića, Komrakova je na vezi držala SDB MUP-a Srbije, no, međutim, imao je kontakte i sa Upravom bezbednosti SSNO-a. Na vezi ga ispred SSNO-a, držao gen. Gvero i to prije svega, radi potrebe, da se preko Komrakova plasiraju stavovi JNA, jer je Gvero u SSNO-u radio u političkoj upravi.
Inače, kad spominjem gen. Gveru, ističem i Gverinu vezu sa Vukom Obradovićem, te su u stvari, na taj način, na RTB plasirani stavovi grupacije oko Vuka Obradovića.

BRAJOVIĆ RADE, novinar "Večernjih novosti". Još dok sam radio u "Operi", odnosno, kad je "Opera" funkcionirala, puk. Rakočević ukazao mi je na novinara Brajovića, kao na suradnika SDB-a MUP-a Srbije. Tu je čak iznio detalj, da je posredstvom SDB-a MUP-a Srbije, Brajović iskadroviran za novinara "Večernjih novosti". Kasnije, Brajović je uhvatio vezu i sa Upravom bezbednosti SSNO-a. Tu podvlačim činjenicu, da je Brajović nakon što je uhvatio vezu u SSNO-u, vrlo afirmativno, kroz novine glorificirao puk. Šljivančanina iz gardijskog korpusa, koji je bio angažiran na istočno - slavonskom ratištu, a napose u operacijama JNA, na slamanju otpora Vukovara. Prema kazivanju Tanje Bakić iz "Večernjih novosti", a koja je bila angažirana u "Operi", a to kazivanje provjerio sam i kod puk. Rakočevića, SDB MUP-a Srbije, preko Brajovića, unutar "Večernjih novosti", radila je kadrovsku politiku podobnih ili nepodobnih novinara, a time indirekto i uređivačku politiku.

MILENA MARKOVIĆ, novinarka "Večernjih novosti". Bila na vezi majoru Šljivančaninu, kada je bio organ bezbednosti gardijske jedinice u Beogradu. Ovu činjenicu, kazao mi je gen. Vasiljević i gen. Gligorević. Kada je gardijska jedinica uključena na istočno - slavonsko ratište, Markovićka je tu vidno angažirana uz logistiku Šljivančanina. Pored novinarskih poslova, prikupljala je

sigurnosne podatke Šljivančaninu. Suprug Milene Marković je major u oklopnim jedinicama u garnizonu u Mladenovcu.
Vezana je uz Svjetski srpski kongres, te uz Vuka Obradovića i gen. Gveru.

RADOVAN PAVLOVIĆ, novinar "Politike". Na vezi ga držao jedan od oficira sigurnosti iz Odelenja bezbednosti beogradske vojne oblasti. Kasnije je preporučen KOG-u RV i PVO, puk. Ćuk Tomislavu, koji mi je nedvojbeno rekao, da je to provjeren i kvalitetan suradnik, te da je po organima vojne sigurnosti iskadroviran u "Politiku". Također, učenik medijske promocije Šljivančanina.

SVETLANA VASOVIĆ - MEKINA, novinarka "Mladine". Pukovnik Rakočević, u više navrata, ukazao mi je na Svetlanu Vasović - Meklinu, koja je u Beogradu bila dopisnica "Mladine", da je u vezi sa nekim iz Odelenja bezbednosti beogradske vojne oblasti. Početkom angažmana gardijske oklopne jedinice na istočno - slavonskom ratištu, preuzima ju na vezu puk. Šljivančanin, te biva na istočno-slavonskom ratištu.
Kad je riječ o Vasovićki, kad sam bio u kontaktu sa pripadnicima VOMO-a u Ljubljani, tijekom 1993.g., iz nekoliko insinuantnih detalja zaključujem, da ju na vezi drži i VOMO iz Slovenije.

Kad je riječ o agentima vojnih službi sigurnosti, koje sam sada naveo, dakle; Milena Marković, Svetlana Vasović - Meklina, Brajović Rade, te još njihovi novinarski sudruzi, valja podvući sljedeće; Marković, Vasović i supruga od Brajovića bile su novinarke beogradskih redakcija, koje su izvještavale sa istočno - slavonskog ratišta, a napose o borbama oko Vukovara. Bile su prve koje su ušle, zajedno s jedinicama JNA u Vukovar. Sve ih je servisirao i na vezi držao puk. Šljivančanin. Za uzvrat, u dogovoru s Vukom Obradovićem i gen. Gverom, ovaj tim novinara, u redakcijama sistemativno je stvarao mit o gardijskoj jedinici, a napose

o puk. Šljivančaninu. Posljedica takvih medijskih robota bio je i spontan doček gardijske jedinice u Beogradu.
Ovakovu prosudbu iznio je i fragmentalno, i u cjelosti gen. Vasiljević i puk. Rakočević.

MILA ŠTULA, novinarka RTV Beograd. Pukovnik Rakočević, po dolasku Mile Štule u Beograd, kazao mi je, da je Štula već u Zagrebu, bila vezana na nekog iz Odelenja bezbednosti zagrebačke vojne oblasti, da je u Zagrebu opstruirala ne pišući za "Danas", kako bi ispala prognana, a radi reitinga u beogradskim redakcijama. Aco Vasiljević, tijekom 1993.g., kazao mi je, da Štulu na vezi drži netko iz Uprave bezbednosti SSNO-a. Međutim, prema mojim spoznajama, važnije su Štuline veze, kad je riječ o JNA, prema gen. Domazetoviću, tada načelnik personalne uprave u SSNO-u.
Isto tako, prema kazivanju Malobabića i puk. Vilića, Mila Štula bitno se ugradila u Udruženje Srba iz Hrvatske, Štula je kupila niz podataka za svoj radikalizam.

VASIĆ, novinar "Borbe", imena se ne sjećam. Kad je proradila "Opera", listopad 1991.g., p.puk. Gvozden Uglješa, povezao me je sa Vasićem, s naznakom, da je Vasić suradnik Odelenja bezbednosti beogradske vojne oblasti, te da se s njim može kroz "Operu", i za potrebe "Opere", u potpunosti otvoreno surađivati, jer je kvalitetan i primjeren suradnik.
Vasić nije imao veze sa stranim novinarima, te nam kroz "Operu" nije bio toliko interesanan, i kroz njega u "Borbu" plasiran je manji dio informacija.

VESNA ŽIVANOVIĆ, novinarka TV Beograd. Bila je suradnik Odelenja bezbednosti beogradske vojne oblasti, i takova preporučena za rad, za potrebe "Opere". Kasnije, na vezu preuzima ju zamjenik načelnika Odelenja bezbednosti beogradskog VAK-a.

VIOLETA REDŽEPAGIĆ, novinarka WTN-a. Na vezi držao ju je p.puk., organ bezbednosti na niškom aerodromu, koji je bio zadužen za rad prema Kosovu. Za tu potrebu koristio je Violetu, a napose, toga radi, što je Violetin otac, isto suradnik, sveučilišni profesor.
Kao suradnica, preporučena nam je za suradnju u "Operi", a napose za plasman TV i drugih materijala prema inozemstvu, jer je WTN novinarski pull, koji servisira niz TV kampanja u svijetu. Stoga je Violeta i korištena za takve plasmane, pored TV Beograd.

LIDIJA DUMANČIĆ, novinarka, urednika informativno - političkog programa TV Beograd. Bila je suradnik SDB MUP-a Srbije, a koliko sam uspio doznati, u vezu sa SDB došla je posredstvom supruga, koji je rezervni djelatnik SDB MUP-a Srbije. Suprug, ne znam mu ime, kao pripadnik SDB MUP-a Srbije, bio je angažiran u istočnoj Slavoniji. Vesna Živadinović iz RTB-a, dovela ju je u vezu s nama u "Operi", te smo posredstvom nje isto plasirali materijale.

Direktor "BIGZ"-a, ne znam ime. Bio je suradnik Uprave bezbednosti SSNO-a. Reaktiviro ga je 1992.g., puk. Nedjeljko Bošković i držao ga na vezi. Inače, on je ljubavnik kćerke Slobodana Miloševića.

ALEKSANDAR PAVLOVIĆ "SAŠA", dugogodišnji suradnik na vezi puk. Rakočevića. Pavlović je inžinjer kemije. Ima niz veza u inozemstvu, prema Švedskoj, SAD, Francuskoj, vezan je uz beogradske intelektualne krugove. Bio je vrlo kvalitetan suradnik, jer je imao pristup svim tokovima u beogradskim miljeima.

Advokatska kancelarija obitelji STANIĆ. Otac Milan i sin Branko. Branko je bio u Vojnom pravosuđu prije penzioniranja. Bio je suradnik Uprave bezbednosti SSNO-a. Po penzioniranju, otvorio advokatsku kancelariju, zajedno sa

sinom Milanom. U svim pravnim stvarima, Uprava bezbednosti SSNO, tražila je usluge advokatske kancelarije Stanić. Bio je moj branitelj po preporuci puk. Rakočevića.

Pukovnik VIGNJEVIĆ. Član Vojnog suda V vojne oblasti u Zagrebu. Bio suradnik Čede Kneževića. Tu činjenicu, kazao mi je puk. Rakočević. Nakon četnizacije JNA, naglo iskočio u Vojnom pravosuđu.

PAPIĆ - pukovnik. Bio vojni tužilac u JNA. Suradnik puk. Rakočevića.

VLADO JOVANOVIĆ - novinar "Monitora" iz Podgorice.
U kontaktu sa puk. Rakočevićem, Pisao i za zagrebački "Arkzin".

Ostali suradnici koji su mi poznati;

Puk. RATKO RADAKOVIĆ iz KOG-a, Odelenja bezbednosti RV i PVO. Imao je na vezi komandira stanice milicije u Podujevu, Albanac, ostale podatke ne znam. Korišten je za izradu lažnih dokumenata za potrebe Odelenja bezbednosti. Također, puk. Radaković na vezi je držao i jednog akademika iz Prištine, Albanca. Ostale podatke za identifikaciju, ne znam.

Slikar TAPI, star oko 50 god., ostale podatke ne znam; Atelje u ul. Maršala Tolbuhina, koristi tel: 334-379 i 439-505. Suradnik je SDB-a MUP-a Srbije. Imao razgranat broj veza po cijelom svijetu. Inače, jedan je od najvještijih falsifikatora u Europi, radi čega je u Njemačkoj bio i u zatvoru.
Sam je kazivao, da je suradnik SDB-a Srbije, ispričavši, da je početkom antibirokratske revolucije, od SDB-a Srbije dobio zadatak, da dezorganizira MUP Crne Gore, jer tamo ima

niz poznanika. Vrlo je utjecajan na Arkana, čak do stvara Arkana od Tapia. Vezan je i uz paramasonske organizacije srpske provenijencije.

JUSUF SPAHIĆ, beogradski muftija. Suradnik je SDB-a MUP-a Srbije. Ovu činjenicu u nekoliko navrata potvrdio mi je puk. Rakočević i puk. Samardžić. SDB MUP-a Srbije, tvrdo ga drži na vezi. Bilo je pokušaja, da ga se eliminira sa položaja muftije, no, međutim, vezama SDB-a MUP-a Srbije, spriječio je takve pokušaje. Zajedno sa Šavićem, Paikom iz Novog Sada (tel: 627-063, fax: 584-152) putovao je tijekom siječnja 1993.g., kod Moamera Al Gadafija u Libiju.
Za potrebe SDB MUP-a Srbije, obrađuje i izvještava o stavovima i zapažanjima djela diplomatskog kora iz muslimanskih zemalja. Toga radi, vrlo je koristan i dragocjen.

Ovo su podaci o osobama, za koje sam tijekom boravka u Beogradu, prikupio, da su u vezi s pripadnicima sustava sigurnosti JNA i SDB-a.
Ako se prisjetim još osoba, nadopunit ću iskaz.

. / .

Iznio bih u nastavku Izjave, sažetak razgovora vođenih sa bivšim visokim funkcionerima vojnih službi sigurnosti, a odnose se na analizu mogućnosti integrativnih procesa na prostorima bivše SFRJ i šire.
Naime, već tijekom 1991.g., kada je bilo očito, da će doći do potpunog raspada Jugoslavije, ratni sukobi na prostoru RH, biti žestoki. U diskusijama unutar Odelenja bezbednosti RV i PVO, u kojima su najčešće učestvovali puk. Radaković, puk. Vilić, puk. Bijedić, puk. dr. Todorović, puk. Rakočević i drugi, nicale su ideje o potrebi da se na prostorima koje

definitivno gubi JNA, jer se s njih povlači, trebaju graditi neka uporišta kao osnov budućih integrativnih procesa. Tu se išlo logikom, da prostor koji napušta JNA, je prostor Privremeno zaposjednuta teritorija (PZT), te na tom prostoru treba graditi uporišta, svoje ljude koji će svim sredstvima nastaviti otpor, biti oslonac za integracije. U takvim diskusijama, čak je i osmišljen naziv "YUTA" - "Yugoslavenska tajna armija". Za takve potrebe treba osigurati ljude, baze i druga sredstva. Dakle, po principima njegovanim u JNA, što je PZT, provoditi takve ideje u djelo.

Diskusije na tu temu, među ovom strukturom, prestale su u ožujku 1992.g., kada je došlo do čistke u RV-u, kada je RV četniziran u potpunosti. Međutim, izlaskom iz zatvora, u čistkama pohapšenih oficira, Rakočevića, Vasiljevića, Radakovića i mene, negdje u ožujku 1993.g. na ovu temu, ali u drugačijoj varijaciji, ja sam učestvovao u dva ili tri razgovora sa bivšim visokim funkcionerima službe bezbednosti JNA. Naime, u jednom razgovoru s puk. Rakočevićem u ožujku 1993.g., započeli smo tu temu, te me on zamolio, da pripremim nekakve teze za psihološko - propagandne aktivnosti u ilegalnim uvjetima, jer je to potrebno za diskusiju, sa meni poznatim ljudima. Ja sam u notes napisao neke teze o uvjetima rada u ilegali, naglašavajući principe konspirativnosti, načine plasiranja glasina, kako plasirati kontraglasine na neku informaciji i slično. Nakon toga u ožujku 1993.g., mene je Rakočević pozvao da odemo u stan Boška Todorovića. Tu smo zatekli, u stanu Todorovića, gen. Vasiljevića, puk. Vilića, i još neke, ne sjećam se imena, no znam da su penzionirani visoki činovi iz službe sigurnosti JNA. Dolaskom tamo, meni se činilo, da je to oficijelni, konspirativni sastanak, čak su svi radili bilješke iz tijeka diskusije. Puk. Vilić je na sastanku pročitao informaciju SID-a SSIP-a, o sastanku predstavnika obavještajnih službi istočnoeuropskih i zapadnih zemalja, koji je održan u

Bugarskoj. Sastanak je otvorio predsjednik Bugarske, Želje Željev, a bio je prisutan i Villiam Colby, bivši šef CIA-e. Sjećam se da je Vilić iz tog materijala pročitao prosudbu i stav Colbya, a koja po prilici glasi, da u svim bivšim istočnoeuropskim komunističkim zemljama, u korjenu treba sasjeći njihove bivše službe sigurnosti i to, pripadnike tih službi odstraniti od političke ili druge društvene moći, jer su oni realna opasnost za reintegraciju tih zemalja ili restauraciju stranih odnosa.

Nakon toga, povela se diskusija, gdje su pojedinci iznosili svoja viđenja i prosudbe, stanja na jugoslavenskom prostoru, a i šire. Sjećam se, da je Aco Vasiljević govorio o svojim ranijim vezama u Bugarskoj i Rumunjskoj, iznosivši prosudbu, da je unatoč urušenog komunizma, sustav sigurnosti Bugarske zadržao sve svoje vanjske veze, a nove vlasti u takove veze nemaju upad. Također, za Rumunjsku je ustvrdio, vitalnost sustava sigurnosti, te da Securitate nije uništena. Ovaj je to obrazložio činjenicom, da su to organizacije za koje se ranije nije štedjelo novaca i od tuda im ta vitalnost. Vasiljević ili Todorović iznio je prosudbu, da su pripadnici tih službi, ali i njihove veze, izbačeni na ulicu, na obavještajno tržište, te tko će prvi doći, da ih pokupi, moći će kontrolirati procese u cijeloj istočnoj Europi. Slične prosudbe padale su i za jugoslavenski prostor, jer su i tu pripadnici službi, ostali na ulici, jer su zastupali jugoslavensku ideju, imaju kontakte sa svojim ranijim suradnicima i čim ih se više pritišće, ugrožava, logikom stvari, integracije moraju biti naglašenije, moraju se međusobno udruživati, neformalnim kanalima u zemlji i sa inozemstvom. Ovakve postavke Todorović je proširio i na šire slojeve društva, jer nosioci svih jugoslavenskih opcija su također ugroženi, i logikom stvari, krenut će i oni u proces integracije. Tu su iznošene brojke, gdje je 2,5 milijuna stanovnika iz bivše Jugoslavije, koji su se deklarirali Jugoslavenima, potom kategorija mješovitih brakova, onda postojeća privredna infrastruktura u potpunosti, autopromet,

željeznica itd., koji će logikom uloženog kapitala integrirati prostor, a time i ljude. Vasiljević je detaljnije to ilustrirao, stanjem u Makedoniji, gdje radi razumnijih procesa razdruživanja, cijela infrastruktura vlasti, uključivši tu i sustav sigurnosti, ostala je nedirnuta. Rakočević je iznio prosudbu, da takve integrativne procese ne treba tretirati, u početku na nekom giga - planu, već se trebaju integracije vršiti sistemom čelija, gdje će se vezivati pojedinci međusobno, a onda kanalizirati takve tokove. Ostalih postavki ja se sa ovog sastanka ne sjećam, no, cijeli tok sastanka bio je podređen, kako integrirati - spajati sustave sigurnosti bivšeg Yu prostora, uključiti se u šire integrativne slične procese na slavenskom etničkom kolosu.

Kasnije, još su bila dva ovakva sastanka, isto kod Todorovića, istog sastava, gdje je razgovarano skoro sa sličnih pozicija, opet podvlačim, centralno razmišljanje integracija na općem južnoslavenskom planu.

Ja ne znam, koje su poteze nakon svibnja, ovi pojedinci vukli, da li su išli u kakvu konkretizaciju takvih dogovora, eventualnim kontaktima u drugim bivšim republikama Jugolsavije, jer sam se ja, postupno iz toga izvlačio pripremama da napustim Beograd i pokušam rješavati svoja egzistencijska pitanja, odlaskom prema Zapadu.

U ovom kontekstu ističem još jedan razgovor sa p.puk. Sabolovićem iz svibnja 1993.g. Naime, Sabolović mi je došao s idejom, da sačinim projekt psihološko - propagandnih aktivnosti u uslovima ilegale, ali ovaj put organizacije SK - PJ. Tražio je da sačinim teze za rad ilegalnih čelija, jer se navodno i u RH oformilo i zaživjelo Odelenje SK - PJ za Hrvatsku.

U tom zahtjevu potencirao je, da razradim principe ilegalnog rada čelija, koje trebaju biti u obavještajnoj, propagandnoj, političkoj i ekonomskoj funkciji, a naravno, sve to u uvjetima stroge ilegale sa hijerarhijskim vezama, ali sve u strogoj ilegali.

Kazao je, da to radi za SK - PJ, koji će to platiti. Zatražio je, da o tome ne razgovaram sa puk. Rakočevićem. Međutim, ja sam kazao Rakočeviću što Sabolović traži od mene, Interesantan je njegov komentar, napiši ti to njemu, a kad to dođe k meni, ja ću ti dati da pročitaš. Ne znam, da li mi je na taj način htio kazati, da su oni u stvari nositelji posla. Ja sam napisao Saboloviću jedan tekst u kojem sam poantu stavio na ilegalni propagandni rad. Naznačio sam tu osnovne postulate, takvog rada i to u propagandno - psihološkom djelovanju. Na primjer. Nikad ne smije biti vidljiv rukopis vlastite organizacije. Organizaciona struktura čelije radi propagandnog efekta, neophodno mora imati veze prema medijima, upad u radio - sisteme, struktura, način pisanja i rasturanja letaka, tehnologija puštanja glasina, vicevi kao sredstva psihološko - propagandne aktivnosti i dr.

Ovo je bilo oko 4-5 strana teksta. Prije nego što sam to dao Saboloviću, tekst sam pokazao Rakočeviću.

Kasnije nisam na ove teme razgovarao, ni sa Sabolovićem, ni sa Rakočevićem.

Nastavak izjave Radojčić Radenka - VI dio
od 07. - 11. travnja 1994. godine

Ja bih u nastavku iskaza, iznio razloge i način mog izlaska iz Beograda i Srbije, preko Makedonije u Sloveniju.

Naime, izlaskom iz zatvora, siječanj 1993.g., nisam imao rješena nikakva statusna pitanja, a niti sredstava za život. Već sam iznio detalje, kako sam i gdje stanovao, živio u stvari, u poluilegali, uz obavljanje različitih poslova, da bi namaknuo sredstva za bilo kakvu egzistenciju. Iznio sam i detalje, vezane uz moje kontakte sa krugom osoba, napose s Vasiljevićem, Rakočevićem, Vilićem i dr. I Rakočeviću i Viliću kazao sam svoju namjeru, da moram sam sebe najprvo zbrinuti, a posebno doprinjeti zbrinjavanju djece, koja su u Zagrebu, spojiti obitelj na neki način i sl. Vilić i Rakočević su išli čak s idejom, da familiju prebacim u Beograd. No, sama takva pomisao je apsurdna. Stoga su se i oni složili, da je za mene bolje, da se prebacim prema Zapadu, uz savjte, da se pazim, budem konspirativan, te da im se javim, kad se na izvjestan način sredim. Ja sam već spomenuo Mustafu Čandića, majora KOG-a, s kojim sam u vrijeme rada u "Operi", u nekoliko navrata bio na nekim od zadataka, a što sam već iznio. Istićem i to, da me Irena Čandić, supruga Mustafe Čandića, jedina posjećivala kad sam bio u zatvoru, predstavljajući se kao moja rođakinja, donosivši mi cigarete i druge potrepštine. Inače, Mustafa Čandić je negdje u travnju 1992.g., napustio JNA, nakon što je bio prebijen po policajcima MUP-a Srbije. Onda se jedno vrijeme izgubio, pa je bio, koliko mi je Rakočević pričao, u Armiji BiH, pa se ponovno preko RH, Slovenije i Mađarske vratio u Beograd. Dolaskom u Beograd, osnovao je firmu "Čandex", s pretenzijom, da se bavi biznisom.
Po izlasku iz zatvora, u siječnju 1992.g., ja sam jedno vrijeme stanovao kod Čandića.

S obzirom, da je Čandić počeo praviti ekscese i incidente, naročito u alkoholiziranom stanju, i on je odlučio napustiti Beograd, a imao je i prijetnji, da će biti likvidiran kao KOS-ovac - Musliman. Planirao je odlazak prema Italiji. Tu sam i ja vidio svoju mogućnost. Čandić je znao, još dok je bio u KOG-u, Odelenju bezbednosti RV, da ja posjedujem mikrofilmove dokumenata, a za koje bi mogle biti zainteresirane i strane obavještajne službe. Stoga, u nekoliko razgovora u Beogradu, dogovorili smo, da on pokuša uspostaviti kontakt sa talijanskom ili nekom drugom obavještajnom službom, kojoj bi punudli mikrofilmove za novac, odnosno rješavanje naših statusnih pitanja, tj. dobivanje identiteta, smještaja, posla i sl.
U međuvremenu, Čandić je uspio u Beogradu prodati stan za cca 80.000 DEM. Stoga je, negdje u ožujku, datuma se ne sjećam, u skladu s našim dogovorom, u vezi s mikrofilmovima, otputovao u Italiju, zajedno s familijom. Tvrdio je, da ima mogućnosti uspostave kontakta s talijanskom obavještajnom službom, te će probati realizirati prodaju mikrofilmova. Dogovorili smo način kontakata Beograd - Italija, kako bi mogao biti u toku, šta će Čandić napraviti u Italiji. Prema kasnijem kazivanju Čandića, a i na osnovu kontakata u vrijeme njegovog boravka u Italiji. Čandić je boravio u Gorizii. Tu je dobio dva telefonska broja, u nekom hotelu, gdje se mogao javiti dva puta tjedno u određeno vrijeme, po pola sata. Pseudonim od sugovornika, s kojim je pregovarao u vezi s mikrofilmovima bio je "Drago". U porukama meni, prema Beogradu, stajalo je, da je uspio ostvariti vezu i da treba donijeti mikrofilmove i pokazati kupcu, tj. talijanskoj ob. službi. Koliko se sada sjećam, talijanska obavještajna služba, preko Čandića je tražila, da se pošalju mikrofilmovi, da oni to vide i da su zainteresirani za to sve. No, međutim, Talijani, tj. "Drago", nije dao način, kako da se dostave ti mikrofilmovi. Ja nisam mogao iz Beograda, s obzirom, da nisam posjedovao nikakve dokumente u

to vrijeme, a opet na neviđeno, bez dogovora o uvjetima, pod kojima bih mikrofilmove dao, to nisam prihvatio. Ističem i to, da smo dogovorili kodirani način komuniciranja telefonom, i to, broju na koji će me nazvati, dodati broj od advokata Divca, koji smo jedan i drugi znali, od takvog zbroja oduzeti broj Divca, i nazvati broj. Radi toga, što nije postojao način, kako to Talijanima dostaviti, dakle, nije postojala elementarna sigurnost, da neću biti izgiran, u ožujku-travnju, odustali smo od tavke transakcije s mikrofilmovima.

Tijekom svibnja, čandić se prebacio u Sloveniju, tamo zakupio gostionicu, osnovao firmu, mislim, da se zove "SIGMA", ili sl. Prema kasnijim saznanjima, dolaskom u Ljubljanu, uspio je uspostaviti vezu sa ŽELJKOM ŽUPANIČEM (tel. stan: 321-082 - Ljubljana). županiča poznaje, jer su bili u Akademiji, u Zadru, zajedno u klasi. županič je pristupio vojsci Slovenije, a prije je bio organ bezbednosti u nekoj VP u Sloveniji, i kad ga čandić našao, županič je bio jedan od šefova unutar vojne službe sigurnosti, slovenske vojske.
Posredstvom županiča u Ljubljani, čandić je stupio u vezu s LADOM GRABEROM, oficir bivše JNA, obavještajne službe, koji je pristupio slovenskoj vojsci (tel.br. stan: 062/233-034 - Maribor, ured: 062/29-167 - Ljubljana).
Koliko se sjećam, čandić poznaje Grabera još sa tečaja službe sigurnosti u Pančevu, gdje je Graber polazio obavještajni dio kursa, a čandić kontraobavještajni dio.
Posredstvom županića i Grabera, u Ljubljani je čandić upoznao i PEINKIHAR TONETA, koji je obnašao dužnost šefa obavještajne službe pri VOMO-u (tel/fax ured: 131-9074 u Ljubljani, a ako se šalje pismo - adresa je Kardeljev Ploščad 21, a naslovljava se na Franci Cimerman, broj peginga u sustavu veze VOMO-a 0610-099847).

Na osnovu ovakvih kontakata, što ih je Čandić ostvario u Ljubljani, u svibnju 1993.g., ponovno se javio Čandić meni u Beograd, radi mogućnosti mog izvlačenja.
Ističem, da u to vrijeme, ja nisam znao, da je Čandić uspostavio ovakve kontakte sa pripadnicima VOMO-a u Ljubljani. To sam saznao kasnije, kada sam krenuo iz Srbije i došao u Makedoniju.
Nekako u isto vrijeme, ja sam posredstvom odvjetnice Zubović, ima advokatsku kancelariju u Beogradu, kod Crvenog krsta, pokušao regulirati svoj status u RH, ishoditi domovnicu i druge osobne dokumente. No, međutim, odvjetnica me je obavjestila, da je pokušala u kontaktima s nadležnim ministarstvom u RH, to učiniti i rješiti, ali da je nemoguće, to regulirati.
Negje u lipnju 1993.g., Čandić me nazvao u Beograd i kazao, da ima kontakte s ljudima koji će me izvući iz Srbije. Nije kazao, da je riječ o bilo kakvoj službi sigurnosti. Ja sam tu poruku shvatio, da se radi o nekim njegovim kompanjonima. Sa Čandićem sam potom, nastavio telefonske kontakte, u cilju dogovora, kako da me ti njegovi ljudi izvuku iz Srbije. Čandić je u Ljubljani bio na adresi Beblerjev trg 8, a koristio telefon kod susjeda - 40661.
Početkom srpnja 1993.g., poručio mi je da pokušam preko Negatina ući u Rumunjsku, a gdje će me pokupiti njegovi prijatelji. Ja sam čak išao opservirati mogućnost ilegalnog prelaska srpsko - rumunjske granice, kod Negatina. Tu mi je pomogao Grujić Zoran, no, ustanovio sam, da je to nesigurno, jer je u to vrijeme pala grupa Kurda, koja se prebacivala iz Rumunjske prema Bosni, a i ilegalni vodići, preko granice, svi su u vezi s policijom.
Paralelno s time, i sa mojim prijateljem Henkom, dogovorio sam mogućnost izlaska iz Srbije, a gdje bi me on sačekao i prebacio u Holandiju.
Kasnije, tijekom srpnja 1993.g., Čandić mi je poručio, da se mogu prebaciti u Makedoniju, preko Lade Grabera, koji je u međuvremenu, uključen u UNHCR s bazom u Makedoniji, u

Skopju. (Telefonski brojevi Grabera u Makedoniji su: Skopje 223-879 i 225-879 - posao, tel.broj kod prijateljice 201-585).
Ova varijanta prebacivanja, zahtjevala je, da imam neki osobni dokumenat. No, nastao je problem s fotografijom. Poručio sam Čandiću, da potraži Henka, koji treba imati moju fotografiju. Čandić je to i učinio. Dobio je fotografiju od Henka i iz Ljubljane, fotografiju poslao Graberu u Skopje, koji je, što sam kasnije saznao, posredstvom ATANASOVSKI MIRKA, pukovnika, šefa vojne službe sigurnosti Makedonije, sačinio osobnu kartu na ime Milovan Krstik, sa stanom u Skopju (telefon Atanosovskog - stan 222-969, adresa - Skopje, Bulevar Jane Sandenskog 50/II-6, tel.posao 423-037, ađutant Duško 213-965).
Ove detalje sam saznao kasnije, kad sam došao u Makedoniju.
Nedugo nakon, kad me Čandić obavijestio, da je pribavio fotografiju, instruirao me, da se prebacim u Niš, te da će po mene doći neki njegovi ljudi. Ja sam otputovao za Niš, gdje sam se smjestio kod daljnjih rođaka Stanković Zdravka, ul. Uroša Predića 2/II, tel: 711-463.
Otud sam se javio Čandiću i dobio instrukcije, da odem u Vranje, gdje na autobusnom kolodvoru trebam biti u 17,00 sati, pred peronom 7, s novinama u džepu. Ove detalje utanačio sam i u telefonskom razgovoru s Graberom. Ja jesam otputovao idući dan iz Niša u Vranje, prema dogovoru, ali nije došlo do nikakvog kontakta, te sam se vratio u Niš. Iz Niša nazvao sam Grabera, koji se ispričao radi neuspješnog kontakta, te kazao, da će me idući dan u Nišu, na mostu pokupiti dvije osobe, s automobilom srpske reg.oznake, a ja trebam imati također novine u džepu.
U zakazano vrijeme, stvarno su došle dvije osobe autom "Dacia", srpskih reg.oznaka, spojili smo se i krenuli preko Vranja prema Makedoniji. Granicu smo prešli bez problema, jer su moji pratioci cigaretama podmitili policajce i carinike na graničnom prijelazu.

Neposredno nakon graničnog prijelaza, mene je dočekao Mirko Atanasovski, predstavivši se, da je on šef obavještajne službe Makedonije, da je ađutant predsjednika Kire Gligorova, a s njim je bio u društvu, njegov ađutant Duško, inače zastavnik bivše JNA. Atanasovski Mirko je puk., služio u garnizonu Priština, kao šef nekog organa bezbednosti.
Kad smo došli do policijske stanice na graničnom prijelazu, telefonski je nazvao Graber, samo da me čuje, da sam doputovao. Vožnjom u automobilu, Atanasovski me je pitao, da li sam Slovenac, kad sam mu se predstavio, ja sam kazao, da nisam, već da sam iz Hrvatske i vožnjom do Skopja, dao sam mu kratku genezu svog rada u Beogradu.
Tu sam osjetio i zaključio, da unatoč toga što me Atanasovski dočekao, da nije znao tko sam ja, već je mislio, da sam neki zaostali Slovenac, kojeg na taj način izvlače iz Srbije. Kroz svoje kazivanje kratkog angažmana u službama sigurnosti JNA, Atanasovski je shvatio tko sam.
Doputovavši u Skopje, došli smo pred zgradu "Nove Makedonije", gdje je sjedište UNHCR-a. Tu me dočekao Lado Graber, pridružio se društvu, smjestili su me u neki hotel, te smo otišli na večeru.
Tokom večeri, Graber je pokazao izvjesnu dozu ljutnje na mene, zašto sam Atanasovskom u autu ispričao tko sam, i govorio mu o tim poslovima, koje sam obavljao u Beogradu, u "Operi". Tu večer, također, Graber mi je kazao, da je on pripadnik slovenske obavještajne službe ugrađen u UNHCR. Uputio me, da ću imati informativne razgovore s makedonskom službom, istakavši tvrdnju, da im ništa ne vjerujem, da su izbrušeni od srpskih službi, te da će sve ovo, što ću kazati Makedoncima, za 24 sata biti u Beogradu. Tokom večeri, bilo je više pitanja na teme stanja u Beogradu, s time, da se Atanasovski interesirao konkretno za neke oficire službi bezbednosti npr. Rakočevića, Vasiljevića, gdje su, što rade. Podvlačim, da je o tim ljudima govorio vrlo afirmativno.
Tu večer kasno smo legli. Ja sam ujutro imao posjetu policije. Naime, moja osobna iskaznica, bila je tako loše

falsificirana, da je najvjerojatnije recepcioner pozvao policiju, vidjevši moju osobnu iskaznicu. No, to sam otklonio zamolivši policajce, da telefonom nazovu Atanasovskog, koji mi je to večer dao broj, što su oni i učinili.

Drugo jutro, po mene u hotel je došao Atanasovski i Duško, te smo otišli u MO, u njegov ured. Tu mi je Atanasovski, po prilici iznio prosudbu, da ne vjerujem slovenačkoj službi, jer u stvari, slovenačka služba ne postoji, jer je filijala službi Italije, Hrvatske i Austrije, a s obzirom, da sam ja kroz "Operu" u Beogradu, radio protiv interesa RH, Slovenci će me isporučiti Hrvatskoj. Stoga mi je sugerirao, da zaboravim sav svoj ukupni dotadašnji rad, i da se okrenem biznisu, a oni će mi tu pomoći.

Naime, ja sam i tokom vožnje od granice do Skopja, a i tokom večere, pričao da se bavim biznisom, da sam i u Zagrebu imao firmu za ugradnju opreme za osiguranje prostorija, te mi je toga radi, Atanasovski sugerirao da ostanem u Makedoniji, jer je u Sloveniji, za mene preopasno, te da se posvetim biznisu.

Toga radi, taj drugi dan, poveo me kod izvjesnog PANČA, prezime sam zaboravio, a on je trgovac u Skopju. Ima brata u krugu američkog biznisa, vezanog uz vojni kompleks.

Iznad kancelarija Pančine firme, a što nam je Pančo pokazao, nalazi se skladište uzoraka vojne opreme i oružja. Bilo je tu automatskog pješadijskog oružja, pa čak minobacača, bombi, granata, uniformi i dr. Pri tome, Pančo pokazujući nam te uzorke, govorio je, da s ovim oružjem i opremom, opremaju makedonsku policiju i vojsku.

U jednom trenutku, kad se Atanasovski odvojio, Pančo me upitao, zašto njega Vasiljević spominje u štampi, u svojim intervjuima.

Ja taj detalj spajam, s jednim detaljem jednog svog suradnika, Makedonca, koji je pratio transporte oružja za RH preko crnomorskih luka, a gesta kojom me je u odsutnosti Atanasovskog upitao za Vasiljevića, ukazuje mi, da bi taj

suradnik Vasiljevića, trebao upravo biti taj Pančo, a napose, radi činjenice, što ima brata u SAD, vezanog za vojno - industrijski kompleks.
Tijekom tog boravka kod Panča, on mi je nudio poslovnu suradnju oko redistribucije oružja i opreme.
Poslije podne, Pančo nam je pokazao svoju tvornicu u izgradnji, iznad Skopja.
Navečer, ja sam izašao sa Graberom i njegovom prijateljicom. Od interesantnijih detalja te večeri, ističem, da je Graber u kontekstu jezičnih barijera, istakao, da je u Makedoniji boravio jedan austrijski general, obavještajac, također ugrađen u UNHCR, s kojim je on u kontaktu, te da je studirao slavistiku, te da govori sve jezike naroda bivše Jugoslavije.
Također, Graber mi je dao knjigu "Janšini pomiki" i nešto novaca. Za sebe je kazao, da je u diplomatskom statusu, kao predstavnik UNHCR-a. Nije bio znatiželjan u vezi s mojim prijašnjim radom, već je istakao, da ću o tome razgovarati s njegovim kolegama u Sloveniji.
Drugi dan, Graber me odveo na slikanje, gdje mi je izrađeno 5 fotografija, te smo otišli kod Atanasovskog, u njegov ured. Pri dolasku k Atanasovskom, Graber mi je objasnio, da je on u isto vrijeme i veza slovenačke službe sa makedonskom, te da najmanje jedanput tjedno kontaktira Atanasovskog.
Kad smo došli kod Atanasovskog, Graber mi je kazao, da je moje prebacivanje iz Srbije preko Makedonije, u režiji makedonske vojne službe, dogovoreno na nivou ministra Janše i makedonskog MO Bocinova. Ovo je potvrdio i Atanasovski, pozivajući se na telefaxove između dvaju ministarstava, a što je njemu i pokriće za izradu lažnih dokumenata za mene, odnosno, ukupni njegov angažman s mojim boravkom u Makedoniji.

Nakon te posjete, kod Atanasovskog, Graber me odveo, uz znanje Atanasovskog, na informativni razgovor.
Znam da smo došli u prostorije policijske stanice, gdje su me dočekala tri operativca u civilu. Graber me predao njima, s molbom, da kad završe razgovor, da ga nazovu, te će on doći po mene.
Potom sam, s tim operativcima otišao u prostoriju, gdje je započeo informativni razgovor. Na korektan način, ova gospoda pokazala su interes za: Najprvo, uvjetno rečeno, albanski kompleks, strukturiran na teme i pitanja: što je meni poznato o vezi albanske i hrvatske emigracije ranije, prije demokratskih promjena, u kojoj mjeri i kako Hrvatska pomaže Albancima na Kosovu; Jačini albanskog lobbya u Hrvatskoj, u Zagrebu; Koliko i kako se Albanci uključuju u ZNG, i da li je to klica mogućih budućih paravojnih formacija na Kosovu, odnosno Makedoniji; Moje spoznaje, odnosno službi JNA o Albancima u zapadnoj Makedoniji; Moje spoznaje o vezanosti Albanaca s Kosova s Albanijom i sjeverozapadnom Makedonijom; Da li postoje i kakve su veze Albanaca u Hrvatskoj, s hrvatskom policijom.
U ovom setu interesa, tražili su moja osobna saznanja, obzirom, da sam iz Hrvatske, ali i saznanja službi sigurnosti JNA. Pri tome, pokazali su interes za konkretne osobe iz RH, iz albanskog miljea, Vebi Veliju, napose, Tomi Berishi, i gen. Abduliu. Kroz pitanja o tim osobama doticali su, što ja znam o njihovim relacijama prema vlasti RH, njihov utjecaj na albanski lobby u RH, kakve su im veze prema Republici Albaniji, te materijalno-financijsko stanje tih osoba. U takvom interesu, ja sam iznosio saznanja, koja sam imao još dok sam boravio u Zagrebu, oslikavajući im saznanja npr. o Vebi Veliji i njegovim vezama prema politici, ali i službama sigurnosti, pa im čak ilustrirao, da je Vebi Velija odmah dobio podatak, da ga Centar SDS Zagreb stavlja pod tretman.
Pri iznošenju ovih saznanja koristio sam se analitičkim prikazom Uprave bezbednosti SSNO-a, gdje su iznošene opće

konstatacije o stanju na Kosovu, Albaniji, vezano uz albanski kompleks.
Također, vrlo detaljno, tražili su podatke o vezanosti Albanaca sa Katoličkom crkvom, i utjecaj Islamske vjerske zajednice na Albance u Albaniji, Kosovu i Makedoniji.
U kontekstu interesa za veze i utjecaj Islamske vjerske zajednice prema Albancima, ja sam im iznio prosudbu, koju sam znao iz kontakta sa Samardžićem i nekim islamskim čelnicima (šarić iz Novog Sada), oko izbora Reisa-Ul-Ulejmana. Ustvrdio sam, da je raspadom bivše Jugoslavije, tada važeći Reis-Ul-Ulejman, efendija Jakub Selimovski, izgubio moć unutar Islamske vjerske zajednice bivše Jugoslavije, jer je u Islamskoj vjerskoj zajednici došlo do pomjeranja centra moći, a što je bilo vidljivo prilikom izbora novog Reisa. Naime, Muslimanska zajednica iz Srbije i dijela Vojvodine, a uz naglašeni utjecaj i inzistiranje pobočnim vezama SDB-a Srbije, nastojala je, da se za novog Reisa izabere beogradski muftija Jusufspahić, koji je bio suradnik SDB Srbije. Protukandidat bio mu je tadašnji zagrebački muftija Mustafa Cerić, a iza kojeg je stajala Islamska vjerska zajednica Hrvatske, Kosova, dijela Vojvodine i djelomično Muslimani iz Bosne. Tu sam podvukao, upravo te činjenice, da je dio Islamske vjerske zajednice Albanaca, pretežirao Mustafu Cerića, a bio protiv Selinovskog, koji je ipak makedonski muftija. Pri izboru, dakle, do izražaja je došla naglašenija utjecajnost iz Hrvatske, na Islamsku vjersku zajednicu sa prostora bivše Jugoslavije.
Pri ovakvom mom izlaganju, ovog problema, detaljizirali su pitanjem, kako onda objasniti činjenicu, da su Hrvati i Muslimani u ratu u Bosni.
Tu sam im objasnio, da će utjecajem islamskih centara na Zapadu, prisutnošću političkih muslimanskih stranaka u RH, te radi stavova dijela hrvatske oporbe, koja je za jedinstvenu i cjelovitu Bosnu, da će toga radi, doći do mirenje i spoja Muslimana i Hrvata.

Drugi set naglašenog interesa, bio je plan za izvlačenje bivše JNA iz Makedonije. Tu su, napose, inzistirali na detaljima plana za izvlačenje bivše JNA iz Makedonije, a što sam ja u sječnju 1992.g., radio. Naime, kao što sam već ranije kazao, ja sam radio kroki plana psihološko - propagadne djelatnosti, koje bi trebale biti potpora izvlačenju JNA iz Makedonije. Ja sam iznio, što sam detaljnije mogao, sadržaj teksta, koji sam prezentirao Savjetu komandanta RV, a koji je, što sam već kazao, odbijen. Njih je interesiralo, na osnovu kojih dokumenata, spoznaja, je taj plan rađen. Na osnovu kojih prosudbi, sam ja predlagao međunacionalne i interkonfesionalne tenzije i sukobe. Ja sam im iznio, da su polazišta za prijedlog takvih akcija i zahvata bili, analitički presjek Uprave bezbednosti SSNO i analitički materijal Odelenja bezbednosti RV i PVO.
Oslikao sam im, sadržaj tih dokumenata, da su to u stvari bile svodne prosudbe stanja u Makedoniji, s akcentima na stanje međunacionalnih i međukonfesionalnih odnosa. Također, kroz pitanja pokazali su interes za Janjevce i to Janjevce u RH, njihov utjecaj, moć i sl. Pri interesu za Janjevce, napose, interesirala ih je financijska moć i utjecaj Janjevaca u RH, te Janjevci i bivša emigracija Hrvatske. Konkretnije, pokazali su interes za Josipa Gucića, koji je bio u emigraciji, vratio se u zemlju i dao naglašeniji prilog HDZ-u, te odtuda kakova je stvarna moć Janjevaca u RH.
Također, u sklopu Albanac, pitali su oko mogućnosti međukonfesionalnih sukoba Albanaca katolika i muslimana. Tu sam objasnio, da su takovi sukobi za sada isključeni u potpunosti, i to radi pritiska Miloševića na ukupni albanski korpus, a što ih integrira, homogenizira.
Značajni dio razgovora, odnosio se na interes i moje prosudbe, vezano uz odnose Srbije prema Makedoniji.
Ja sam tu iznio jednu prosudbu, i to: Srpsku manjinu u Makedoniji, za sada, još uvijek Milošević drži kao rezervnu kartu, "đokera". Igra, međutim, na Albance, i to, korištenja

radikalizma VMRO-a, koji u svom radikalizmu ide na etničko sučeljavanje sa albanskim korpusom u Makedoniji, pa je bit Miloševićeve politike u Makedoniji, potpirivanje takvog sukoba, a to je i najbolja mogućnost za destabilizaciju Makedonije. Prema tome, radikalizam VMRO trenutno je prirodni saveznik srpskoj politici. Ako će zaigrati na srpsku manjinu u Makedoniji, gurnut će Srbe u sukob s Albancima u Makedoniji, te će tako iskoristiti VMRO, koji će ići u tvrdi sukob s Albancima, a to je onda i realna šansa za procese destabilizacije Makedonije.

Operativce službe, interesirala je moja prosudba, o utjecaju i prisutnosti SDB-a Srbije i vojnih službi sigurnosti u Makedoniji. Ja tu nisam mogao puno elaborirati, osim jedne opće konstatacije, da kadrovska, organizacijska struktura sustava sigurnosti Makedonije, nije dirnuta, a s obzirom da nije taknuta obavještajno-sigurnosna struktura Srbije, onda je neminovno, da ti kanali postoje tvrdo, da je tu infiltriranost vojnih službi sigurnosti, naglašeno prisutna. Pri ovakvom mom stavu, inzistirali su na procjeni, da li mogu na osnovu informacija koje sam čitao, detektirati izvore. Tu im nisam mogao pomoći, napose, ne oko izvora, jer ja sam čitao svodne materijale. No iznio sam tvrdnju, koja je točna, da su ti svodni materijali toliko kvalitetni, jer zahvaćaju svaki sigurnosni problem u potpunosti i dovoljno rasvjetljivo, pa otud i izvori moraju biti kvalitetni.

Znatni dio razgovora, odnosio se na njihov interes o ralacijama SPC-a prema Makedonskoj. Ja sam tu iznio tezu, koju sam čuo od šumonje, da SPC ponavlja pogrešku Predsjedništva bivše SFRJ, što se opire i osporava autokefalnost makedonskoj crkvi. Na taj način, u principu, baca MPC u proces unijačenja. Dakle, takav pritisak SPC-a, može pokrenuti kod vrha MPC, ubrzanje procesa unijačenja, odnosno uključenja makedonske pravoslavne crkve u vatikansku asocijaciju.

No, prenaglašene, unijatske pretenzija vrha makedonske pravoslavne crkve, kao otklona pritiscima SPC, može u

vjerničkim masama rezultirati protestima, jer će to mase protumačiti, a SPC može potencirati, da je to gubitak iskanskonskog pravoslavlja, da se na taj način makedonska pravoslavna crkva, baca u zagrljaj do tada, sotoniziranoj katoličkoj crkvi.
Takvi procesi, za samu Makedoniju su neprihvatljivi, jer će dolaziti do vjerskih sukoba unutar makedonskog korpusa. Ovakva moja prosudba nije baš prihvaćena kod mojih sugovornika.

Posebno su pokazali interes za gen. Tumanova, koji je bio jedno vrijeme zamjenik gen. Vasiljevića u Upravi bezbednosti SSNO-a.
Interesirali su se da li ga poznajem, moje prosube Tumanova, s kim kontaktira, zašto nije došao u Srbiju, s centralnim akcentom, da li kontaktira gen. Vasiljevića i puk. Rakočevića.
Ja sam im dao podatke s kojima sam raspolagao, da mu je žena u Beogradu, da sam s njim telefonski kontaktirao i sl.
Pri tome, jedan od operativaca je kazao, da Tumanov radi neki posao za "Fiat", ili neku talijansku firmu.
Ovaj razgovor trajao je cca 10 - 15 sati. Nakon razgovora pitali su me, ako dođem do nekih korisnih podataka, da li imam dogovorenu vezu s nekim iz makedonske službe, jer bi znali cijeniti svaki korisni podatak za makedonsku sigurnosti. Ja sam rekao, da sam uzeo telefonski broj puk. Atanasovskog, te da ću, ako ću moći pomoći, biti sklon tome.
Da istaknem i to, od ova tri operativca, jedan, najstariji je iskusan s profesionalnim manirima i odnosom, dok druga dvojica mlađih, ulazili su se u politizirane replike sa više političkih rakursa, nego sigurnosnih.
Nakon ovog razgovora, po mene je došao Graber, te smo tu večer proveli zajedno s njegovom prijateljicom.
Drugi dan, meni je Graber dao avionsku kartu za Ljubljanu, a Atanasovski makedonsku putovnicu na ime Milovan Krstik.

Dakle, ja sam u Makedoniji, odnosno u Skopju boravio 4 dana. Istina, da kažem, bio sam iznenađen visokim nivoom prijema i vrlo korektnog odnosa Grabera, a napose puk. Atanasovskog prema meni.

Još bih podvukao neke detalje, do kojih sam došao u razgovoru sa Atanasovskim, Duškom, i drugim sugovornicima u Makedoniji.

Atanasovski mi je naglašeno potencirao, da je on ađutant Kire Gligorova, predsjednika Makedonije, da su oni, mislivši pri tome, na makedonsku vojsku i sustav sigurnosti, tvrdi pristalice i pobornici politike Kire Gligorova, da se protive VMRO-u, radi njegovog radikalizma prema albanskom dijelu Makedonaca, koji u Makedoniji može izazvati građanski rat između Makedonaca i Albanaca. Također, Atanasovski je u nekoliko navrata, čak s ponosom, primjetio, da se u Makedoniji, u stvari nije ništa promijenilo, napose ne u infrastrukturi vlasti, da je Makedonija ostala najjugoslavenska republika i iznosio slične teze. Po kontaktima sa Atanasovskim, vidio sam, da postoje u sustavu sigurnosti Makedonije, sukobi između vojne službe i SDB MUP-a Makedonije, jer je SDB MUP-a zanovljen novim kadrovima više, a napose pripadnicima VMRO-a, dok je vojna struktura ostala skoro ista od bivše JNA.

Ja sam stekao dojam, da su o meni dosta znali. To zaključujem po detalju, da su mi tijekom razgovora spomenuli rođaka Cvjetka Radojčića, koji živi u Makedoniji, a bio je puk. JNA, otišao u penziju 1990.g., a o kojem sam i ja imao malo podataka. Također, kad smo razgovarali, tj. kad su pitali, napose teme vezane uz vjerske konfesije, podsjećali su me, da bih to trebao znati, jer da sam vidio dokumente u Komisiji IV Sabora za odnose s vjerskim zajednicama, aludirajući pri tome na moje poznanstvo s Unkovićem i Samardžićem.

Na aerodrom, ispratili su me puk. Atanasovski, njegov ađutant Duško, Graber, i njegova prijateljica.

Atanasovski je pri rastanku zatražio, da ga obavezno nazovem po dolasku u Sloveniju, te da budemo u kontaktu, što sam ja naravno obećao.
Prije odlaska iz Skopja, Graber mi je kazao, da će me u Ljubljani na aerodromu pričekati njegovi kolege, a i Mustafa Čandić.

Ja se točno sjećam, da sam u Ljubljanu doputovao linijom "Adria-airweis", 18.kolovoza 1993.g. Kao što je i Graber kazao, na aerodromu u Ljubljani, dočekali su me Čandić Mustafa i Tone Peinkihar. Naravno, Peinkihar se nije predstavio po funkciji, već sam kasnije saznao, da je on šef obavještajnog odjela VOMO-a. S aerodroma odišli smo u stan Mustafe Čandića, Beblerjev trg 8. Ja sam zamolio, da tu noć prespavam kod Čandića, da bi s njim, a napose, s Irenom Čandić evocirao sjećanja iz Beograda.
Sada bih u grubo iznio boravak u Ljubljani od 18. kolovoza 1993.g. do 15. ožujka 1994.g., a potom detaljizirao o tom boravku sve sigurnosno bitne detalje.

Po dolasku, smjestili su me pripadnici VOMO-a u motel, a drugi dan u stan VOMO-a, Rojčeva 22/II.
Samnom su, po dolasku u Ljubljanu, informativne razgovore i kontakte, ispred VOMO-a, vodili Tone Peinkihar, Sašo Nacevski - "Sandi" (prijavljen: Tržačka cesta 121, koristi tel: 111-145, 442-693), Božo, ne znam mu prezime (stanuje u Postojni, Tržačka 36 - tu je i sjedište njegove firme "Magus", a vlasnik je i firme "Rene-line", Dunajska 106, Ljubljana, koristi peging 102-605).
Od pripadnika službe sigurnosti, odnosno VOMO-a, još sam tijekom boravka u Ljubljani, upoznao željka županiča (telefon u stanu: 321-082).
Tijekom boravka u Ljubljani o ovim pripadnicima VOMO-a, saznao sam;

TONE PEINKIHAR, rođ. oko 1962.g., bio kapetan JNA, radio je u obavještajnoj službi, najvjerojatnije radio u nekom prislušnom centru, tj. centru za elektronsko izviđanje. Rodom je iz Pomurja, a službovao je u Ljubljani. Oženjen je, otac dvoje djece. Imao je prije slovenačkog osamostaljenja, kontakte sa Janšom. Učesnik je slovenače TO, od početka osamostaljenja i prema njegovom kazivanju, jedan je od utemeljitelja službe sigurnosti slovenačke vojske. Jedno vrijeme bio je šef analitike VOMO-a, a potom rukovoditelj obavještajnog odjela VOMO-a. Ima dobre veze prema SOVI MUP-a Slovenije, za razliku od drugih iz VOMO-a. Prema njegovim tvrdnjama, komunicira sa predsjednikom Kučanom i garniturom oko Kučana. Vozi automobil reg.oznake LJ - "Opel" - 9. Bavi se lovom. Ima dobre veze u redakciji "Mladine", jer je znao plasirati neke sadržaje iz rada VOMO-a kroz "Mladinu". U nekoliko razgovora iznio je, da ima kontakte sa američkim, njemačkim i austrijskim obavještajnim službama.

SAŠA NACEVSKI - "SANDI", rođ. oko 1968.g. u Mariboru, otac mu je bio carinik, Makedonac, na službi u Sloveniji. "Sandi" je završio Fakultet političkih nauka - smjer ONO. Operativac je VOMO-a u obavještajnom odjelu, u rangu majora. Nije oženjen. Mlađi brat stanuje s njim. Učesnik je obrambenog rata u Sloveniji, od početka. često putuje po zadacima u Italiju, dolazi u RH, a odlazi i u Austriju. U RH, dolazio u Zagreb i u Istru.
Ove detalje znam, po pričanju tijekom kontakata o stanju u Zagrebu i Istri. Unutar obavještajnog odjela zadužen je za prikupljanje podataka o Makedoniji. Boravio u više navrata u Makedoniji, a vrlo dobro poznaje i Beograd, što sam vidio po njegovom poznavanju restorana, trgovina, ulica i sl.

BOŽO, prezime ne znam, rođ. oko 1956/57.g. u Gorskom Kotaru, mjesto ne znam, Hrvat, bio major JNA, inžinjerac, služio u Postojni. U VOMO-u, obavještajni odjel, zadužen za RH i logistiku. U rangu je majora. Ima više firmi - bavi se

privatnim biznisom. Bio je u kontaktu sa slovenačkom TO, od samih početaka osamostaljenja Slovenije, i odmah ušao u sastav VOMO-a.

Prema njegovom kazivanju, tijekom rata u RH, po obavještajnim zadacima slovenačke službe, pristupio u HOS i bio s pripadnicima HOS-a u Vukovaru. Tvrdi, da ima širok krug veza među vukovarskim izbjeglicama i bivšim pripadnicima HOS-a. Osobno poznaje Paragu, a nuđena mu je i visoka funkcija u jedinicama HOS-a. Pričao je dosta detalja o borbama u Vukovaru, iz čega zaključujem, da je uistinu bio tamo. Ispričao je jednu epizodu, da je u postrojbama HOS-a upoznao jednog australskog oficira, hrvatskog porijekla, s kojim je bio prisan, a meni prezentirao, kao da ga je angažirao za suradnju. Puno detalja, iznosio je, vezano uz Dedakovića. U Zagrebu ima neku ženu, Hrvaticu, udata za Albanca, s kojom je u poslovnim odnosima oko svojih firmi, a takve kontakte koristi i za obavještajni rad.

U Delnicama poznaje jednog vrlo imučnog čovjeka, vlasnika pilana, koji je bio donator izgradnje prostorija za granični prijelaz. Kod ovog dolaze i visoki funkcioneri RH. Ovaj kontakt prezentirao mi je, također, kao profesionalno korisnim za njega. Blizak je i sa nekim policajcima u Delnicama. Ima nekakvu vezu u policiji u Rijeci, jer mi je jednom zgodom, pokazao interni telefonski imenik PU Rijeka, sa svim policijskim stanicama. Taj telefonski imenik, bila je fotokopija. Dobro je obavješten o političkim prilikama u RH, npr. znao je, znatno ranije, o previranjima u HSP-u, sukobu Paraga - Đapić, s time, da kad je riječ o RH, otvorenu podršku i simpatije izražava za HSP. Iz razgovora s njim, saznao sam, da je bio jedan od instruktora u vježbanju postrojbi HOS-a, na Kočevlju, a koje su bile organizirane i koje je provodio VOMO. Također, znao je iznositi detalje, kako su VOMO organizirali prodaju oružja preko Parage u RH. Tu je detaljizirao, npr. da je postrojbe HOS-a vježbao Krković sa svojom jedinicom Moris, uz učešće VOMO-a i da je to u početku bilo dobro, ali je onda došlo do postupnog

zahlađenja i konkurencije. Inače, transfer oružja u režiji HOS-a, u RH, išao je preko Lovšina i Janše. Tu je Božo znao iznositi detalje, kako se oružje prebacivalo HOS-u. Pričao mi je, da je u vezi s nekim Sirijcima, koji imaju firme u Njemačkoj, te da su ga oni pomogli, inicijalnim sredstvima za njegove firme. U poslovnim je kontaktima s nekim firmama u Zagrebu, ne znam kojima. Znao je češće govoriti o profitabilnosti firmi. Ja zaključujem, više nego što imam nekih detalja, da iza nekih Božinih financijskih zahvata, stoji VOMO i to sa aspekta, samofinanciranja kroz takve firme. Inače, sklon je novcima. Primjetio sam, da je uzimao, kad smo izlazili na večere, dvostruke račune od vlasnika ugostiteljskih radnji, da bi mogao što veći dio sredstava pravdati iz kase za specijalne namjene. Tu me molio, da slučajno ne bi provalio takov način varanja specijalne blagajne VOMO-a.
Poznato mi je, da Božo drži na vezi kao suradnika, nekog penzioniranog generala. Naime, jednom mi je, greškom dao kazetu na kojoj je bio snimljen kontakt sa suradnikom, što sam preslušao i zaključio, da je riječ o nekakvom generalu, najvjerojatnije, Slovencu, a koji je u kontaktu s nekim generalima u Beogradu.

LADO GRABER, rođ. 1956.g. u Pomurju, bio kap. ili kap. I klase bivše JNA. Grabera sam već spominjao, ovdje nadopunjujem saznanja o njemu, dobivene od njegovih kolega. Radio je u II Upravi Generalštaba. Jedno vrijeme, kao obavještajni oficir, boravio je u Nambiji, govori njemački i engleski. U obavještajnom odjelu VOMO-a u rangu je majora, detaširan u Mariboru. Oženjen, ima dvoje djece, žena je odgajateljicu u vrtiću. Ima firmu, posredstvom nje je plasirao u Makedoniju "Alkaloidu" Skopje, neke medicinske potrepštine. Ima kvalitetnu operativnu poziciju u Makedoniji, jednog od direktora "Feronikla". Međutim, suradnika nastoji iskoristiti i za razvoj biznisa, kako bi se i na taj način interpolirao u Makedoniju. Od svibnja

1993.g., do listopada 1993.g., bio je ugrađen u UNHCR, u Makedoniji. Po povratku u Sloveniju, ponovno vodi detašman obavještajnog odjela u Mariboru.

ŽELJKO ŽUPANIČ, rođ. 1956.g., bio kap. ili kap. I klase bivše JNA. Službovao na teritoriju Slovenije, kao organ bezbednosti u nekoj od jedinica. Isto učesnik TO, od početka osamostaljenja Slovenije, odmah uključen u VOMO, bio šef kontraobavještajnog odjela, izašao, i sada je na dužnosti na aerodromu Brnik. Rastavljen je.

Dakle, da nastavim u grubo, rekonstrukciju boravka i kontakata sa pripadnicima VOMO-a u Ljubljani.
Po smještaju u Rojčevu 22/II, stan je bio namješten. Informativni razgovori ili ispitivanja prvih cca 20 dana, vodili su, kao što sam kazao, Peinkihar, "Sandi" i Božo.
Međutim, ti razgovori vodili su se, nikad ne u službenim prostorijama, već po gostionama, šetnjama, vožnjom u automobilu i sl.
O interesima kroz razgovore, iznjet ću detaljnije kasnije.
Ističem, da su u vožnjama, poduzimali naglašene mjere sigurnosti, bojeći se da nismo praćeni od hrvatske službe. Postavljali su čak i kontrapratnju, ne bi li otkrili hrvatsku pratnju. To mi je Toni objasnio, da su najvjerojatnije Makedonci obavjestili hrvatsku službu, da sam u Sloveniji, i onda su toga radi, poduzimali takve mjere, da otkriju prisutnost hrvatske službe.
Kontakti su reducirani tokom listopada 1993.g., a počešće znao mi je donijeti, ili Toni, ili Božo "Olimpus", zadali bi temu, a ja bih izdiktirao na traku svoja saznanja. U tom intervalu, vozili su me na Bled i Bohinj, pa sam se osjećao, na neki način, izletnički.
Ja sam bio bez osobnih dokumenata, sve do kraja rujna, kada sam posredstvom Nacevskog, u izbjegličkom centru, dobio izbjeglički karton, na ime Senad Dervišević, rođ. 24.12.1953.g. u Sarajevu.

što sam ostao bez dokumenata, objasnili su mi, da moram predati makedonsku putovnicu, jer je to zahtjev makedonske službe, tj. Atanasovskog, da se ta putovnica, s kojom sam doputovao, vrati.

Da pređem na konkretizaciju i detaljizaciju, bitnih činjenica, u vrijeme mog odnosa s pripadnicima VOMO-a.

Kazao sam, da sam prvu noć, po dolasku u Ljubljanu, prespavao kod Čandić Mustafe i Irene. Tijekom razgovora s Čandićem, kad smo ostali sami, on mi je kazao, da su to pripadnici slovenačke službe VOMO, da im je on ispričao, da ja raspolažem mikrofilmovima važnih dokumenata, da raspolažem sa nizom, za njih korisnih saznanja, da imam širok spektar mogućnosti kontakata. Kazao je, da ih jako interesira Janša, dali je bio suradnik Ace Vasiljevića, da će me to sigurno odmah priupitati, te da im o tome sve kažem. Rekao mi je, da su pripadnici VOMO-a, gotovo sve bivši organi vojne sigurnosti, te da bi s njima mogli dobro odtrgovati, mislivši na mikrofilmove. Posebno mi je apostrofirao njihov interes za Janšu, jer unatoč toga, što su služba unutar MO, gdje je ministar Janša, idu na rušenje Janše. Stoga bi im bio dragocjen podatak o tome, da je Janša vojni špijun. Sugerirao mi je, da odmah u kontaktima sa pripadnicima VOMO-a, postavim naše stroge zahtjeve i uvjete, da riješe Čandiću i meni, status, dobivanjem državljanstva, posla, i rješenjem drugih egzistencijalnih pitanja. U tom razgovoru s Čandićem, osjetio sam, da me vrlo visoko pozicionirao, predimezionirajući moj značaj.

Ja sam već kazao, da su informativne razgovore samnom, ili bolje kazano intervjue, ispred VOMO-a vodili Tone Peinkihar, Saša Nacevski, i Božo. Kazao sam i to, da ti razgovori nisu vođeni u službenim prostirijama, već na javnim mjestima, automobilima, ili u stanu, koji su mi dali na korištenje. Isto tako, ističem, da to nije bila seriozna rekonstrukcija

nekih tematskih cjelina, interesantnih za slovenački sustav sigurnosti, već metodom intervjua, da kažem, na preskokce, tijekom jednog intervjua, preskakivali su s teme na temu, šetajući na taj način mojom memorijom. Moj je zaključak, da je sve to rađeno dosta površno, te da sam mogao znatno više detaljizirati, da je bilo interesa, neke od podataka.
Kasnije, kad su prešli na metod zadate teme - magnetofon, ja sam pokušao grupirati prisječajuće podatke na zadatu temu, no, i tu nije bilo, kasnije detaljiziranje te teme.
Stoga, mi je u ovom trenutku, vrlo teško rekonstruirati razgovor po razgovor, nego ću pokušati, napose radi višekratnih ponavljana dijelova nekih tema, te razgovore sa pripadnicima slovenačke službe grupirati, po temama, te na taj način pokušati rekonstruirati, što ih je interesiralo i što sam kazao na pojedine teme. Isto tako, tijekom tog odnosa, bilo je i neoficijelnih diskusija, na određene teme, a napose probleme iz društveno - političke zbilje Slovenije, te ću pokušati i taj dio detaljizirati, do mogućeg nivoa sjećanja.

Zasigurno, prvo pitanje, interes, Toneta Peinkihara i Saše Nacevskog, bio je, da im pukušam identificirati ili pripomoći u rekonstrukciji suradničke mreže službi sigurnosti bivše JNA u Sloveniji.
Na ovom području, ja im uistinu nisam mogao puno pomoći, napose ne u rekonstrukciji suradničke mreže bivše JNA, u samoj Sloveniji. Kazao sam im, po prilici, da je iz KOG-a, Odelenja bezbednosti RV, Ratko Radaković imao u slovenskoj policiji suradnika, te je ispalo, kad je Radaković bio 10-tak dana u pritvoru u Sloveniji, da je taj suradnik s njim obavljao informativni razgovor. To sam znao iz priče Radakovića, te sam im to prenio. U tom kontekstu, elaborirao sam i prijašnju redakciju "Mladine", u vrijeme "suđenja četvorici", s naznakom, da bi Botieri trebao biti suradnik vojne sigurnosti, i to na vezi Uprave bezbednosti SSNO-a. Botieri je korišten kao izvor podataka, dobro pozicioniran,

radi napisa koje je plasirao kroz "Mladinu". S obzirom na moja skromnija saznanja na ovu temu, u nekoliko navrata tijekom takvih intervjua, pokušali su testirati, da li znam, ili imam kakve indikacije, da je npr. Macinger, tajnik skupštine, bio vezan na vojnu službu sigurnosti. Isto tako, pokazali su interes, da li raspolažem bilo kakvim indicijama, da je Rupel imao kontakte sa vojnim službama sigurnosti, ili uopće sa sustavom sigurnosti, aludirajući na vezu s SDS (Služba državne sigurnosti). Isto tako, pitali su me, da li mi je što poznato u vezi Zmage Jelinčiča sa vojnom službom ili Službom državne sigurnosti. Ja nisma mogao potvrditi, jer nisam imao čak ni indikacija, sa svog nivoa spoznaje, da su ti ljudi iz Slovenije, na vezi sustavu sigurnosti bivše SFRJ.

Toga radi, u nekim segmentima, oni su mi govorili o tim ljudima, npr. o Zmagi Jelinčiču, da je bio suradnik slovenačke državne sigurnosti. Kasnije su to i objavili u novinama, njegov dosije, iz kojeg je vidljivo, da je stvarno bio suradnik. Pri tome, o Jelinčiču su mi davali insinuantne konstatacije, da je on povezan sa Kučanom, da je Jelinčić u stvari Kučanova metafizička batina, kojom plaši jedno krilo birača Slovenije.

Od ostalih imena, kojih se sjećam, a za koje su pokazali interes, da su mogući suradnici službi sigurnosti, su novinari "Dela", Boris Jež i Slakar, ime ne znam.

Navodno, da su jedan i drugi jedno vrijeme boravili u Beogradu, ili negdje u Srbiji, te od tuda interes, da li su tu vrbovani i dali ja o tome nešto znam.

U nekoliko intervjua, pokušali su kroz pitanja testirati moja saznanja, da im ispričam odnos vojnih službi sigurnosti prema određenim grupacijama osoba. Na primjer, odnos službi sigurnosti prema organima sigurnosti u TO, kakva je tu bila praksa, da li su tu službe sigurnosti JNA gradile agenturne pozicije i sl. Isto tako, tražili su, što je meni poznato o odnosu službi JNA prema polaznicima pančevačkog tečaja vojnog sustava sigurnosti, kako su nakon tečaja rezervne

oficire ili vojne policajce, koji su završili taj tečaj, koristili u sustavu sigurnosti.
Također, naglašenije se interesirali o specijalcima vojnih jedinica, padobrancima s obuke u Nišu, kadrovima kriptozaštite sa kurseva u JNA.
Ja sam im tu dao, meni poznata obrazloženja, npr. o vezanosti rezervnog sastava vojne policije na sigurnosni sustav JNA; Kontinuiranom provjeravanju, po vojnim službama sigurnosti, kadrova na ratnim rasporedima u kriptozaštiti, vojnoj policiji i drugim specijalnostima. S obzirom, da su moji sugovornici bili, bivši pripadnici sustava sigurnosti JNA, oni su to, znali šire.

U kontekstu ovoga, tijekom niza razgovora, pokazivali su interes, što je meni poznato o pojedinim Slovencima van Slovenije, a bili su bliski, ili u sustavu sigurnosti bivše SFRJ. Posebno interesirali su se o:
U nekoliko razgovora, pitali su, što mi je sve poznato o Stanetu Dolancu, kao bivšem saveznom sekretaru za UP.
U kazivanju o Dolancu, ja sam iznio, da je nakon raspada SFRJ, bio u kontaktu sa puk. Vilićem i dr. Boškom Todorovićem. Vilić mi je pričao, da su Dolancu, čak slali iz Beograda, jednog novinara "Borbe", da intervjuira Dolanca, ja mislim u obostranom interesu.
Interesirali su se posebno, što mi je poznato o Dolančevim vezama prema sustavima sigurnosti bivših komunističkih zemalja istočne Europe, da li, i koje, veze Dolanc njeguje. Iz njihovog kazivanja, a i pitanja, ja sam shvatio, da im je Dolanc potpuna enigma, a Tone ili Božo, čak mi je kazao, da Dolanc o ukupnoj političkoj eliti Slovenije, novoiskočenim političarima, te političarima iz starog sustava, ima niz podataka, s kojima ih, drži u šahu. Božo mi je, također, kazao, da gotovo svi pojedinci iz stare nomenklature vlasti, a prisutni su i u sadašnjem političkom sustavu Slovenije, od Kučana na niže, svi hodočaste Dolancu, koji živi u Groz

Matuljku. Čak ga i zovu "veliki gljivar", ali ne kao sinonim za hobi, već kao "velikog kuhara političke scene".
Također, u nekoliko navrata, interesirali su se i za admirala Stanu Brovera, iz II Uprave Generalštaba.
Ja sam im kazao, da je bilo kontakata i nakon 1990.g., i kasnije, Broveta sa Acom Vesiljevićem i puk. Rakočevićem. Kazao sam im, da Rakočević ima poprilično dobro mišljenje o Brovetu. Božo mi je kroz takva propitkivanja kazao, da su prema Brovetu primjenjivali mjere i radnje, po njegovim dolascima u Sloveniju, da je tu čak bilo i nekakvih, kako sam shvatio, pokušaja uspostave kontakata od slovenačke politike, posredstvom službe sigurnosti prema Brovetu. Interes u vezi s Brovetom, kretao se, gdje bi prema Sloveniji, i u Sloveniji, Brovet mogao graditi neke veze ili uporišta, jer su ga cijenili jugonostalgičarem. Ja sam im naznačio, više načelno, nego detaljizirajući, da bi to trebalo biti među kadrom iz Slovenije, vezanim za SID SSIP-a, te rukovodeći timovi velikih sustava sa filijalama u inozemstvu, jer je Obavještajna uprava u te punkteve u inozemstvu, ugrađivala svoju agenturu.
Tu su postavili i pitanja eventualnih veza Broveta sa akterima tzv. "YUTA"-e. O "YUTA"-i ranije sam govorio, kao projektu integracije pripadnika bivših sustava sigurnosti ili SK - PJ provenijencije.
Isto tako, u nekoliko razgovora, pitali su o Marijanu Ziherlu - p.puk. O njemu sam već kazao, da je bio tajnik Savjeta komandanta, a bio je dodjeljen za vezu između "Opere" i Komande.
Tijekom intervjua sa pripadnicima VOMO-a, pokazali su naročiti interes za Ziherla, i radi toga, što sam ja u više navrata govorivši porijeklo podataka, kazao, da sam podatak dobio od Ziherla. O Ziherlu, interesiralo ih je sve. Shvatio sam, da im je cilj, uspostava kontakta, jer je Ziherl Slovenac, rođen u Zemunu, dobre naobrazbe. Ponudili su, da ja pokušam uspostaviti kontakt sa Ziherlom. Interesirale su ih pozicije Ziherla, odnosi sa visokim oficirima,

Rakočevićem, Radovićem i drugim generalima. Ja nisam uspostavio kontakt sa Ziherlom, da li su oni, nije mi poznato.

Ja se sada ne mogu sjetiti ostalih imena Slovenaca u Srbiji, tj. Beogradu, za koje su pokazali interes pripadnici VOMO-a, a sigurno jesu, više nego što sam ja pobrojao, jer su to meni bila nepoznata imena. Međutim, osnovni interes za te osobe svodio se na izučavanje pojedinaca jugonostalgične orijentacije, radi bojazni od moguće penetracije takvih profila u slovenački nacionalni korpus.

Kada je riječ o interesu pripadniku VOMO-a o RH, interesiralo ih je gotovo sve, što ja znam. No, ni to nisu bili detaljizirajući razgovori, iscrpljivanjem određene teme, već isto tako anketiranje na preskokce. Stoga, ja bih te interese grupirao na teme; Na primjer, interes o:
- ČELNIŠTVU HDZ-a;
Tijekom razgovora, meni su Penikihar i Saša Nacevski, dali jedan fotoalbum sa 4 lista. Na svakom od listova bilo je cca 20 fotografija, pasoškog formata, rukovodećih djelatnika HDZ-a. Stoga, album sadrži cca 70-80 fotografija. Ispod svake fotografije napisano je ime i prezime. Meni pokazan fotoalbum, u stvari je fotokopija, pa pretpostavljam, da imaju više takvih primjeraka, koje pokazuju i drugim sugovornicima. Ja se sada ne mogu sjetiti svih imena iz tog albuma, ali mogu pobrojati neka, a to su gospoda; dr. Tuđman, Manolić, Boljkovac, V. Vukojević, dr. Kajfež, Girardi-Jurkić, Perica Jurić, Vekić, Jarnjak, Bobetko, Brozović, Domljan, Sulimanac, i niz drugih, gotovo svi saborski zastupnici, ili drugi dužnosnici HDZ-a. Pokazavši mi takav fotoalbum, zatražili su, da štriguliram olovkom koga poznajem, o kome nešto znam, od podataka, bez obzira na porijeklo podataka. Ja sam sa takvog fotoalbuma, naznačio da znam neke podatke za njih cca 15. Kad sam to naznačio, da znam o tim ljudima neke podatke, tražili su, da za svakog

ponaosob izdiktiram u kazetofon meni poznata saznanja, o tim ljudima.
U kazivanju podataka o tim ljudima, ja sam kazivao podatke, koje sam o tim osobama znao iz njihovih partijskih dokumenata, ako su bili nekada članovi SKH, potom saznanja koja su prikupljena radom tzv. analitičke grupe pri Kabinetu predsjednika CK SKH, što sam već govorio. Ovdje samo podvlačim, da je tu bilo saznanja iz rada službi sigurnosti tog vremena, te saznanja do kojih sam dolazio od različitih osoba, o tim ljudima ili iz novina.
Ja sada, uistinu, ne bih mogao utočnjeno kazati, što sam za koju od tih osoba, izdiktirao u magnetofon, pripadnicima slovenačke službe.
Ilustirat ću, prema sjećanju, nivo podataka koje sam npr. iznio o g. Manoliću i recimo o g. Kajfežu.

JOSIP MANOLIĆ, u toku NOB-a bio partizan, izašao kao puk., radio u UDB-i, bio je šef svih zatvora na području Hrvatske, diplomirani pravnik, oženjen je, ima kćerku, koja je radila u JAT-u, bio je saborski zastupnik do 1971.g., isključen iz partije, isključen iz Sabora, ugajao gljive, stanovao u Dubravi, poslije jedan od osnivača HDZ-a, u Beogradu cijenjen kao nejrespektabilniji protivnik, te da je napotkupljiv. U Beogradu imaju visoko mišljenje o njemu. Kada je preuzeo dužnost šefa Ureda za zaštitu ustavnog poretka, među pripadnicima sustava sigurnosti u Beogradu, nastupila uznemirenost, jer su ocijenili, da je došao pravi profesionalac, koji će usistemiti sustav sigurnosti u RH i sl.

FRANJO KAJFEŽ, završio kemiju u Zagrebu, nije se mogao zaposliti, pa je otišao raditi van, patentirao neke ljekove, radio u "Belupu" u Zagrebu, gdje je opremio laboratorij vlastitim sredstvima, imućan, imao konflikte s Gažiem, radi čega je bio u zatvoru par mjeseci. Oženjen je više puta, posljednja supruga manekenka, ima dvorac u Miljanama, ne

pripada ni ljevici ni desnici, već tehnokratskom sloju unutar HDZ-a, da je župan i dr.

Slični nivo podataka, kazao sam i za ostale pojedince, iz tog fotoalbuma.
Posebno su inzistirali, da im iz ove skupine pokušam dati indikativne ili bilo kakve druge podatke, o vezanosti bilo koga iz vodstva HDZ-a, na sustav sigurnosti, odnosno na SDS RSUP-a RH.
Ja sam tu naznačio, da se govorilo, da je suradnik Službe Dalibor Brozović. Tu nisam niti locirao, u kojim strukturama i gdje se govorilo, da je Brozović suradnik, već naprosto, konstataciju, da se govori, da je on taj. Također, spomenuo sam Tolj Ivana, kao najvjerojatnijeg suradnika, a što sam obrazložio sljedećim; Iz dokumenata koji su dolazili u tzv. analitičku grupu, vidio sam da je Tolj predmet obrade, kao urednik lista "MI", te da se u takvom operativnom radu kombinirao pristup Tolju, u cilju angažiranja za suradnju. Da li je angažiran ili ne, a što sam i kazao Slovencima, nije mi poznato.
U vezi sa suradnicima sustava sigurnosti RH, pripadnicima VOMO-a, spomenuo sam , da sam od Vite Unkovića saznao, da je biskup Srećko Badurina, suradnik, ali Komisije za odnose s vjerskim zajednicama IV Sabora. Unković mi je čak kazao, da su Badurini davali neke novce iz specijalne blagajne.
Isto tako, pripadnicima VOMO-a, kazao sam, da se i za Ivana Cesara govorilo, da je suradnik SDS RSUP-a RH.

Drugi fotoalbum, što su mi ga pokazali, po istom principu sačinjen, bio je album oporbenih stranaka u RH. Tu su bile fotografije lidera stranaka sa još 1-2 viđenijih članova pojedine oporbene stranke i to npr; Iz HSLS-a fotografije Budiše, Kovačevića; Iz SDP-a, Račan, Bilandžić, Tomac; Iz HSP-a, Đapić, Paraga; Iz SSH Silvije Degen; Iz SDSH, Vujić; Iz HSS-a, Pankretić; Iz SNS-a Đukić, Pejnović; i dr.

Princip je bio isti, s tim da su ovdje pitali, što mi je poznato o Račanu, Budiši, Degenu i Horvatu.
O tim ljudima, iznio sam npr, o Račanu, meni poznat kurikulum vite, s akcentima na sukobe unutar SKH, grupacije šuvara i Račana, te detaljnije proces pretvaranja SKH u SDP.

O Budiši, iznio sam, da je studirao na Filozofskom fakultetu, da je bio u zatvoru poslije 1971.g., da se zaposlio 1975/76.g. uz pomoć S. Šuvara u NSB, kao voditelj trezora, da je osoba od apsolutnog povjerenja Kuharića i Kokše, da je formirao HSLS, da je rodom iz Drniša, da je majka Srpkinja i sl.

O S. Degenu, da mu je otac radio u Službi državne sigurnosti, kao kadrovik, da je boem, da je imao neke kontakte sa službom, da je uspješan advokat, bogat, da je uspostavio kontakt sa Socijalističkom internacionalom, umjerenih političkih stavova itd.

O B. Horvatu, da je cijelo vrijeme bio obrada Centra SDS Zagreb, da je bio profesor, da je okupljao jednu grupaciju mlađih ekonomista oko sebe, da je vezan i imao vezu s A. Markovićem i sl.

U jednom od dolazaka u službene prostorije VOMO-a, dok mi nisu instalirali telefon u stanu, tamo sam odlazio telefonirati, Božo i "Sandi", pokazali su mi jedan album, ukoričen u smeđe korice sa pripadnicima Hrvatske vojske. Naime, to je album u smeđim koricama od skaja, na svakom listu u desnom uglu nalazi se fotografija časnika HV-a, sa napisanim imenom i prezimenom. Fotografija je veličine fotografije za putnu ispravu, poneka u uniformi, poneka u civili. Po debljini tog albuma, mislim da je oko 400 listova unutar albuma, dakle, album se isto toliko osoba.
Koliko se sada sjećam, listajući taj album, po zahtjevu Bože i "Sandija", unutra sam prepoznao fotografije, ili vidio

ispisana imena; gen. Špegelja, Bobetka, admirala Letice, gen. Rose, Praljka, Antuna Abramovića, Imre Agotića, Tusa i dr. Ostalih imena, ja se sada ne mogu prisjetiti, jer tu su bili, i niži činovi osoba, koji su u ratu stekli činove, te su meni kao imena nepoznata.
U vezi sa časnicima HV-a, pripadnike VOMO-a interesiralo je, kakvo je mišljenje o nijma u Beogradu, od oficira bivše JNA i njihovih dojučerašnjih kolega.
Ja sam pripadnicima VOMO-a, kazao realne prosube, što su ih pripadnici bivše JNA iznosili, npr. o gen. Špegelju, kao respektibilnom protivniku, uvažavajući Špegeljeve profesionalne vrline. Isto mišljenje među oficirima u Beogradu bilo je i o gen. Bobetku. Također, kao profesionalca visokih kvaliteta, pripadnici sigurnosti RV-a cijenili su i Imru Agotića. O gen. Tusu, kao vojniku, nije bilo napose, povoljno mišljenje među visokim oficirima RV-a. Sve sam to, uz dosta detalja iznio pripadnicima VOMO-a.
Također, i ovaj dio kazivanja, meni poznatih podataka, o osobama iz ovog vojnog albuma pripadnika HV-a., izdiktirao sam u magnetofon.

Tijekom inf. razgovora, odnosno intervuja, često kroz pitanja, tangiran je i sustav sigurnosti RH unutar MUP-a i MO. Za ove strukture, dakle SZUP MUP RH, odnosno sam MUP i SIS MO, odnosno MO, nisu imali albume, niti fotografije pripadnika, već su kroz razgovore tražili, za koje osobe znam određene podatke, a bili su, ili su sada u ovim službama.
Ja sam pobrojao poimenično gospodu od Pešut Đure, Mustaća, Perkovića, Vugrinca, Vučkovića, Bože Kovačevića, Deverića, A. Barišića, Crevara, Rimca i dr. Ovdje ih nije interesirao donji sloj, već samo vršna imena, gdje su, što rade, i tko je ostao od njih u Službi. Ja nisam znao za pojedince, da li su ostali u službama, osim za g. Perkovića i g. Mustaća.
Interesiralo ih je, da li postoji sukob između SZUP-a i vojne službe, dakle SIS MO, koliko ja znam o tome. Ja sam tu

načelno razlagao, da u svim zemljama takvi sukobi postoje, a da o Hrvatskoj, obzirom, da sam bio odsutan ne raspolažem takvim podacima. Međutim, Božo je konstatirao, tj. tvrdio, da postoji sukob između SZUP-a MUP-a i SI MO. To je obrazložio, da je unutar SIS-a, više novoga kadra ideologiziranog, dok je unutar SZUP-a ostala više stara struktura, te tu dolazi i radi toga, do sukoba, jer ako SZUP nešto hoće, onda ih proglase "komunjarama", te tako dolazi do sukoba.

Kad smo razgovarali o sustavu sigurnosti RH, kroz pitanja, pripadnici VOMO-a, htjeli su provjeriti tezu, da li postoji u HDZ-u nekakva, tj. sigurnosno-obavještajna služba, jer su navodno raspolagali takvim podacima.
Ja sam na takav interes dao objašnjenje, da mi je poznato, da je u predizborno vrijeme, unutar HDz-a postojala neka sigurnosna organizacija, sa zadacima, da štiti i podatke i ljude, ali da kasnije toga više nema, koliko je meni poznato. No, oni su uporno, naročito Božo, provjeravali takav podatak, jer navodno, prema njihovom podatku takav nukleus i dalje funkcionira unutar HDZ-a.
Isto tako, kad smo razgovarali o sustavu sigurnosti RH, Božo je iznio tvrdnju, da postoji u RH naredbodavno-analitička služba, koja ima naredbodavne ingerencije i nad SIS MO i nad SZUP-om MUP-a RH, te da se pripadnici tih službi boje, te grupe. Ja nisam shvatio Božu, da misli na UNS RH, već kao nekakvu posebnu sigurnosno-obavještajnu organizaciju ili službu, unutar sustava sigurnosti. Nije dalje precizirao mjesto ili pojedince iz takve strukture.

Naravno, razgovarajući o sustavu sigurnosti RH, interesirali su se o mojim saznanjima, vezanim uz tzv. grupu "Labrador" - mrežu agenata II detašmana KOG-a RV i PVO. Ja sam im ispričao globano o toj agenturnoj mreži, iznijevši, da su to pretežno bili agenti iz organa UP.

Kazao sam tu, sve pripadnika, oficire II detašmana, od Kneževića, Sabolovića i dr., koji su držali na vezi kojeg od agenata, od Traživuka, Jadrijevića, Vasiljevskog i dr. Naravno, da su se interesirali, obzirom, da sam ja u to vrijeme bio u Beogradu, za razloge, zašto je grupa provaljena i gdje se trenutno, tko od tih pojedinaca, nalazi. Ističem, da sam naročito Boži, u tim razgovorima dao puno elemenata i detalja u vezi s tzv. grupom "Labrador", od imena, aktivnosti itd., i to u nekoliko razgovora.
Paralelno takvim iznašanjem detalja o "Labradoru", Božo se naglašenije interesirao za novinara Krešimira Mellera iz Zagreba, pitao me je, šta znam o njemu. Ovo ističem, toga radi, što mi je Božo ispričao, da je nazvao Mellera telefonom, predstavivši se kao Branko Traživuk, te mu ponudio telefonski intervju. Meller je tražio pravi intervju, bilo gdje, no Božo je inzistirao na intervjuu telefonom, te mu je telefonom ispričao, u najvećoj mjeri podatke, koje sam mu ja ispričao, o tzv. grupi "Labrador". Tu je nadopunio kazivanje Melleru, sa nekim izmišljenim podacima. Nakon što mi je Božo to rekao, stvarno se pojavio napis Krešimira Mellera u ljubljanskom "Delu", kao autorski članak, saznanja Mellera o tzv. grupi "Labrador". Ovakav način ponašanja, razlozi i cilj VOMO-a, odnosno Bože, nije mi jasan. Preplašio sam se, da na taj način kane mene kompromitirati kao izvor.

Ja sam istakao, da su intenzivniji informativni intervjui samnom, vođeni prvih 20-tak dana mog boravka u Ljubljani, a onda, da se to prorijedilo. Prorjeđenjem razgovora, pripadnici VOMO-a, "Sandi" i Božo, počeli su mi donositi velike količine dnevne štampe iz RH. To su obrazlagali potrebom, da čitajući tu štampu, da me to asocira na neke ljude ili događaje, te da pravim analizu tih tekstova i dajem komentare na događaje ili procese tretirane kroz štampu. Za tu potrebu, dali su mi i PC (personalni compjuter), kako bi tekstove mogao ukucati u disketu.

Nastavak Izjave Radojčić Radenka - VII dio
od 11. - 13. travnja 1994.g.

Novine koje su mi donosili, pretežito Nacevski i Božo, bile su: "Vjesnik", "Novi list", "Glas Slavonije", "Karlovački tjednik", "Danas", "Globus", "Slobodna Dalmacija", "ST" (dok je izlazio). To su bile novine sa dan-dva zakašnjenja, a vidio sam, po određenim znakovima, signaturi na nekim od članaka, da su oni to već pročitali. Te oznake, u stvari su bile signature temetskih cjelina, npr. napisi o HV-u, o policiji, ukupan sustav sigurnosti i sl. Tu su baratali sa fotokopijama tih članaka.
Moj zadatak je bio, da im čitajući štampu, ukažem na interesantne sadržaje ili da ukrštam sadržaje na istu temu u različitim novinama, tražívši razlike u akcentima, pristupu i sl.
Sjećam se, da sam za Nacevskog analizirao napise iz "Danas"-a, o makedonskoj pravoslavnoj crkvi, kojih su autori bili Ničota Mihajlo i Bojađijski Ognjen. U tim napisima ukazivali su na proces tj. stimulirali proces unijačenje makedonske pravoslavne crkve s Vatikanom. Ovo je Nacevskog interesiralo, te je tražio šira obrazloženja mojih predznanja o povijesti makedonske pravoslavne crkve, a napose, što aspekt konfesionalne unije znači.
Božo mi je donio jedan set fotokopija tekstova iz "Globusa" i "ST"-a, na temu sustava sigurnosti RH. To su bile šeme SZUP-a, SIS-a MO, sa imenima čelnih ljudi tih službi. Tu su oni komentirali, jer ja nisam imao saznanja vezana uz sistem sigurnosti. Tako se sjećam komentara, da su vrlo česte promjene unutar sustava sigurnosti RH, a što ukazuje na nesigurnost i lutanja, a i lomove unutar sustava. Pomno su pratili sadržaje u novinama, vezane uz identitete agenture bivšeg sustava. Također, pratili su polemike različitih aktera u kojima se optužuju tko je bio sve suradnik u emigraciji i sl. Sjećam se, da su fotokopirali sve istupe Toma Sedle kroz novine, a napose, gdje je davao indikacije,

tko je sve bio suradnik Službe državne sigurnosti u emigraciji. Isto tako, fotokopirali su sve međusobne polemike bivših emigranata, Hrvata, gdje se optužuju međusobno, tko je sve bio na vezi SDS-a. Božo je tvrdio, da su takove informacije uglavnom točne, jer postoji struja unutar HDZ-a, oko Vice Vukojevića, koja sada iz različitih interesa provaljuje uglavnom točne podatke.

Isto tako, kao jednu posebno tematsku cjelinu, fotokopirali su ne sadržaje iz hrvatske štampe na temu tzv. grupe "Labrador", jer se ta agentura pretežito nalazila unutar sustava sigurnosti RH. Kad već spominjem grupu "Labrador", u ovom kontekstu, Božu i Peinkihara, tijekom tih razgovora, interesiralo je, da li postoji nešto slično, dakle agentura bivše JNA u slovenačkoj policiji. Također, baratali su podatkom, da je u sklopu "Labradora" otkriveno 62 agenta, a znatno manje imena je objavljeno, te su interes pokazali, gdje su i tko su ostali.

Kad već govorim o štampi, jedno vrijeme bilo je riječi o potrebi, da ja sistematizirano pratim hrvatsku štampu, da se bavim jednom dubinskom analizom hrvatske štampe. Ja sam im objasnio, da je to složen zahvat, da je potrebno razraditi cjelokupni sistem, da su tu nemoguće improvizacije, već temeljitost, te da to, u svakom slučaju, sam neću moći raditi. Stoga su, postupno odustali od takove ideje, a ja sam sve više novine počeo čitati, za osobno informiranje.

Iz razgovora, a napose pitanja pripadnika VOMO-a, Bože, Nacevskog i Peinkihara, na obavještajnom planu, pred VOMO-om postoje dva globalna cilja, tj. interesa, a to je RH i Italija.

Kad je riječ o RH, onda je centralno područje interesa Istra, doslovno sve, od MZ pa do ukupnog raspoloženja stanovništva. Stoga su me, što je moguće više, tražili podatke o Talijanskoj uniji u Istri - vodeći ljudi, utjecaj, teritorijalna disperzija Talijana, veze s Italijom i dr; struktura političkih stranaka u Istri, napose IDS, isto tako, pojedinci struje unutar IDS-a i sl.

Paralelna tema je Istra i Italija, od penetracije talijanskog kapitala na području Istre, do drugih tokova i veza Istra - Italija.
Tijekom mog boravka u Ljubljani, vidio sam da su sva trojica, a napose Nacevski i Božo, često putovali u Istru, vjerojatno na kontakte s agenturom. Interesiralo ih je u ovom kontekstu Istre, što je meni poznato o radu Vidalijevog obavještajnog centra iz Trsta. Tražili su, da im iznesem organizacijske principe rada Centra, strukturu agenture, sistem veze prema Istri i šire. Ja sam to znao, jer sam u partijskim dokumentima u CK-u, dosta tih materijala ispročitao, tako da sam im dovoljno detaljno objašnjavao rad Vidalijevog ob. centra prema RH, odnosno Istri.
Isto tako, interesirali su se za prisutnost Paneline Transnacionalne radikalne stranke diljem RH. Ovdje su tražili detalje, jer se punktevi i filijale Transnacionalne radikalne stranke nalaze i po Sloveniji.
Kad je riječ o Istri, tražili su meni poznata saznanja o tzv. grupi "88", protalijanske orijentacije, u Istri prisutne 80-tih godina. Ja se sjećam, da je to bila grupa koju je tretirala hrvatska SDS, ali je SDB SFRJ, na te teme, pravio je neke svodne informacije. Grupa je zahvaćala i sadašnji slovenački teritorij, te ih je toga radi, posebno interesiralo, gdje su sada akteri grupe s teritorija Istre, da li su prisutni u IDS-u.
S obzirom, da je u vrijeme mog boravka u Ljubljani izbila afera "HIT" - prisutnost slovenačke policije i bivših struktura vlasti u kockarnicama i velike malverzacije s novcem, tražili su podatke, da li je na slični način i sistem sigurnosti RH, radio u Istri, ili sada radi, misleći pri tome, da prisutnošću u kockarnicama stiće financijska sredstva za specijalne operacije, odnosno brza bogaćenja pojedinaca.
Vrlo pomno pratili su odnose hrvatskih cementara sa talijanskim, a napose prisutne pokušaje kupnje nekih hrvatskih od talijanskih cementara. Naime, Božo je ustvrdio,

da je talijanska cementna industrija, a i kapital u vezi s njom, pod kontrolom talijanske mafije. To mi je i objasnio, da je mafija preuzela kontrolu nad cementnom industrijom u Italiji 80-tih godina, kada je Italija oformila fond za obnovu porušenog potresom, a mafija preuzela kontrolu nad fondom. Isto tako, radi kontrole cestogradnje i građevinske industrije, mafija u Italiji ima kontrolu nad cementarama. Stoga, su vrlo pomno pratili sva vezivanja hrvatskih cementara sa talijanskim, jer su i na taj način, htjeli dokazati prosudbu o penetraciji Italije, napose u Dalmaciju i Istru.
Iz toga, a i iz drugih nekih podataka, Božo je znao iznositi prosudbu o podjeli interesnih sfera u Hrvatskoj, da Italija ekonomski i na drugi način veže uz sebe Istru, Dalmaciju i otoke, a Njemačka kontinentalni dio RH. Opet iz takove jedne prosudbe, znao je iznositi i prosudbu o naglašenom rastu regionalističkih tendencija, što će pojačavati sukobe unutar RH. Toga radi, i na taj način, Hrvatska će postati, po tvrdnjama Bože, a i Peinkihara, kolonijalni privjesak ovih europskih država. Interesirali su se, da li i kako dolazi do pranja novca unutar hrvatskog gospodarskog sustava. Ovaj interes proizašao je iz pokušaja Slovenije, da učini normativni red u financijskim transakcijama sa inozemstvom, da bi se zakonom zabranilo upravo pranje novca, te će po Boži, novac pran ranije u Sloveniji, uveliko nagrnuti u RH.

Ja sam već istakao, da je Božo iz VOMO-a, bio kao ugrađeni obavještajac u postrojbama HOS-a u Hrvatskoj. Ovdje bih detaljizirao neke činjenice; Božo mi je pričao, da je na području Kočevja učestvovao u obuci postrojbi HOS-a, da je u vrijeme obuke tamo dolazio i D. Paraga. U dolascima, znao je održati govor, potencirajući potrebu zalaganja, discipline, čuvanja oružja, jer je ono kupljeno novcem hrvatskog naroda i sl. Također, Božo je znao kroz neke fragmente iznositi o preprodaji oružja pojedincima iz HOS-a, odnosno Paragi, a kad su se počeli pojavljivati neki fragmenti u slovenačkoj

štampi, o tim vezama Paraga - VOMO, Božo se preplašio, da će se i njegovo ime uskoro naći u novinama, kao akter takvih radnji.
Inače, sva trojica, sa simpatijama su govorili o Paragi, nazivajući ga slovenačkim đakom, a na osnovu kazivanja, ja pretpostavljam, da je veza Paraga - pojedinci iz VOMO-a, nastavljena i sada. Tu bih podvukao napose vezu pojedinci iz VOMO-a, koji su bili ključni akteri u preprodaji oružja Paragi, a to su: Krković - šef specijalne postrojbe "Moris", Majcinger, general, urednik "Slovenske vojske" i Janša, u vrijeme rata, a ta veza i danas traje. Božo je, također, znao govoriti o Mladenu Švarcu iz Zagreba, kao najpametnijem unutar HSP-a, a iz takvog kazivanja, ja sam stekao utisak, da se osobno poznaju i kontaktiraju.

Negdje, treći dan po dolasku u Ljubljanu, mene je Tone Peinkihar, kao jednu od bitnih stvari pitao, da li raspolažem sa bilo kakvim indikacijama ili podacima, da je gen. Vasiljević vrbovao za suradnika Janeza Janšu, još u vrijeme, ili nakon, procesa četvorici pri Vojnom sudu u Ljubljani. Odmah da kažem i to, da me je na to uputio i Mustafa Čandić, da će me pitati o tome, te da im sve kažem. Pitanje Peinkihara bilo je naglašeno sugestivno uz uvođenje detalja, kako je ta vrbovka mogla biti izvedena.
Ja uistinu o tome nisam znao ništa. Vasiljević mi nije dao niti naslutiti takvu mogućnosti, što sam i Peinkiharu kazao. Nakon takvog odgovora, kao da se prisjetim možda nekih detalja, kazao je, da je Vasiljević posjetio Janšu u zatvoru, s njim ostao u razgovoru 3-4 sata, te da je tu i pala vrbovka. Ja nisam mogao potvrditi takvu mogućnost, što je, vidio sam, Penikihara razočaralo.
Poslije takvog razgovora, Janšu je, napose Peinkihar, a i Božo, počeo u našim razgovorima prikazivati kao ultradesničara, militaristu, koji će militarizirati Sloveniju, da se oko njega okuplja slovenačka ultradesnica, a što Sloveniju udaljava od Europe, da Janša ima pretenzija

doći na vrh političke vlasti, postati slovenski Fürer, totalitarnih svjetonazora itd.
Peinkihar je dalje iznio, da je Janša u politički vokabular Slovenije, tijekom 1993.g., uveo pojam "UDBOMAFIJA", što se javnosti svidjelo, a negdje u to vrijeme i zbijaju značajnije afere koje inicira Janša, a to su "Letališče" - oružje na mariborskom aerodromu i afera "HIT" - pranje novca kroz kockarnice. Uz ove afere, indirektno i direktno Janša vezuje tzv. "udbomafiju", a to su novokomponirana nomenklatura vlasti oko Drnovšeka i Kučana, u stvari, stara komunistička struktura u novim uvjetima uz dio nove. Na taj način, otvaranjem afera, Janša hoće srušiti ili umanjiti političku moć i Drnovšeku i Kučanu, a sebi otvoriti prostor za pohod na sam vrh.
Nakon ovakvih govorenja o Janši, u niz razgovora, Tone Peinkihar je negdje sredinom rujna 1993.g., zatražio, da sačinim skicu plana za psihološko - propagandno djelovanje, kojim bi se srušio Janša, najprvo kao ministar obrane, a onda totalno kompromitirao. Ja sam kazao, da ću sačiniti takvu skicu, mogućih poteza na medijsko - političkom prostoru Slovenije. Međutim, za takvu skicu - plan, potrebni su mi još elementi iz realne političke zbilje Slovenije, koju nisam dovoljno poznavao. Napose, potrebni su mi neki elementi međusobnih odnosa unutar stranaka i nekih moćnika, tko se na koga oslanja, gdje ima ugled i utjecaj i sl. Za tu potrebu, Peinkihar mi je ocrtao u grubo, po prilici, sljedeću konstelaciju odnosa i grupiranja u slovenačkom političkom životu.

Kučana podržava, i Kučan ima utjecaj u svim strukturama starih nomenklatura i starim kadrovima u novoj nomenklaturi vlasti u Sloveniji, s osloncem na stare kadrove Državne sigurnosti, na direktore velikih banaka, velikih privrednih organizacija Slovenije, te u ukupnim financijskim strukturama.

Drnovšek je tehnokrata vlasti sa osloncem na stranke lijevog centra, ali je pod utjecajem stranih centara moći, sa dobrim pozicijama u strukturama bivših jugoslavenski vlasti.

Janša je desničarski totalitarist, željan moći, osoba koja se obogatila, ima niz firmi, koje mu formalno vodi brat, raspolaže osobnim kapitalom do 35 milijuna $, uz slične naznake.
Janša, da za Kučana i Drnovšeka raspolaže dokazima, da je Drnovšek homoseksualac, jer je netko od Janšinih odanih ljudi iz VOMO-a vrbovao ljubavnika Drnovšeka, a on da je napravio fotografije Drnovšeka i sebe.
Za Kučana, da opet, Janša raspolaže dokazima o financijskim malverzacijama, a da je samo dio prezentiran, kroz već tada prisutne afere "Letališče" i "Hit".

Ovo je grubi kroki podataka što mi ih je prezentirao Peinkihar, kao podložak, da mogu sačiniti plan psihološko - propagandnog rušenja Janše, a koji je od mene zatražio.
Ja sam se prihvatio posla.
Naime, u ovom zahtjevu, Peinkihar je išao logikom, da ako se ne sruši Janša, da će Janša potjerati Peinkihara iz VOMO-a, a ako ode Peinkihar, koji me doveo u Sloveniju, moja je egzistenicija vrlo ugrožena. Stoga sam se uz sva kolebanja prihvatio pisanja takvog plana, jer sam se uistinu bojao rizika za svoju egzistenciju.
Na 4 kartice teksta, napisanog rukom, štampanim slovima, sačinio sam takav plan. U planu, predvidio sam fazna postupanja sa kontinuitetom poteza, koje činiti, kako bi finale bilo, rušenje Janše.
Predvidio sam i sugerirao kroz plan, da nekakva anonimna projanšinska struktura, napadne Drnovšeka i Kučana. Drnovšeka, da je homoseksualac, uz nuđenje dokumenata, te da je jugonostalgičar i "udbomafijaš". Kučana, da je "udbomafijaš", da je u aferi "Hit" duboko prisutan sa financijskim malverzacijama, te da ima ljubavničku vezu s

prostitutkom. Za ove tvrdnje, isto, kad je riječ o Kučanu, tekođer, ponuditi nekakve dokaze.
Bit napada na Drnovšeka i Kučana od neke projanšine anonimne strukture, treba biti, da i Kučan i Drnovšek, struktura oko njih, prepoznaju u potpunosti, da iza takvog napada na njih, stoji isključivo i jedino Janša.
Neposredno nakon takvog početka, naravno kroz medije, pripremiti drugu fazu i to, da isto anonimne prokučanove i prodrnoševske organizacije napadnu Jansu, aktualiziranjem i potenciranjem Janšinih malverzacija oružjem u aferi "Letališče", da je on bitni švercer tog oružja, Janša, potom seriju napisa o pripremama i nastojanju Janše, da totalizira Sloveniju, naprosto, da se izazove strah, da Janša priprema vojni puč, a opet, sve sa svrhom da sada Janša nedvojbeno prepozna, da iza toga stoje Drnovšek i Kučan.
Istovremeno, s ovakvim pospješenjem prisutnog sukoba i izazivanjem tvrdog - otvorenog sukoba, ići dalje, kondicionirati, dinamitirati medije u potpuni blok protiv Janše i to na način: Viđenijim novinarima, ili kojima je to moguće, prijetiti sa projanšinih pozicija, da moraju pisati u korist Janše, jer će ako odbiju, o takvom novinaru Janša objelodaniti njegov dosje, da je suradnik KOS-a ili UDB-e, ali ti dosijei moraju biti takvi, da se novinar osjeća, da će se lako odbraniti, jer mu se prijeti fikcijama. Kada se to ponovi i desi, nekolicini viđenijih novinara, stvara se blok protiv Janše, jer se nitko od njih ne boji fikcije, a proradi i novinarska strukovna svijest i solidarnost.
Ovako izazvanom procesu, nadodati seriju faxova na redakcije novina sa sadržajima podrške Janši, u ime desnih fašističkih stranaka, pokreta ili grupa, što će izazvati daljnji odijozum prema Janši.
Paralelno time, izmišljena projanšinska anonimna grupa, nastupa sa izmišljenim dosjeima bivše SDS i KOS-a, o viđenijim novinarima i šalje ih anonimno na različite državne institucije, redakcije itd. Ovakvi dosjei moraju biti dovoljno nestručno sačinjeni, da se prepozna, da su

falsifikati i podvala, čime prije kazana fikcija novinarima, dobiva nekekvu realnu prisutnu dimenziju, biva nekom činjenicom, koja dalje potencira odijozum prema Janši.
Prema tome, osnovna ideja ovakvih poteza u skici - planu, bila je, da se već prisutan inicijalni sukob između Kučana - Drnovšeka na jedoj strani i Janše na drugoj strani, pretvori u otvoreni tvrdi sukob s naznakom i prosudbom, da će ipak Drnovšek - Kučanova osovina u takvom sukobu biti pobjednik. Dakle, osnovnom sukobu Janša - Drnovšek-Kučan, uz njegovo iniciranje, stvoriti blok medija priklonjen Drnovšek - Kučanovoj strani. Na taj način, Drnovšek - Kučan ruše Janšu, što odgovara Peinkiharu.
U planu također, zacrtao sam i činjenicu, da neko od slovenačkih novinara, u ovako zahuktalom procesu, u Beograd ide na intervju sa Vasiljevićem i Rakočevićem, a u kojim intervjuima će jedan i drugi braniti Janšu, tvrdo i predimenzionirano, da Janša nije suradnik vojnih službi, tako da ovakva obrana opet proizvede kontraefekt. U tom kontekstu, znam da je u Beogradu boravila kod Vasiljevića, novinarka "Mladine", Vasović - Mekina Svetlana, ali je koliko je meni poznato, nakon konzultacija s Rakočevićem, Vasiljević odbio intervju sa Vasovićkom.
Međutim, u proces uskače Božo Spasić iz SDB-a MUP-a Srbije. Za Spasića sam već kazao, da je ultra-četničke provenijencije, koji nudi dokumente o navodnom suradničkom dosijeu Janše, daje nekakav falsifikat Janšine putovnice, te nudi navodne fotografije o Drnovšeku u zagrljaju s ljubavnikom, Kučana i ministra UP Slovenije sa istom ljubavnicom - prostitutkom.
Ja cijenim, da je uskakavanje Spasića na ovaj način sa loše pripremljenim falsifikatima, napose putovnica i navodni suradnički dosije Janše, u direktnoj funkciji pomoći Janši, jer su ti dokumenti i istup Spasića toliko nevješti, pročitljivi, da su falsifikati, da bitno doprinose pomoći Janši.

Na taj način, ustvari, uskakanjem Spasića, na izvjestan način miniran, je već zahuktao proces, ali nije zaustavljen, jer je time i Janša dobio poen.
Ovo je sukus skice - plana, što sam ga sačinio i predao Peinkiharu. Narvno, u plan sam predvidio i potrebu sačinjenja memoranduma, potrebnih dokumenata, računajući da takvu logističku podršku u cjelom zahvatu VOMO, sigurno ima.
Peinkihar je bio zadovoljan skicom - planom, kazavši, da je to ono što mu treba, da se oni dosada takvim vidom rada nisu bavili. Zabranio mi je, da o planu s bilo kim razgovaram, a čak kad smo i nas dvoje razgovarali u stanu VOMO-a, gdje sam ja stanovao, navinuo je ili radio ili TV, vrlo glasno.
Sve ovo, dešavalo se u rujnu 1993.g. Kako je, i da li je, i što je iz takvog plana Peinkihar realizirao, ja u potpunosti ne znam, no međutim, kad sam ga priupitao o nekakvom objavljenom sadržaju, zaredalih napada na Janšu, dali je to iz onog plana, on bi se nasmijao, ili dao nekavom gestom do znanja, da je to u sklopu, i iz plana, što sam mu ga je sačinio.
Unatoč dogovora Peinkihara i mene, da to nećemo nikome pričati, nekoliko dana nakon što sam ja plan dao Peinkiharu, k meni je došao Božo, te kazao, da je plan odličan, da li bi nešto slično sačinio za djelatnost prema Istri. No, na tome je ostalo, on kasnije nije više tražio, da mu sačinim neku skicu za propagandno - psihološke djelatnosti prema Istri.
Isto tako, ja sam početkom listopada ili kasnije, čandić Mustafić kazao, da sam sačinio skicu plana psihološko - propagandnog rada na rušenju Janše za Peinkihara.
Čandićeva ideja - zahtjev, bila je, da ilegano snimim razgovor s Peinkiharom na temu plana, da dođem do kopije plana, te da s tim odemo k Janši i da mu dokumentom dokažemo da ga ruši njegova vlastita služba, a zauzvrat zatražimo novac.
Ja sam odbio takovu ideju, obrazloživši mu, da je nama optimalnije, da Peinkihar ojača unutar VOMO-a, jer je onda bolja i naša pozicija.

U nastavku iskaza, ja bih detaljizirao moj odnos sa prijateljem Henkom, u vezi s materijalima koje sam pohranio kod njega. Naime, o Henku sam već kazao, da smo razgovarali, da me izvuće iz Srbije, ilegalnim prebjegom preko rumunjske granice, gdje bi me on dočekao i ilegalno prebacio u Holandiju. Od te kombinacije odustao sam, kada sam ušao u dogovor sa Čandićem, o izvlačenju sa Čandićevim vezama u Ljubljani.
Kada sam došao u Ljubljanu, ja sam uspostavio telefonski kontakt s Henkom. Po sugestiji Peinkihara i Nacevskog, Henku nisam kazao, da se nalazim u Sloveniji, već sam mu rekao, da sam u Austriji, te da ga od tuda zovem, a radi toga što se nisam još snašao, ne mogu mu dati broj telefona, nego ću se ja njemu povremeno javljati.
Tijekom tih telefonskih kontakata, Henk je kazao, da će putovati u Zagreb, te bi bilo dobro da se nađemo. Dogovorili smo kontakt u Ljubljani, što sam Henku objasnio, da ću ja doći iz Austrije u Ljubljanu. Točno smo dogovorili datum i mjesto sastanka, hotel "Lav", a to je bilo sve u rujnu 1993.g. Toga dana, datuma se ne sjećam, došao je Henk na povratku iz Zagreba za Holandiju. Ja ga nisam prvi sreo, već je Henk došao pred hotel "Lav", gdje ga je na osnovu mog opisa preuzeo Nacevski, a ja sam zajedno s Božom bio na Bohinju, čekajući Henka. Nacevski je doveo Henka i njegovu suprugu Marušić Dunju. Dio razgovora s Henkom vodili smo u petero, Nacevski, Božo, ja, Dunja i Henk. Po sugestiji Peinkihara, ja sam ispričao Henku, da sam iz Beograda pobjegao preko Bugarske, Makedonije i došao u Austriju, gdje se i sada nalazim. Henk je ispričao, da je u vrijeme boravka u Zagrebu, tokom tujna, bio pozvan na informativni razgovor u MUP, da je s njim razgovor obavio izvjesni Oštarčević, da ga ispitivao što zna o meni, gdje se nalazim, da li smo u kontaktu i sl. Ovo je ispričao pred Božom i Nacevskim, te su oni tražili lični opis tog operativca, te broj telefona, kojeg je taj operativac dao Henku. Henk je dao taj broj telefona Nacevskom i Boži. Tom prigodom, nismo vodili neke

dulje razgovore. Oni su me obavjestili o mojoj privatnoj situaciji u Zagrebu i sl.
Nakon tog kontakta, ja sam i dalje nastavio telefonom kontaktirati sa Henkom, a Henk je bio također u kontaktu sa Jelicom Ćulafić, koja je bila u Beogradu. Takovim kontaktima, opet je Henk najavio mogućnost dolaska u Ljubljanu, zajedno sa Vimom, direktorom "Elcrona", koji će u Ljubljani imati poslovnih kontakata. Dogovorili smo susret prigodom tog njihovog boravka, jer je Vim isto tako htio da me vidi. To je bilo, koliko se sjećam, početkom prosinca 1993.g., a u to vrijeme u Ljubljani, bila je i Jelica Ćulafić, koja je prisustvovala isto dijelovima razgovora.
Vim je imao kontakte i namjeru prodati sredstvo za osiguranje i zaštitu vojnih baza slovenačkoj vojsci. Interesantno je, da je bio skoro u potpunosti obavješten koja sredstva je MO Slovenije namjenila za kupnju "Elcronove" opreme za zaštitu vojnih baza. Mene je Peinkihar zamolio, da pokušam vidjeti, da li Vim ima odnosno, može nabaviti specijalnu prislušnu opremu, što sam ja i učinio, a Vim je kasnije poslao prospekte prislušne tehnike. Sudbinu ovog posla, kupnje opreme za zaštitu vojnih objekata sa "Elcronom", ne znam.
Meni je Vim predlagao, jer je imao namjeru otvoriti predstavništvo u Sloveniji, da ja vodim to predstavništvo, no s obzirom, da nisam imao reguliran nikakav status, ja u to nisam mogao ući.
Idući puta, Henk je došao u Ljubljanu u povratku iz RH, u drugoj polovini prosinca 1993.g.. Ja sam mu tom prigodom, dao jedan tekst i fono zapis tog teksta na kazeti.
Da pojasnim ovu situaciju malo detaljnije.
VOMO odnosno, Peinkihar, Nacevski i Božo, nisu rješavali nikako moja statusna pitanja. Nisam imao nikakva sredstva za život, nikakve dokumente. Razgovori koje su vodili samnom, bili su bezsadržajni, ali je zato Peinkihar inzistirao, kazao bih vrlo intenzivno, da mu dostavim mikrofilmove o kojima smo razgovarali, a da on niti ne počinje rješavati

moj status. Dakle, s jedne strane inzistirao je na mikrofilmovima, da ih se domogne, s time, da uopće ne razgovaramo o rješenju mojih egzistencijalnih pitanja. Radi takvih presija, ja sam se osjećao kao nekakav talac, isticala mi je i izbjeglička iskaznica 4.siječnja 1994.g., novaca za život nisam imao. Iz tih razloga, bojeći se i za fizičku sigurnost, napisao sam jedno pismo, u kojem sam iznio neke detalje i činjenice iz svog odnosa sa vojnim službama sigurnosti. Tako sam u pismu, uz detaljne podatke o sebi, naveo hapšenje u Beogradu, suđenje i progoni u Beogradu, bježanje iz Beograda, dolazak u Makedoniju, poimenično imenujući tko mi je pomogao od puk. Atanasovskog, Grabera, Panče, prihvat po VOMO u Ljubljani, imenujući sve operativce VOMO-a, koji su samnom vodili razgovore, Peinkihar, Božo, Nacevski i Željko. Za svakog od njih u pismu potenciram kompromitirajuće materijale, ili činjenice. Opisao sam tako projekt rušenja Janše, involviranje VOMO-a u sve političke partije u Sloveniji. Spominjao sam "YUTU", kazavši, da sam i Slovencima ispričao neke činjenice o "YUTI", naznačio sam tko od pripadnika VOMO-a šverca, naznačio sam Grabera kao ugrađenog obavještajca u UNHCR, traženje da potvrdim izmišljeni podatak, da je Janša vojni suradnik, te tvrdnje Peinkihara, da je majka od šefa VOMO-a, Lovšina, suradnica vojne službe sigurnosti. Iznio sam i podatak o vezi Grabera sa austrijskim obavjštajcem, generalom, koji je također bio kao obavještajac ugrađen u UNHCR, veze Peinkihera sa američkom obavještajnom službom i dr. Također, ugradio sam u pismo vezanost VOMO-a ili političkih struktura Slovenije sa četnicima u Srbiji, koristivši tu Spasića kao eksponenta četništva i njegove funkcije u poentiranju Janše. Spominjao sam mikrofilmove koje posjedujem i to oko 40.000 dokumenata, da su skriveni na skrovitom mjestu, i oni su razlog što me progone, te niz drugih detalja. Osnovna poruka ovakvog pisma trebala je biti takova, da izazove što veći potres ako bude objavljena, da bude unutar pisma senzacionalnih ali i provjerljivih

činjenica, kako bi pismo izazvalo medijsku pozornost i uzvitlalo što više prašine, i u krajnjoj liniji upozorilo neke ljude. Dio pisma otkonotirao sam emocionalno, s patetikom, kad bude ovo objavljeno, da ću ja upravo biti uništen, od tih ljudi koje spominjem u pismu, tj. fono zapisu.

Pismo sam, radi autentičnosti, ovjerio otiskom kažiprsta.

Henku sam dao sljedeća uputstva u vezi s trakom, odnosno pismom. Jadnu kopiju pisma i trake, da deponira kod Hansa, sveučilišnog profesora na Medicinskom fakultetu u Haagu. Dogovorio sam se sa Henkom, da ću mu se javljati svakih 5-10 dana, ako mu se ne javim, da traži mene i Jelicu Ćulafić u Beogradu. Ako ni ona ne zna gdje se nalazim, da postupno stupa u akciju, i to na način, da nazove Peinkihera, dao sam mu broj Peinkihara, da ga pita gdje sam, te da mu pusti tonski zapis. Ako ni tada ne reagira, na način da se ja javim, onda da pismom krene prema javnosti, jer znači, da mi se nešto desilo i treba uskovitlati što širu medijsku prašinu. Međutim, tijekom siječnja 1994.g., meni je Jelica Ćulafić ispričala, a potom i Henk, da je sa tim pismom i kazetom Henk upoznao Vima, direktora "Elcrona", zamolivši u stvari Vima, da me on pokuša prebaciti u Italiju preko "Elcronovih" tvornica u Italiji. Prema kazivanju Henka, Vim je Henku uputio dva pripadnika sigurnosti tj. obavještajne službe Holandije, kojima je Henk fotokopirao pismo. Također, Henk im je ispričao, moj slučaj u potpunosti, zamolivši ih za mogućnost, da dobije holandski pasoš, kako bi se izvukao iz Slovenije i došao u Holandiju. Prema Henku, Albert je bio zainteresiran za mikrofilmove, te kazao, da donesem filmove, a onda možemo razgovarati o drugim statusnim pitanjima.

Naravno, da nisam mogao nešto takvog ni zamisliti, niti realizirati, jer mikrofilmovi nisu kod mene, a je ne mogu iz Slovenije bez pasoša.

Ovdje ističem još jednu činjenicu. Kao što sam već ranije naveo, ja sam dio mikrofilmova iz Beograda, iz III grupe kvalitete, posredstvom Jelice Ćulafić prebacio iz Beograda u

Ljubljanu i predao Peinkiharu. O tom načinu prebacivanja sa ćulafićkom sam dogovarao u intervalu od mjeseca i pol dana. U tom istom intervalu, Henk je u kontaktima sa Jelicom Ćulafić, mimo mog znanja, nagovarao Jelicu, da te filmove ne nosi k meni u Ljubljanu, jer je to po nju opasno. On se njoj nudio, da će ih on prenjeti iz Beograda. No, Jelica ga nije poslušala, već je postupala po mojim instrukcijama.
Ja sam zadnji puta sa Henkom kontaktirao iz Ljubljane početkom ožujka 1994.g. To je bio konvencionalni razgovor, bez spominjanja mikrofilmova ili slično.

U vrijeme mog boravka u Ljubljani, dakle od sredine kolovoza 1993.g. do sredine ožujka 1994.g., iz RH ja sam kontaktirao sljedeće osobe;

Suprugu JADRANKU; U tom vremenskom intervalu u Ljubljani boravila je u dva navrata, u rujnu 1993.g. i siječnju 1994.g.
U rujnu 1993.g., pri dolasku Jadranke, pomogli su mi pripadnici VOMO-a. Naime, ja sam zamolio Henka, da nazove moju suprugu u Zagreb, da mu ona da mogući telefonski broj za kontakt, gdje bi dogovorili oko njezinog dolaska u Ljubljanu. Henk je to učinio, te mi dao broj telefona u Zagrebu, gdje je Jadranka radila. Ja sam s njom dogovorio, da dođe u Ljubljanu, vlakom. Ona je došla, vlakom iz Zagreba. Božo i ja smo je čekali na željezničkom kolodvoru i čim sam pokazao suprugu Boži, on me prebacio na jedno parkiralište, te je potom pristupio mojoj supruzi. Posjeo ju je u automobil i vozio je po Ljubljani, s ciljem da otkrije prisutnost pratnje službi sigurnosti RH. Nakon toga, došao je po mene na parkiralište, pokupio me i odveo, mene i suprugu u restoran van Ljubljane.
Razgovor sa suprugom bio je privatno-obiteljskog karaktera, o djeci i našim odnosima. Isti dan, supruga se vratila, vlakom u Zagreb.

Drugi puta, u siječnju 1994.g., suprugu s djecom, je doveo Željko Katić. O Katiću, iznijet ću kasnije.
Isto, boravili su jedan dan, i Katić ih je vratio u Zagreb.

KATIĆ ŽELJKO, klinički psiholog, radio na KBC "Rebro", rođ. 1953.g. Njega poznajem dugi niz godina i s njim sam intenzivnije kontaktirao. Činio mi je privatne usluge na KBC "Rebro", a ja sam njemu znao pomoći, kad je imao problema u organizaciji SK. Upoznao sam ga i sa Slavkom Malobabićem, ali i otvorio vrata prema nekim novinarima; Jasna Babić, Rade Vnuk, Duško Radić i dr., te si je na taj način, proširio krug veza i poznanstva među novinarima, a što je koristio za intervjue i članke, čime je sticao neke honorare.
Podvlačim, da Katića nisam uvlačio u poslove, vezane uz službe sigurnosti.
Već sam istakao, da je 1991.g., svojim automobilom, doveo moju suprugu i djecu u Laibnitz, gdje sam ih ja čekao.

Dolaskom u Ljubljanu, 1993.g., ja sam se javio Katiću telefonom u rujnu. On je došao, po mom pozivu, u Ljubljanu. Taj puta, u rujnu, razgovor je bio više rekonstruirajući, gdje sam mu je u globalu iznio, što se sve samnom dešavalo po odlasku iz Zagreba. O dolasku i kontaktu s Katićem, ja sam obavijestio pripadnike VOMO-a, Peinkihara i Božu. Oni su mi sugerirali, da pazim što s njim razgovaram, da bi hrvatska služba mogla nekoga ugraditi, pa bi oni onda imali problema. Sjećam se, da mi je Božo jednom prigodom, u vezi kontakta s Katićem, kazao, da Katiću ispričam, da ispod mene stanuje neki bugarski general, koji je u odnosu na Slovence, u istom statusu kao i ja, dakle, na vezi im je. Božo je ovo ispričao iz razloga, da će oni pokušati, ako Katić to ispriča negje u službi RH, da će to znati, pa je to bila nekakva test proba, da li je Katić u vezi s hrvatskim službama. S obzirom, da sam ja imao nedefiniran status, bez dokumenata, te s obzirom, da sam u kontaktima sa Slovencima,

sve više bio zapostavljan, ja sam pored drugih kanala prihvatio i da mi Željko Katić posredstvom svojih veza pribavi falsificiranu hrvatsku putovnicu. Ističem jedan bitan detalj, u relaciji veze Katić - ja. Naime, Katić je kod mene u Ljubljani, u tom intervalu, boravio 4-5 puta. U tim našim razgovorima, predlagao mi je, da dođem u RH. Da bih za sebe stvorio neke pozitivne poene, kod sustava sigurnosti RH, dogovorili smo, da ja iz Ljubljane šaljem sigurnosno relevantne informacije u Zagreb, Katiću, ali ne na Katićevu adresu, već na adresu njegovog prijatelja Marijana Košia, Grižanska 5, Zagreb, a pošiljalac bi bio Vanja Poje. Dogovorili smo, da kad Katićev prijatelj Koši, primi pismo, koje mu šalje Vanja Poje, da ga uruči Katiću, da Katić to prepakira i pošalje u SZUP RH, kao anonimni pošiljalac. Na taj način, mislio sam stvoriti nekakve poene. No, međutim, do realizacije ovako dogovorenog pokušaja nije došlo, jer je to bilo sve dogovarano u veljači 1994.g.

JOVAN MIODRAGOVIĆ - "JOHAN", rođ. 1957/58.g., inženjer elektrotehnike, sa stanom u Zagrebu, Flajpanova 1/III, otac mu je penzionirani p.puk., jedno vrijeme radio u "Rade Končaru", formiranjem moje firme "Templum" prešao raditi k meni.
Sredinom 1991.g., preselio se iz Zagreba u Sarajevo kod rođaka. Ja sam, kao što sam rekao, u rujnu otišao iz Zagreba. Negdje sredinom prosinca 1991.g., Miodragović je došao iz Sarajeva u Beograd, kod rođaka Kaličanin Predraga, tel: 1778671 (stan), 340-525/226 (ured, psihijatrija u bolnici). Potražio me u prostorijama "Opere". Razgovarali smo oko sati i pol. Potužio se, da nema posla niti novaca, te sam mu predložio, da ostane raditi u "Operi". Miodragović je to odbio.
Tijekom 1992.g., kad sam bio u Istražnom pritvoru, Miodragović se kod moje sestrične interesirao, što je sa mnome. U veljači/ožujku 1993.g., kad sam izašao iz zatvora, potražio sam ga kod Kaličanina. On je bio u Beogradu, kako

reće, došao je iz Sarajeva. Posudio mi je nešto novaca. Bio je u kontaktu s familijom u Mariboru, gdje ima tetu Glodež Gustiku, tel: 3833.
U ožujku je otputovao kod te rođake, s namjerom, da ostane jedno vrijeme u Sloveniji, jer se bojao vratiti u RH. Tu je mislio susresti roditelje. Međutim, a što mi je kasnije pričao, kad su roditelji došli da ga posjete, nagovorili su ga, da se nema čega bojati, te da ide s njima u Zagreb. Tako je doputovao u Zagreb.
Početkom listopada, kada sam ja uspostavio kontakte s Vimom i Henkom, a navještala se mogućnost otvaranja nekog posla, odnoso firme, pozvao sam Miodragovića u Ljubljanu. On je došao. Međutim, ističem i ovo. Ja sam pripadnicima VOMO-a, Nacevskom, kazao za kontakte s Miodragovićem i činjenicu, da će doći u Ljubljanu na kontakt. Stoga je pri ovom dolasku Miodragovića, prihvatio ga Nacevski, po mom opisu. Ja sam čekao na jednom parkiralištu, Nacevski je pokupio Miodragovića, vozio ga autom po Ljubljani, traživ̌si da li službe sigurnosti RH, eventualno prate Miodragovića. Pokupio je potom mene i odveo nas u jedan restoran van Ljubljane. Tu smo Miodragović i ja razgovarali. Ja sam mu nudio mogućnost razvoja posla vezanog uz ranije poslove "Templuma", ugradnja sigurnosnih sredstava. Međutim, Miodragović je to odbio, napose poslove vezane uz moje ime, obzirom, da sam je proskribiran.
Kasnije nisam kontaktirao Miodragovića.

ZLATKO ĐURČEVIĆ; Već sam ranije iznosio, da Đurčevića poznajem, da smo zajedno radili u mojoj firmi i dr.
S obzirom, da nisam znao njegov broj u Zagrebu, zamolio sam Henka, da mi da broj. Henk znade Đurčevića, radi njegovog rada u "Templumu". Dobivši Đurčevićev broj od Henka, ja sam u studenom 1993.g., nazvao Zlatka u Zagreb. Telefonski kontakt bio je prilično hladan. Ja sam mu kazao, da sam na Zapadu, ne imenujući, da je to Slovenija, ponudivši mu viđenje, ako ga put nosi prema Zapadu. Đurčević je to

dobijao, te smo hladno zaključili razgovor i više ga nisam zvao.

PLATIŠA SLOBODAN; O Platiši sam također već do sada kazivao, da je jedno vrijeme radio u "Operi", i da sam ga uistinu ja iz "Opere" odstranio radi nerada.
Po izlasku iz zatvora, u Beogradu, ja sam u par navrata razgovarao i sa puk. Rakočevićem o Platiši. Obostrano smo ocijenili, da se tijekom sudskog postupka prema nama, Platiša pokazao fer i korektno, nije ništa izmišljao, naš odnos nije u dovoljnoj mjeri bio korektan prema njemu. Stoga sam ja u veljači 1994.g., nazvao Platišu u Zagreb. U jednom čisto konvencionalnom razgovoru, on mi je kazao, da je bio tri mjeseca u zatvoru, da vodi poduzeće, da je pokušao pronaći Malobabića, radi firme. Nismo se poslije čuli, niti vidjeli.

To su uglavnom osobe, koje sam, tijekom boravka u Ljubljani, kontaktirao, na opisani način.

Ja sam također, koristio telefon, za pozivanje i kontaktakte sa nekoliko osoba u Beogradu, tj. Srbiji.
Detaljizirat ću te telefonske kontakte, po nekom principu sigurnosne interesantnosti.

SLOBODAN RAKOČEVIĆ; Već sam kazao, da sam s Rakočevićem bio u dogovoru, da ću otići iz Srbije. Stoga smo dogovorili način telefonskog komuniciranja. Obzirom da su službe sigurnosti Srbije, sigurno prisluškivale telefon od Rakočevića, dogovorili smo, da ja nazovem njegovu sestričnu Dragicu Milojević "Cicu", tel: 725-039, koja će obavijestiti Rakočevića, koji drugi dan, u isto vrijeme dolazi na telefon kod Dragice. Tada ja ponovno zovem.
Dolaskom u Ljubljanu, napose kad sam VOMO-u ispričao o "YUTA"-i, Peinkihar i Božo tražili su da stupim u telefonsku vezu s Rakočevićem. Međutim, nisu dali sadržajnu

instrukciju, što i kako da razgovaram s Rakočevićem, koji je cilj uopće tog razgovora, već su samo tražili, da razgovaram. Ja sam nazvao Rakočevića u Beograd, na opisani način. Drugi dan je on došao na telefon. Sadržaj razgovora bio je, kako sam se snašao, da li kontkatiram familiju, pitao me je za Mustafu Čandića, da li ga viđam i kako je on. Kazao sam, da ga viđam, ali da se propio, potrošio novce od prodaje stana itd. Dao mi je broj gdje ga mogu nazvati, jer se spremao otputovati za Crnu Goru. Ovaj broj nemam. Nazvao sam ga i u Crnu Goru, sadržaj razgovora bio je isključivo privatno - konvencionalan. Ja sam ga u razgovoru, pokušao testirati na voljnost, da u Beogradu puste glasinu, da sam nestao u južnoj Srbiji. No, on je to odbacio kao lošu kombinaciju, jer time, za mene rušimo sve mostove prema Srbiji.

RADOJICA MIRKOVIĆ; Također, i o Mirkoviću sam već iznio sadržaj svojih odnosa s nijime u Beogradu. Njega sam također, prije odlaska iz Srbije obavijestio o nakanama odlaska iz Srbije, jer mi je trebalo novaca za put. On mi je posudio određenu svotu, koja mi je trebala za put do Makedonije. S njim sam dogovorio, da kad se sredim na Zapadu, da ću pomoći i njega, radi svih gužvi i problema, koje on ima u Beogradu. Radi toga, odmah po dolasku, opet sa znanjem VOMO-a, nazvao sam Mirkovića. Razgovor je bio konvencionalan, s time, da mu nisam kazao da sam u Sloveniji, već na Zapadu u inozemstvu.
Mirkovića sam pozvao telefonom i iz Makedonije. Naime, kad sam odlazio, dogovorio sam s Mirkovićem, da ću mu se odmah javiti, a on da obavijesti, isključivo telefonom Rakočevića, da je prelaz granice uredan i da sam dobro. Toga radi, Mirkovića sam i nazvao iz Makedonije.

MIRKO ATANASOVSKI; Pukovnik, šef obavještajne službe Makedonije. Već sam kazao, da je Atanasovski sumnjao, a toga se i bojao, da će me slovenačke službe izručiti RH, te je na

našem rastanku zahtjevao, da mu se javljam telefonom. Negdje, nakon mjesec dana, mog boravka u Ljubljani, Nacevski Saša kazao mi je, da se Atanasovksi brine što je samnom, te bih trebao da mu se javim. Ja sam se javio Atanasovskom, da je sve u redu. Oko mjesec dana, nakon tog telefonskog kontakta, mene je nazvao puk. Atanasovski i to u stan. Odakle mu broj telefona u stanu, ja ne znam.
Interesirao se kako sam, da li sam dobro, što radim itd.
U studenom, kada je Henk došao do nekakve količine vojne opreme, vojnih uniformi i dr., koje može prodati, ja sam nazvao Atanasovskog, ponudivši da tu opremu od Henkove firme kupi makedonska vojska. Pri tome, zamolio sam Atanasovskog, da mi dade broj telefona, na koji bi Henk mogao faxirati ponudu u vezi s vojnom opremom. Henk je faxirao na vojnu dežurnu službu, tu ponudu.
Početkom prosinca, Atanasovski se javio, da će proputovati kroz Ljubljanu, te bi se volio susresti samnom. Do susreta nije došlo, jer je bilo kratko vrijeme zadržavanja Atanasovskog na aerodromu.
Povratkom iz Holandije, Atanasovski je tražio od Peinkihara, da pri njihovom kontaktu na ljubljanskom aerodromu budem i ja prisutan. Ovo je malo ozlovoljilo Peinkihara, ali me je ipak poveo na aerodrom. Tu smo se sreli Peinkihar, Graber, Atanasovski i ja. U jednom trenutku, Atanasovski me izdvojio i pitao, kako mi je. Ja sam se izjadao, da Slovenci ne rješavaju moje probleme i da mi je loše, da od dogovora i obećanja nema ništa. Ovo sam iznio Atanasovskom, jer sam ukalkulirao i mogućnost, da se vratim ponovno u Makedoniju.

Pored ovih osoba, ja sam, ali čisto i isključivo radi privatnih potreba, telefonom u Beograd nazvao i razgovarao sa Željkom Damjanović, Žižom Gročić, Cvetkom Radojčić i sa sestrićnom, Bosiljkom Knežević.

U nastavku iskaza, ja bih iznio još neke segmente svojih saznanja, a do kojih sam došao dok sam boravio u Ljubljani,

i u vrijeme, dok sam boravio u Beogradu. Iznosim ih, jer cijenim, da su sigurnosno - interesantna. Od njih podvlačim;

- BJEDIĆ FAHRUDIN i njegove aktivnosti u Ljubljani.
Naime, moji odnosi sa Čandić Mustafom, varirali su od vrlo dobrih do potpuno zategnutih. Kad se propio, ulazili smo u konflikte. No, ja sam se prema Ireni Čandić, a time i prema Mustafi, osjećao dužnikom, te sam u niz navrata znao razgovarati s Irenom Čandić, o stanju u familiji.
Prigodom takvih razgovora, tijekom prosinca 1993.g. i siječnja 1994.g., Irena mi je iznijela, da se Mustafa postupno vezuje uz Muslimane u Sloveniji, te da daje dobrovolne priloge muslimanskom "Ljiljanu". U veljači 1994.g., ispričala mi je, da je u Ljubljanu došao Fahrudin Bijedić, bivši konzul SFRJ u SAD, a koji je u SAD bio u Istražnom zatvoru u vezi s pranjem novca. Prema Ireni, zadaća Bijedića u Ljubljani je, da spoji mala poduzeća, firme Muslimana diljem Slovenije u sistem, a koji bi bio funkcionalniji, te ulazio organiziranije u sprege s muslimanskim kapitalom. Unutar takve zadaće, međutim, prema kazivanju Irene, stvara se nukleus obavještajnih aktivnosti, koje se na taj način i samofinanciraju. Ja sam tijekom rujna 1993.g., s takvom idejom išao prema Mustafić Čandiću, dakle, povezivanje muslimanskih firmi u samofinancirajući sustav i za obavještajni rad. Sada, kad je Mustafa čuo, da se to realizira, bio je naglašeno podazriv prema meni.
Bijedića u ovom poslu, dakle, uvjetno rečeno, građenju islamskog informativnog sustava u Sloveniji, opet prema kazivanju Irene Čandić, znatno pomaže Muslimanu s Belberjeva trga, a čiji smo tel: 40661, koristili Čandić i ja na relaciji kontakata Ljubljana - Beograd.

- "Promdei" banka, IBRAHIMA DEDIĆA
Pripadnici VOMO-a, Peinkihar i drugi, u niz informativnih intervjua, pokazali su vrlo naglašen interes za Ibrahima Dedića, odnosno "Promdei" sustav banaka iz Zagreba.

Taj interes kretao se prema pitanjima koje su postavljali, na pranje novca ili nešto u vezi s plasiranjem lažnog novca. Ja sam im ispričao, da poznajem Dedića, da je moja firma radila neke poslove sa "Promdei" bankom, koje je Dedić prekinuo. Ispričao sam im jedan bitni detalj, a kojeg sam čuo od Glavaš Davora iz Zagreba, a koji je radio zajedno samnom u firmi. Naime, boraveći u prostorijama "Promdei" banke, Glavaš je bio nazočan u trenutku kada je u banku ušao ugledni Arapin. Mislivši da je i Glavaš namještenik banke, jer je bio zajedno sa Dedićem, donio pozamašnu svotu u torbi keš $, za potrebe "Agrocomerca". Taj Arapin bio je predsjednik Svjetskog Islamskog kongresa. Ime sam zaboravio.

Naime, u vezi s tim, pored ranije iznesenog, dodajem još neke detalje;
Kad smo razgovarali u Beogradu, u stanu Todorovića, o tzv. "YUTA"-i, kao koncept, vezivanja bivših pripadnika službi sigurnosti na području bivše Jugoslavije, tj. bivših komunističkih država, Vasiljević je bio naglašeno zainteresiran za formiranje firmi u Srbiji i u zapadno europskim zemljama. Posebno je inzistirao u advokatskoj kancelariji Stanić Milana i Branka, te advokatskoj kancelariji Pavlice, da ubrzaju procese registriranja firmi. Ja sam u par navrata razgovarao sa Stanićima, koji su htjeli mene ugraditi u te firme. Da bi ubrzao proces registriranja firmi, znam, da me Vasiljević pitao, kako je tu moguće preskočiti inertnost beogradske administracije. Kazao sam mu za dvije varijante, jedna je, imati vezu u Privrednom sudu, ali bolje je, otvoriti firmu u inozemstvu, gdje je to formalnost. Onda, za tako registiranu firmu, otvoriti predstavništvo u Srbiji, RH, Sloveniji i dr. Nekoliko dana nakon ovakvog razgovora i interesa Vasiljevića, Stanići su pričali o takvim zahvatima. Stanići su inače bliski advokati Upravi bezbedsnosti SSNO-a, u vrijeme dok je Vasiljević bio načelnik.

Ovdje dodajem i činjenicu, da su puk. Rakočević i gen. Vasiljević posebno bili zainteresirani za dvokata Dragišu Vukašinovića, koji je mene branio u procesu. Ja sam spojio najprvo Rakočevića, a potom Vasiljevića sa Vukašinovićem. Poslije u razgovorima, i Rakočević i Vasiljević, bili su vrlo zadovoljni kontaktima sa Vukašinovićem. Podvlačim, da je Vukašinović suosnivač banke "Kameleon" u Beogradu. Međutim, Vukašinović je suosnivač i vlasnik niza manjih firmi po Europi, a napose prema Cipru, te je "Kameleon" banka, posredstvom tog lanca firmi, u stvari, između ostalog, i servis za pranje prljavog novca. "Kameleon" banka u jedno vrijeme se bavila kratkoročnim kreditima na deponirano zalto građana. Naime, građani u nestašici novca, davali su u zalog zlatninu po nepovoljnim uvjetima, uz nemogućnost pravovremenog otkupa založenog zlata. U to vrijeme, to je bio, vrlo profitabilan posao.
U vrijeme dok je Vukašinović bio moj odvjetnik, ja sam ga povezao sa Lukom Tanjgom iz Saveznog sekretarijata za ekonomske odnose s inozemstvom.
Inače, o Tanjgi sam već kazao, da je tihi financijski meštar sa pravim vezama, napose, s međunarodnim tokovima kapitala. Tanjga, također, u inozemstvu vlasnik je više firmi, čiji su nominalni vlasnici strani državljani.

U kontekstu ovakvih podataka i ovakvih nastojanja, Vasiljevića i drugih, a što sam ih čuo od VOMO-a, da su se rastrčali po inozemstvu, a napose, da je Vasiljević "počeo dijeliti karte", mislim, da se sve to odonosi, na realizaciju projekta tzv. "YUTA"-e, uz otvaranje firmi u inozemstvu, kao načina samofinanciranja takove organizacije.

Činjenice koje sam iznosio u dosadašnjem iskazu, u nekim dijelovima sažetak su događaja, gruba skica onoga što se dešavalo, što sam ja, ili drugi činili. U nekim djelovima, to su činjenice s detaljima do mogućeg nivoa sjećanja.
Stoga se ovom mom iskazu, može prigovoriti, da sam negdje nedovoljno potpun, nedovoljno detaljan i sl. No, ne može mu se prigovoriti, da nije istinit, jer sve što sam naveo istina je, o nositeljima dešavanja, vremenu dešavanja i činjenicama, koje su se dešavale.
Zašto je to tako, zašto je ovaj iskaz istinit, to ću pokušati objasniti malo širė.
Iz samog iskaza vidljivo je, naime, što sam sve proživio, doživio, čega sam sve bio učesnik, a u mnogome vidi se i moj subjektivni odnos prema tim istinama i dešavanjima u kojima sam bio ja ali i druge osobe, akter.
Ovdje podvlačim; Ja sam svjesno i opredjeljeno krenuo u aktivnosti s bivšom JNA, u te odnose ušao sam duboko uvjeren, da branim ustavnost, zakonitost i SFRJ. Kasniji tok događanja, a napose, dešavanja u Beogradu, kada sam promatrao proces četnizacije JNA, i kada sam postao žrtvom takvog procesa - bio sam u zatvoru, kada sam promatrao proces spajanja svetosavkso-načrtanijskih aspiracija u stvaranju Velike Srbije s jedne strane, i otpora drugih bivših jugoslavenskih naroda takovim aspiracijama, a što je sve završilo u ratnoj kataklizmi, početna iskrena odanost jugoslavenstvu i ideji zakonitosti i ustavnosti, potpuno se rasprsla.
U cijelom tom zbivanju, postajem žrtvom. No, ne žalim sebe, jer me nitko nije tjerao da budem žrtvom, i neću biti žrtva, ali neću biti, ne dozvoljavam da budem, ni moneta za potkusurivanje, što mi je kasniji tijek dešavanja namijenio.
Vidite, odlaskom iz Srbije, htio sam krenuti dalje, pa čak i van poslova kojima sam se u suradnji s JNA bavio, no, upao sam u žrvanj obavještajno - sigurnosnih igara, gdje su od mene htjeli musti i dokumente i saznanja za međusobna potkusurivanja.

Bjegstvo, dakle iz takvog vrtloga iz Srbije, nije mi uspjelo. Našao sam se u situaciji, da se od mene traži, da me se ucjenjuje, postao sam na neki način, talac vlastite prošlosti, jer sam imao saznanja koja drugima trebaju, imao dokumente koji drugi žele iskoristiti u daljnjim obračunima, a moji i najosnovniji životni problemi, pa čak do osobnog identiteta, ne rješavaju se. Ostao sam, dakle, i bez osobnog identiteta, nikome nisam mogao dokazati, da sam ja Radenko Radojčić, jer nisam imao niti jedan dokument. Ostajao sam pored toga, i više dana bez hrane. Ovoj osobnoj situaciji pridodajem; Misao na razorenu obitelj, nemoć da djeci bar savjetom pomognem, već im za budućnost nudim tamnu sjenu moje propasti, sve to potenciralo je moju situaciju, i stanje moje ličnosti, do potpune tragičnosti.

Dakle, našao sam se na razkrižju dilema; Pritisci VOMO-a da realiziraju svoj interes, domognu se mikrofilmova, zarobljenost mene, kao osobe bez identiteta, budućnost kao nešto što ne postoji, uz slične more i dileme. Van Slovenije nisam mogao. Gdje god bih krenuo, siguran sam, svagdje bi tražili podatke, saznanja, veze, mikrofilmove i sl., a nitko iskreno ne bi meni pristupio rukom pomoći, ili bar razumjevanja, da mi riješi i pomogne u najosnovnijem. Stoga sam se odlučio doći u Hrvatsku, stupiti u kontakt sa službama sigurnosti, predati se pravosudnim organima, platiti cijenu svojih pogrešaka, iskrenošću pred sobom, pomoći, najprije sam sebi.

Toga radi, je ova Izjava prije svega istinita.

Da bi bila pored istinitosti i što detaljnija, ja sam tražio od pripadnika MUP-a RH, kad sam dobrovoljno došao u kontakt s njima, da u dugačkim razgovorima kažem, istresem sve što znam, a može biti od koristi sustavu sigurnosti RH. Stoga su to bili dugotrajni razgovori, vođeni prije svega na moj zahtjev, unutar kojih me se, na izuzetno korektan način, uz stručno vođenje dijaloga, podsjećalo na neke činjenice, što je meni omogučilo, da budem što temeljitiji i utočnjeniji. Produkt toga je i ova Izjava. Ovi razgovori vođeni su u

prikladnom objektu, jer sam ja to tako tražio, s time, da mi nije ograničena privatnost niti sloboda.

Svjestan sam, da je kroz iskaz dotaknuta, ponegdje i rasvjetljena moja, ili krivična odgovornost drugih osoba, da su u Izjavi opisani događaji i činjenja koja nose obilježja, ponegdje i teških kaznenih djela. Toga sam svjestan, a što je meni bio motiv i razlog više, da u iskazu govorim samo istinu, ne prešučujući ni svoje činjenje, niti meni poznato činjenje drugih, a kojima su izvršena kaznena djela.

Svjestan sam, da sam činio kaznena djela protiv sigurnosti i interesa RH. Spreman sam za sva ta kaznena djela snositi krivičnu odgovornost. No, tu računam i na oprost pravnog sustava RH.

Isto tako, radi istinoljublja i pravičnosti najprije, spreman sam svjedočiti, goviriti i o djelatnostima svih pojedinaca, koji su se ogriješili o moralne, etičke, krivično - pravne i međunarodno - pravne norme. Ovo i toga radi, da bi se što cjelovitije i točnije rasvjetlila ukupna tragedija i ratna kriza na ovim prostorima. Nakon svega, to smatram svojom obavezom.